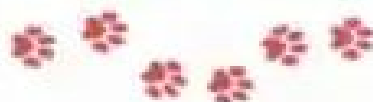
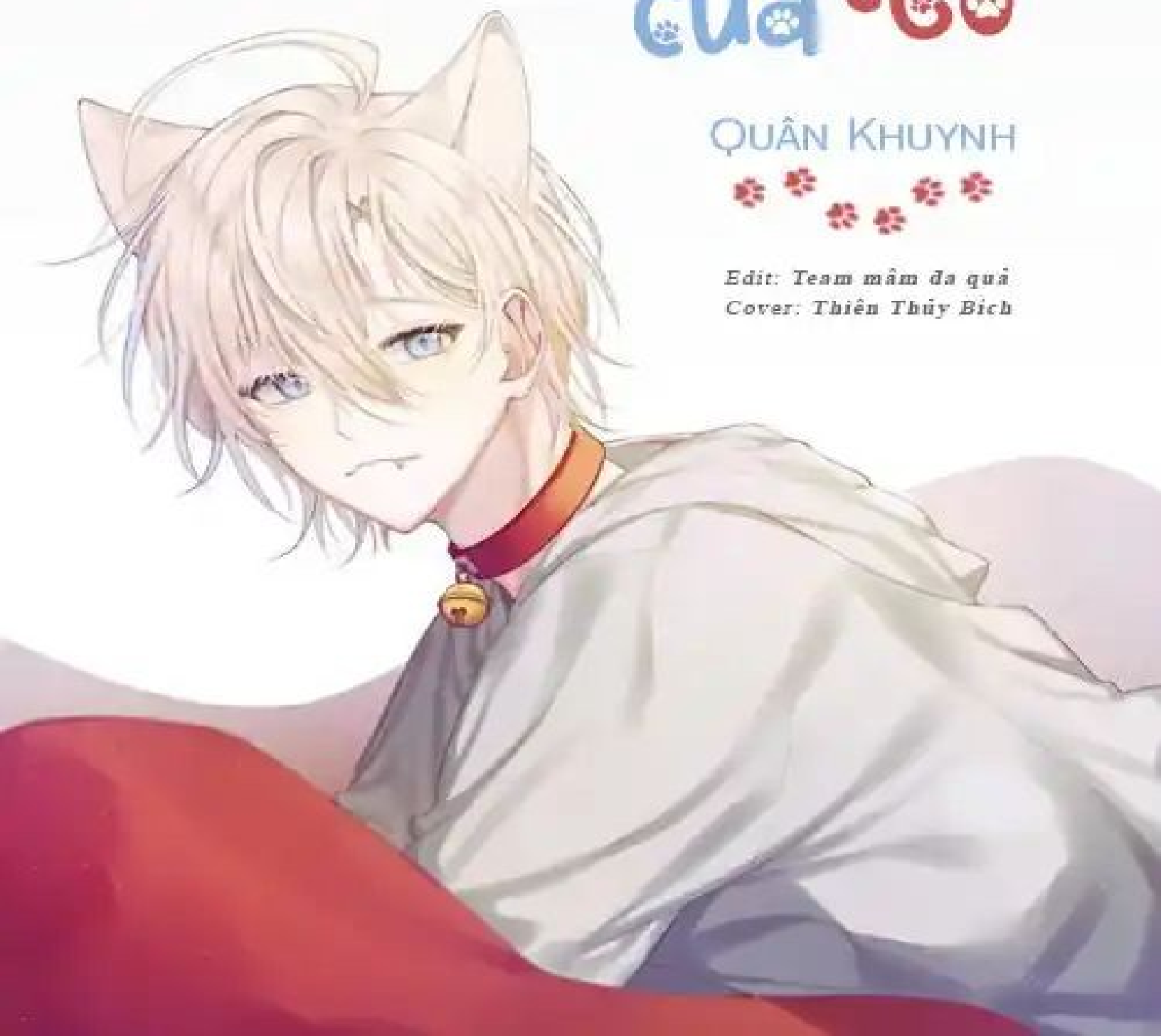

Đầu Thiểu niên tại Mèo của Đô

QUÂN KHUYNH

*Edit: Team mâm đa quả
Cover: Thiên Thủy Bích*

Mục lục

<u>Chương 1: Chương 1</u>
<u>Chương 2: Chương 2</u>
<u>Chương 3: Chương 3</u>
<u>Chương 4: Chương 4</u>
<u>Chương 5: Chương 5</u>
<u>Chương 6: Chương 6</u>
<u>Chương 7: Chương 7</u>
<u>Chương 8: Chương 8</u>
<u>Chương 9: Chương 9</u>
<u>Chương 10: Chương 10</u>
<u>Chương 11: Chương 11</u>
<u>Chương 12: Chương 12</u>
<u>Chương 13: Chương 13</u>
<u>Chương 14: Chương 14</u>
<u>Chương 15: Chương 15</u>
<u>Chương 16: Chương 16</u>
<u>Chương 17: Chương 17</u>
<u>Chương 18: Chương 18</u>
<u>Chương 19: Chương 19</u>
<u>Chương 20: Chương 20</u>
<u>Chương 21: Chương 21</u>
<u>Chương 22: Chương 22</u>
<u>Chương 23: Chương 23</u>
<u>Chương 24: Chương 24</u>
<u>Chương 25: Chương 25</u>
<u>Chương 26: Chương 26</u>
<u>Chương 27: Chương 27</u>
<u>Chương 28: 28: Ngoại Truyện</u>

Chương 1: Chương 1

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm khuya, có tiếng mở khóa phòng vang lên càn cạch, ánh đèn ấm áp trong phòng sáng lên.

Quý Hạ đỡ túi xách sang một bên, tựa người vào cửa hít thở một hơi, chuyển động phần eo và vai có chút mỏi mệt của mình.

Cô là một đầu bếp bánh ngọt, tự mình mở một cửa tiệm bánh ngọt nhỏ.

Quý Hạ thường làm một số bánh kem nhỏ để bán trong cửa tiệm, sau đó chủ yếu nhận một số đơn đặt làm riêng cho các bữa tiệc.

Gần đây có một gia đình quyên thế đặt riêng một set menu tại cửa tiệm của cô cho sinh nhật của một trưởng bối trong nhà.

Quý Hạ thiết kế đến mười mấy phiên bản của chiếc bánh kem chính thì bên kia mới hài lòng, cô bận rộn suốt mấy ngày nay cho đến giờ.

Còn phải bận bịu thêm vài ngày nữa.

Quý Hạ vừa nghĩ vừa đi vào phòng, bước được vài bước, cô liền nhìn thấy trên sofa xuất hiện hai cái lỗ tai mèo màu cam đang run run.

Quý Hạ dừng lại bước chân, nhìn về phía cái tai nhỏ, theo sau đó là một đôi mắt mèo màu hổ phách đang khép hờ, một chú mèo nhỏ với bộ lông màu cam trắng lộ cái đầu ra từ phía sau ghế sofa nhìn cô.

Sau khi trông thấy cô, hai cái tai nhỏ kia cụp về phía trước, kêu lí nhí: “Meo?”

Tiếng kêu ngái ngủ, như thế vừa bị ánh đèn làm cho thức giấc.

Chú mèo nằm ườn ra, dùng ánh mắt làm nũng nhìn cô.

Trái tim Quý Hạ lập tức tan chảy, sự mệt mỏi cũng vơi đi không ít.

Cô nhấc chân đi đến trước sofa, trực tiếp bế chú mèo con lên.

Chú mèo nhỏ màu cam không có chút phản kháng nào cả, ưỡn người ra, mặc kệ hành động của Quý Hạ.

Mãi đến khi — — Móng vuốt nhỏ của nó đặt lên ngực cô, cơ thể nhỏ bé của nó cứng đờ, đôi mắt mèo từ từ mở to, móng vuốt nhỏ mất tự nhiên rút lại, như thể muốn dịch ra xa.

Quý Hạ không hiểu được ý định của chú mèo con trong lòng mình nhưng có thể cảm nhận được hành động của nó.

Cô hơi sợ nó sẽ cứ thế ngã xuống nên lại một lần nữa ôm nó vào trong lòng.

Lúc này, cái đầu nhỏ của nó vùi thẳng vào trong lòng ngực Quý Hạ.

“Meo, meo!”

Đợi đến khi cuối cùng nó cũng đi đầu chỉnh xong tư thế, ngẩng đầu lên thì thấy Quý Hạ đang cười dịu dàng nhìn mình, giọng điệu ôn hòa mềm mại.

“Bé yêu Cam Ngọt hôm nay ở nhà có ngoan không nào?”

Quý Hạ có một khuôn mặt mỹ nhân tiêu chuẩn, xinh đẹp thoát tục, không quá lộ liễu nhưng cũng chẳng tẻ nhạt tầm thường, tạo cho người ta một loại cảm giác rất nhẹ nhàng, hết như tắm mình trong gió xuân.

Tai của chú mèo nhỏ bất giác run lên, cúi đầu xuống, giọng mềm mại, lông tơ trên lỗ tai cũng toát ra vẻ đáng yêu: “Meo.”

“Nào, để má mi xem hôm nay con có ngoan ngoãn ăn cơm hay không nào.”

Chú mèo con vẫy đuôi, giọng điệu có chút bất mãn: “Meo.”

Mỗi lần Quý Hạ tự xưng là má mi thì nó đều có phản ứng như thế này.

Khiến Quý Hạ phải nghi ngờ không biết là nó có nghe hiểu được lời cô nói hay không.

Cô nhặt được con mèo màu cam trắng này ở trước cửa tiệm mình nửa tháng trước.

Cũng chẳng biết là nó đến từ đâu, ngày nào cũng ng ồi xõm trước cửa tiệm nhìn cô chăm chăm với ánh mắt đ ầy mong mỏi, lại còn cao ngạo chỉ để cho một mình cô sờ.

Nó nhìn chăm chăm Quý Hạ mấy ngày, cô cũng chẳng thấy chủ nhân của nó đâu cả, ngược lại lần nào nó cũng nhìn cô rời đi với vẻ đáng thương vô cùng, sau đó cuộn mình nằm ng ủ ở cửa tiệm.

Bé bi đáng thương quá ngoan, quá đáng yêu, khiến Quý Hạ - người trước giờ chưa từng nghĩ đến việc nuôi mèo – cuối cùng vẫn không thể không ôm bé bi đáng yêu này về nuôi sau khi hỏi thăm một vòng mà không tìm thấy được chủ nhân của nó.

Ôm chú mèo trong ngực, Quý Hạ đi về phía phòng bếp.

Bé bi này thế mà kén ăn, không ăn thức ăn cho mèo, chỉ ăn cơm mà thôi, hôm nay thế mà rất ngoan ngoãn ăn cơm.

Quý Hạ vừa thu dọn đồ đạc trong nhà vừa cảm thấy hơi nghi hoặc.

Chẳng biết có phải là ảo giác của cô hay không — —

Đ ầu ống trong tủ lạnh thiếu mất một lon, bánh mousse hôm qua làm xong thiếu mất một ít, thùng đồ ăn vặt của cô hình như cũng thiếu mất vài gói khoai tây chiên...

Hơn nữa cô luôn có cảm giác, đây không phải là lần đầu tiên.

Quý Hạ vừa th ần nghĩ vừa lấy một lon nước trái cây, tiếp theo đóng cửa tủ lạnh lại.

Sau đó cô cúi đầu nhìn Cam Ngọt.

Không biết nhóc này có cảm nhận được sự nghi ngờ của cô hay không, nó ngửa đầu lên trông cực kỳ vô tội, lỗ tai run run, sau đó nhẹ nhàng nhồm lên, dùng khuôn mặt nhỏ của mình cọ vào mu bàn tay Quý Hạ.

Quả thật là muốn làm tan chảy trái tim người khác mà.

Hành động làm nũng nhỏ này khiến Quý Hạ tạm gác lại nghi vấn này.

Có khi nào là cô tự ăn rồi quên mất? Bởi vì đợt này bận quá nên mới luôn có cảm giác như thế này?

Quý Hạ nhấp một ngụm nước trái cây hỗn hợp, nhìn thoáng qua đồng hồ, sau đó ôm chú mèo con trong ngực ngồi trên sofa nghỉ ngơi một chút, trêu đùa Cam Ngọt trong ngực.

Nói là trêu nó, nhưng Quý Hạ nhìn mình duỗi tay ra huơ huơ trước mắt nó cả người này, nó ghé vào trong ngực cô nhìn một lúc lâu mới giơ móng vuốt lên rất là qua loa có lệ, đê ngón tay cô lại.

Nói thế nào nhỉ... Quý Hạ có cảm giác là bản thân mình bị trêu mới đúng.

Một lát sau, chú mèo con trong ngực đã ngáp mấy cái liên tiếp, Quý Hạ liếc nhìn đồng hồ.

Chuẩn bị đánh răng rửa mặt đi ngủ thôi.

Quý Hạ đứng dậy đi vào phòng ngủ, đặt chú mèo con trong ngực lên giường.

Một cục mèo lông xù nhẹ nhàng đáp xuống giường, móng vuốt nhỏ giẫm lên chiếc giường mềm mại mấy cái.

Thấy Quý Hạ đi vào phòng tắm rồi, nó mới chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi mắt xinh đẹp màu hổ phách thả nhiên, có chút lười biếng đợi cô.

Mười lăm phút sau, Quý Hạ bước ra từ phòng tắm, nhìn chú mèo con đang ngoan ngoãn ở tại chỗ chờ cô, ý cười lập tức hiện lên nơi đáy mắt.

Cô nâng bé bi đáng yêu lên cao: “Ngoan vậy ta?”

Cô vừa nói vừa hôn lên tai chú mèo nhỏ.

Quý Hạ lập tức thấy lỗ tai bé bi đáng yêu run lên, bàn chân nhỏ đề lên vai mình, sau đó giãy giụa nhả ra khỏi vòng tay cô.

Sau đó nó cuộn mình trên gối đầu của cô một cách khá là lạnh lùng thờ hững, đôi mắt mèo xinh đẹp màu hổ phách ngược lên nhìn cô.

Nếu Quý Hạ nhìn kỹ, có thể thấy cái đuôi của nó hơi vung vẩy, nhưng ngoài mặt vẫn là vẻ đáng yêu lạnh lùng kia.

Vừa rồi vẫn là một bé bi dễ thương dính người, bây giờ chẳng hiểu sao lại chạy đi mất, nhưng thôi tính nết của loài sinh vật tên mèo này chính là như vậy.

Quý Hạ cũng không tiếp tục trêu nó nữa, cô nằm xuống giường, vươn tay tắt đèn đi, nhắm mắt lại, vuốt ve chú mèo con đang ng ỡ xồm trên gối, giọng nói có chút ngái ngủ: “Cam Ngọt, ngủ ngon nhé.”

Một lát sau, từ trong đêm tối truyền đến một tiếng mèo kêu nũng nịu.

Quý Hạ cực kỳ mệt mỏi, hô hấp dần dần bình ổn.

Tất nhiên cô không nhìn thấy được sự mờ ảo dưới ánh trăng.

Chú mèo con ng ỡ xồm trên gối nghiêng đầu nhìn Quý Hạ một chốc, đôi mắt mèo màu hổ phách xinh đẹp.

Hai cái tai nhỏ run run.

Sau đó lại cúi cái đầu nhỏ của mình xuống, giơ chân trước lên, đề hai cái tai nhỏ của mình xuống, sau đó lại lặng lẽ nghiêng đầu liếc nhìn Quý Hạ rồi vùi cả cái thân mèo vào trong chăn.

Vùi vào trong chăn r ãi, không thấy mèo con đâu nữa, chỉ thấy hai cái tai nhỏ kia từ từ vểnh lai, run run, vành tai phấp h ùng.

Sáng hôm sau Quý Hạ thức dậy hơi muộn, vừa mở mắt ra đã cảm nhận được sự ấm áp nơi nằm.

Cô nhìn xuống, lập tức trông thấy đường cong gáy của chú mèo con xinh đẹp màu cam trắng đang dán sát vào đường cong cổ của cô, cứ thế ngủ trên gối đầu của Quý Hạ.

Chẳng biết nó dịch đến đây từ khi nào, có đi ùu đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên, Quý Hạ cúi đầu cộ cộ cái đầu nhỏ của nó.

“Meo...”

Chương 2: Chương 2

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mèo con khẽ kêu lên một tiếng mềm mại, hai mắt hé ra thành một khe hở nhìn cô, sau đó trở mình, vùi sâu vào trong lồng ngực cô hơn nữa.

Kéo chú mèo trong lồng ngực ra, Quý Hạ nở nụ cười dịu dàng, xoa xoa vành tai nó.

Cô thấy nó giãy ra, cuộn tròn trên gối.

“Hôm nay má mi cũng rất là bận, bé yêu Cam Ngọt phải nhớ ăn cơm cho đàng hoàng đấy, biết chưa?”

Chú mèo con ngược lên liếc mắt nhìn Quý Hạ một cái, meo một tiếng qua loa lấy lệ, sau đó khép lại đôi mắt mèo màu hổ phách, chìm vào giấc ngủ.

Bé mèo lười.

Quý Hạ mỉm cười, cũng chẳng còn cách nào với nó.

Cô rời giường, rửa ráy rồi ăn uống, làm cơm cho mèo rồi vội vã ra cửa.

Đến cửa tiệm, một vài nhân viên đã đến, bắt đầu bận bịu làm việc.

Bọn họ phải phụ trách bánh ngọt của cả sảnh tiệc, quả thật cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ.

“Chị Hạ, một khách hàng cũ muốn đặt làm bánh sinh nhật theo yêu cầu vào thứ ba tuần sau, vừa gọi điện đến hỏi chúng ta có thời gian hay không.”

Bữa tiệc được tổ chức vào cuối tuần này, chẳng qua việc thiết kế đã được hoàn thành, vẫn có thời gian để làm bánh đặt riêng mới cho vị khách hàng cũ kia.

Quý Hạ gật đầu mà không chút do dự.

“Liên hệ với khách hàng, bảo bên kia nói yêu cầu và giá cả đặt làm riêng.”

“Vâng thưa chị Hạ.”

Tiệm bánh ngọt của cô chia thành hai phần, bên trong là nơi làm bánh ngọt và thiết kế đơn đặt riêng, bên ngoài thì không khác gì lắm với một tiệm bánh ngọt nhỏ bình thường, trong không khí tràn ngập mùi sữa ngọt ngào.

Bận bịu một lúc, Tống Nhược – nhân viên đã làm cùng cô nhiều năm mở miệng hỏi: “Chị Hạ, chúng ta xác nhận lại một chút quy trình tổ chức tiệc đi, phải phối hợp với khách sạn bên kia, đừng để có bất kỳ thiếu sót gì.”

Quý Hạ đáp lời, cầm lấy túi xách rồi mở nó ra, sừng sốt: “Chị bỏ quên USB quy trình ở nhà mất rồi.”

Nói xong, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn mười giờ sáng, buổi sáng quay về một chuyến cũng hơi gấp, thế nên cô lại nói: “Hiện tại mọi việc cũng gần xong rồi, chị quay về một chuyến gửi quy trình đến, buổi chiều lại sang đây.”

Tống Nhược gật đầu đáp vâng, thấy Quý Hạ sửa sang sơ qua một chút rồi đứng dậy đi ra cửa.

Ngoắc ngoắc ngón tay, vài nhân viên bên cạnh đi tới, không nhìn được mà thì thầm: “Hôm nay chị Hạ ăn mặc có khí chất quá đi mất.”

“Nói gì vậy, chị Hạ lúc nào mà chẳng khí chất dịu dàng cơ chứ?”

“Thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng càng ngắm càng có gu, nếu không phải là con gái, tôi cũng muốn theo đuổi thử xem.”

“Cậu nhỏ nhà họ Phó kia chẳng phải cũng quẩn lấy chị Hạ lâu như vậy rồi sao, tâm tư rõ ràng thế, còn bắt chị Hạ sửa thiết kế hết lần này đến lần khác nữa.”

“Đúng vậy.

Chị Hạ không đến cửa hàng bánh kem thì chính là ở nhà, rất ít khi đi ra ngoài chơi với bạn thân.

Không nói chuyện công việc thì thử xem chị Hạ có phản ứng có không?”

Tống Nhược nghe bọn họ nói vậy thì có chút buồn cười: “Đó là chị Hạ nhiệt tình yêu nghề, cả đám các cô cả ngày ở sau lưng thêm thuồng thân thể chị Hạ, mấy cô không xấu hổ nhưng tôi thì có đó.

Tiêu Lưu, bên ngoài có khách, mau đi tiếp đón đi.”

“Rồi rồi!”

Quý Hạ lái xe đến dưới lầu chỗ mình ở, buổi sáng cô đã giải quyết xong một số việc khẩn cấp, lúc này thật ra không gấp gáp đến như vậy.

Quý Hạ đi lên lầu, mở cửa phòng ra.

Cửa sổ mở ra, tấm rèm màu trắng bay trong gió.

Quý Hạ sửng sốt một chút, cô nhớ rõ là mình không có mở cửa sổ mà.

Ánh mắt lướt một vòng, cơ thể cô chợt cứng đờ.

Cô trông thấy một bóng người đang ngó xồm nơi cái thùng mình để đồ ăn vặt.

Nghe thấy tiếng động, anh ta quay đầu, cơ thể cũng cứng đờ lại.

Anh trông cực kỳ đẹp, với đôi môi mỏng màu đỏ, lông mày nhàn nhạt lạnh lùng, ánh nắng yếu ớt chiếu trên mặt anh, hòa lẫn với bóng râm nhỏ vun của lá cây trông giống như hằng hà sa số những ngôi sao vàng rơi xuống, một ít bay vào trong đôi mắt mèo màu hổ phách của anh.

Giữa mái tóc đen ngắn mọc ra hai cái tai mèo.

Hai cái tai mèo kia trông cực kỳ quen mắt, với lông trắng mềm xen lẫn vài sợi màu cam nhạt.

Thoạt nhìn anh không lớn lắm, quả thật là một thiếu niên đẹp trai.

Đây là ai vậy???

Kẻ trộm vào nhà à?

Ngày nay trộm có yêu cầu về ngoại hình cao ráo đến thế sao? Hơn nữa sao lại còn có tai mèo?

Cái tai mèo kia càng nhìn lại càng giống của Cam Ngọt!

Trong đầu Quý Hạ lập tức hiện lên rất nhiều ý nghĩ, nhưng cô không nói ra bất kỳ lời nào.

Mà bên kia, vẻ hoảng sợ lóe lên trong đôi mắt mèo màu hổ phách của thiếu niên đẹp trai, trong tay anh cầm hộp khoai tây chiên chưa mở, cũng chẳng biết có phải là quá hoảng loạn hay không, đôi môi mỏng của thiếu niên đẹp trai hé mở, một giọng nói dịu dàng dễ chịu, lại có phần lạnh lùng vang lên: “Meo ~”

Quý Hạ: ???!

Một ý nghĩ vớ vẩn hiện lên trong đầu cô.

“Cam Ngọt???”

Mèo nhà cô thành tinh rồi sao!!!!???

Thiếu niên đối diện cũng cứng đờ khi nghe thấy giọng mình, hết như thể mới vừa ngộ ra đi đâu gì đó, anh ném hộp khoai tây chiên đi, giờ tay đè hai cái tai mèo của mình xuống.

Nhưng đã muộn rồi, anh nhếch miệng nhìn Quý Hạ.

Vài giây sau, thiếu niên từ từ cúi đầu xuống, hết như một chú mèo đã làm sai chuyện gì, có chút đáng thương, cái tai vừa đè xuống được mấy giây lại dựng lên từ giữa những sợi tóc mềm mại.

Bị đè sấp xuống, đám lông lộn xộn, cái tai nhỏ run lên.

Ánh mắt của Quý Hạ bị cái tai nhỏ kia hấp dẫn, sau đó cô bất giác đóng cửa lại.

Đợi đóng cửa xong rồi, Quý Hạ mới phản ứng lại, cô đã nhốt mình với sinh vật không biết rốt cuộc là gì trước mặt lại cùng với nhau.

Quý Hạ háng giọng, giọng nói dịu dàng trong trẻo vang lên: “Rốt cuộc cậu, cậu là ai? Là Cam Ngọt nhà tôi à?”

Cái tai nhỏ kia, còn có màu mắt kia nữa, thật sự là quá giống rồi.

Thiếu niên mím môi, ngẩng đầu nhìn Quý Hạ một cách đầy cẩn thận, sau đó gật đầu khe khẽ.

Ngón tay hơi siết chặt, nắm lấy mém bọc ghế sofa bên cạnh, đột nhiên bị phát hiện, cũng không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt của anh có chút tái nhợt.

Anh ngửa đầu, khuôn mặt quá mức xinh đẹp kia vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Quý Hạ, đặc biệt là người đẹp có chút đáng thương nhưng giọng nói lại lạnh lùng trong trẻo: “Chị muốn đuổi em đi sao? Em thích chị, em không muốn đi.”

Có chút không chịu nổi.

Đặc biệt là sau khi biết đối phương là Cam Ngọt, biểu cảm kia cũng tự động nhập vào với dáng vẻ lúc ấm ức của Cam Ngọt.

Quý Hạ đứng yên ở cửa không nhúc nhích: “Rốt cuộc cậu là gì? Là yêu quái à?”

“Đúng vậy.” Lần này thế mà anh lại không hề do dự, trực tiếp cất lời, dừng lại hai giây rồi bổ sung: “Là một con mèo hoang, sấp vào đông rồi, bên ngoài lạnh lắm, đừng có đuổi em đi, được không?”

Anh vốn đã tuấn tú, lại còn ng ẩng x ồm trên mặt đất như vậy, cái tai nhỏ biết mình đã gây ra họa, cố gắng giấu mình vào giữa những sợi tóc của anh một cách đáng thương.

Quả thật không thể chịu nổi mà.

Quý Hạ lập tức mềm lòng.

“Vậy, trước kia trong nhà mất đ ờ?”

“Là em ăn.” Mèo con phạm lỗi sai gục đầu xuống, giọng nói trong trẻo lạnh lùng để nghe của thiếu niên có chút ấm ức khi nói lời này: “Em không thích ăn cơm cho mèo, chẳng có chút vị gì cả.”

Chương 3: Chương 3

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhưng móng vuốt mèo không mở được tủ lạnh, không mở được hộp khoai tây chiên...

Anh chỉ có thể biến thành người, mỗi lần ăn vụng một ít nhưng vẫn còn sợ bị cô phát hiện.

Mặc dù bây giờ đã bị cô phát hiện ra.

Tai mèo trên đỉnh đầu của thiếu niên run run rồi lại run run, có chút đáng thương, giọng nói nhỏ nhẹ giống như đang làm nũng.

Anh thật sự rất đẹp, hơn nữa, trên đầu có hai cái tai mèo lông xù mềm như nhung.

Trước đây Quý Hạ đã không chịu nổi khi Cam Ngọt làm nũng, mặc dù bây giờ biến thành một thiếu niên nhưng động tác nhỏ kiêu này vẫn có lực sát thương y như cũ.

Vả lại, lúc này người ấy còn có vẻ ngoài xinh đẹp trắng mềm, trông thật sự không phải yêu quái nguy hiểm gì.

Dẫu sao yêu quái chẳng có gì nguy hiểm này lên vào nhà cô, ăn không quen đồ ăn cho mèo nên tranh thủ lúc cô không ở nhà để trộm mấy miếng khoai tây chiên và bánh quy một cách cẩn thận và đáng thương thôi nhỉ?

Nghe mà không khỏi cảm thấy chua xót.

Khiến cho Quý Hạ cứ có cảm giác mình đang hơi hơi ngược đãi nhóc đáng yêu này.

Suýt nữa đã đồng ý vời lời nói đừng đuổi anh đi của anh.

Nhưng trước khi đồng ý, Quý Hạ vẫn lấy lại được sự bình tĩnh.

Dù sao thì chuyện này thật sự đã vượt qua nhận thức suốt hai mươi mấy năm nay trong cuộc đời của cô, mà còn không phải là chuyện có thể tiếp thu ngay được.

Vì thế, cô mở miệng hỏi tiếp: “Ngày xưa em về cùng chị cũng là vì...”

Anh ngẩng đầu lên: “Mùa đông lạnh lắm... Hạ Hạ đừng đuổi em đi, có được không? Em sẽ ngoan thật ngoan, chị biết mà, em luôn luôn rất ngoan, em cũng chẳng ăn được bao nhiêu.

Chị không cho, em sẽ không ăn...”

Rõ ràng giọng nói của thiếu niên nghe có vẻ trong trẻo lạnh lùng, nhưng luôn cố tình mềm mại và lo lắng khi nói chuyện với cô.

Anh ngoan ngoãn ngẩng một bên, dè dặt ngược mắt lên nhìn cô, cũng không dám nhiều lời.

Quý Hạ nhìn dáng vẻ đáng thương ấy của thiếu niên, lý trí vừa mới bay về lại bị đánh bay một lần nữa, cô không nhịn được mà gật đầu.

Thật ra, chỉ cần không phải là yêu quái hại người hay diễn trong phim truyền hình thì cô vẫn nuôi được.

Hai mươi phút sau khi cô gật đầu, Quý Hạ ngẩng ở trên ghế sofa, thiếu niên ngoan ngoãn ngẩng ở một đầu khác của ghế.

Thỉnh thoảng hai cái tai trên đầu lại run lên một cái, sau đó, anh lại nghiêng đầu nhìn về mặt của Quý Hạ.

Cuối cùng đã tiêu hóa xong tin tức vừa mới biết được, khi Quý Hạ lại nhìn về phía thiếu niên, đáy mắt cô có chút phức tạp.

Lúc này cô cũng mới biết được, hóa ra, trên thế giới này thật sự có sự tồn tại của yêu quái, hơn nữa, số lượng cũng không hề ít, có thể hóa thành hình người, tuân thủ luật pháp đạo đức của con người.

Vả lại, trên thực tế, ngoài việc có thể biến thành người thì bọn họ chẳng khác gì mấy so với người bình thường, thế nên không có ai có thể phát hiện ra.

Mà con trước mắt cô bây giờ, con mèo nhỏ Cam Ngọt mà cô nhặt về chính là một con trong số yêu quái đó.

Nguyên hình là mèo, tên thật của nó là Vân Bạch.

Theo như lời anh nói, năm nay anh vừa mới trưởng thành, trước đó vẫn luôn đi lang thang, đi tới gần cửa hàng bánh ngọt của cô, ngửi thấy vị ngọt trong cửa hàng bánh ngọt của cô nên mới không nhịn được mà tới ăn và xin được nhận nuôi.

Hơn nữa, anh nhiều lần chứng tỏ rằng nuôi anh cũng không khác gì nuôi một con mèo con, chỉ có đi đâu, sau khi mèo hóa thành yêu thì tuổi thọ không khác gì con người.

Bé đáng thương luôn đi lang thang ở bên ngoài, Quý Hạ cảm thấy nuôi một con mèo hoang cũng không có vấn đề gì.

Nhưng, nhưng — —

Cậu thiếu niên quay đầu sang, sườn mặt anh dịu dàng ngoan ngoãn, mặt trắng nõn, bóng râm bên cạnh đỡ xuống sườn mặt anh, kéo dài một đường đến tận chỗ xương quai xanh xinh xắn tinh xảo của anh, đôi mắt mèo màu hổ phách của anh nhìn xuống, hàng mi dài hơi run run, thường hay ngước mắt lên quan sát vẻ mặt của cô một cách dè dặt.

À ừ, nuôi anh cũng không khác gì nuôi một con mèo con... điều à.

Trong nhà nuôi mèo có thể giống với nuôi một thiếu niên xinh xắn chắc?

Quý Hạ không nhịn được đưa tay lên che mặt, cũng không ngờ nổi, chẳng qua mình chỉ tan tằm sớm hơn một chút mà lại gặp được loại chuyện này.

Nếu như phát hiện ra ngay từ đầu, cô chắc chắn sẽ không mang con mèo này về, sẽ không cho phép anh ngẩng lên ghế sofa của mình, nhưng nếu là Cam Ngọt... không hiểu sao mức độ chấp nhận lại cao hơn một chút.

Cuối cùng cô nhặt hộp khoai tây chiên bị Vân Bạch ném sang một bên vì hoảng hốt, sau đó mở hộp khoai tây chiên ra.

Quý Hạ liếc mắt nhìn đôi tai mèo nhỏ trên đầu Vân Bạch hơi hơi run lên bởi tiếng mở hộp khoai tây chiên của cô, sau đó, anh lại giả vờ không có hứng thú gì, quay đầu đi.

Có chút buồn cười, Quý Hạ duỗi tay đưa hộp khoai tây chiên cho Vân Bạch.

“Hạ Hạ?”

Hai cái tai mèo trên đầu Vân Bạch lập tức dựng thẳng đứng lên trong nháy mắt, anh nhìn hộp khoai tây chiên mà Quý Hạ đưa tới trước mặt mình, đôi mắt màu hổ phách trong vắt.

“Đói rồi thì ăn một ít trước đi.” Thế mà cô lại cho một con mèo yêu ăn thức ăn cho mèo trong một thời gian dài, sau khi phát hiện người ta không ăn, cô lại cho anh ăn cơm cho mèo một thời gian dài nữa.

Quý Hạ thấy hơi đau đầu: “Em có thể ăn thứ có hàm lượng muối cao này sao?”

Vân Bạch gật gật đầu, ngoan ngoãn nhận lấy hộp khoai tây chiên.

Xoẹt xoẹt xé vỏ ra một cách thành thạo.

Đầu ngón tay trắng như tuyết của anh cầm miếng khoai tây chiên, đưa vào trong miệng rồi nhai kỹ nuốt chằm.

Quý Hạ nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của anh, đáy lòng cô có chút phức tạp, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ chơi và đồng hồ cho mèo mà ngày

xưa cô mua ở bên cạnh, rồi lại nhìn ‘con mèo to đùng’ đang ngõ ở bên cạnh mình.

Cô thấy hơi nhức đầu: “Chị đi xử lý một vài chuyện, em... ăn trước đi.”

Động tác của Vân Bạch dừng lại, tai run lên, ngược mắt nhìn Quý Hạ đứng dậy đi vào trong phòng.

Đôi mắt màu hổ phách của anh vẫn luôn nhìn Quý Hạ đi vào phòng, động tác ăn khoai tây chiên của anh từ từ dừng lại, sau đó, tai mèo nhỏ sụp xuống phía trước.

Bên trong phòng, Quý Hạ bật máy tính lên, gửi nội dung bên trong USB mà hôm qua quên mất cho Tống Nhược, người vẫn đang ở cửa hàng.

Cô còn chưa xử lý xong thì đã nghe thấy tiếng mèo kêu mềm mại ngọt ngào.

Quý Hạ bỗng sửng sốt, quay đầu lại thì thấy một cái móng vuốt màu trắng cam nho nhỏ, thò vào trong qua khe hở, hé cửa ra.

Sau đó, một con mèo nhỏ có cái đầu hơi cam cam dùng cái đầu nhỏ xù xù lông của mình để mở cửa ra, chỉ thò một cái đầu vào trong, đôi mắt tròn màu hổ phách ăng ặc nước nhìn cô chăm chú, sau đó lại nhỏ giọng “meooo” một tiếng đầy dịu ngoan.

Làm nũng.

Nhưng mà vẫn lo lắng về chuyện ban nãy.

Nếu là bình thường, nhóc đáng yêu này chạy lên nằm ì trên đầu gối cô từ lâu rồi.

Nhưng hôm nay, sau khi vào cửa, anh cứ nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ, xoay một vòng ở tại chỗ với vẻ hơi hơi đắn đo, cái đuôi xù lông kéo lê trên mặt đất.

Từ cái đuôi ấy, dường như có thể cảm nhận được tâm trạng thấp thỏm của chủ nhân nó.

Tim Quý Hạ lập tức bị tan chảy vì sự đáng yêu này, mặc dù biết đối phương không phải là con mèo con bình thường, nhưng vẫn không nhịn được mà ng ẩ xồm người xuống: “Cam Ngọt... Vân Bạch, tới đây đi.”

Đôi mắt mèo màu hổ phách kia lập tức sáng bừng lên trong nháy mắt, cái đuôi to kia cũng nâng lên, từ từ đi tới trước mặt cô, dùng mặt mình cọ vào tay Quý Hạ.

Bị con mèo nhỏ cọ như vậy, trái tim của người mẹ già đã bị tan chảy r ồi...

Hả...? Người mẹ già á?

Lúc này, Quý Hạ đột nhiên nhớ lại cảnh tượng khi mình ôm Vân Bạch với vẻ mặt từ ái tự xưng là mẹ ngày trước.

Quý Hạ: ...

Quý Hạ cúi đầu nhìn “cậu con trai mèo” đã chứng kiến “lịch sử đen tối” của mình.

Đột nhiên tâm trạng vừa phức tạp lại vừa hoang mang.

Chương 4: Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khỗ nổi Vân Bạch không thể hiểu được tâm trạng phức tạp của Quý Hạ bây giờ.

Rõ ràng ở bên ngoài là hình tượng dịu dàng giỏi giang, nhưng trên thực tế, chuyện xấu hổ khi giờ mèo lên cao rồi còn tự xưng là mẹ của người ta lúc ở nhà lại bị con mèo này biết rồi...

Nghĩ như vậy, Quý Hạ vô thức ngừng động tác vuốt ve mèo.

Đôi tai nhỏ của Vân Bạch hơi run lên, ngừng cái đầu nhỏ xù lông của mình lên với vẻ hơi nghi hoặc, nhìn Quý Hạ rồi dùng một bàn tay để che mặt mình lại.

“Meo?”

Vân Bạch hơi lo lắng vẫy vẫy đuôi, cái đuôi to vừa nãy vẫn còn dựng thẳng lên mà bây giờ lại sụp xuống đất.

Một cái móng vuốt nhỏ xinh dè dặt nâng lên, chậm rãi đặt vào lòng bàn tay của Quý Hạ.

Quý Hạ thả tay xuống, nhìn qua thì thấy anh nghiêng cái đầu mèo nhỏ, đặt móng vuốt nhỏ lên, đôi mắt màu hổ phách sáng ngời xinh đẹp, hiển nhiên là đang quan sát vẻ mặt của cô.

Dáng vẻ này khiến Quý Hạ lại mềm lòng một lần nữa.

Cô nhớ lại ngày xưa khi mình vừa mới ôm Vân Bạch về, Vân Bạch cũng có bộ dạng này, cẩn thận từng ly từng tí để làm cô yêu thích.

Sau đó, anh phát hiện cô cưng anh chỉ ừ anh, chỉ cần không nghịch ngợm gây chuyện thì cô hoàn toàn không có sức chống cự gì đối với anh.

Cả con mèo đầu trở nên lạnh lùng thờ ơ, chơi với gậy treu mèo mà cũng làm cho có lệ.

Hiện tại bí mật nhỏ bị phát hiện, anh lại trở nên lo sợ căng thẳng.

Yêu tinh và con người có tuổi thọ không khác nhau mấy, anh vừa mới trưởng thành.

Trước đây vẫn luôn đi lang thang ở bên ngoài nên anh rất lo cô lại vứt bỏ anh à?

Quý Hạ thấy hơi đau lòng, duỗi tay ôm con mèo màu cam trắng vào lòng.

Anh ngoan ngoãn tựa vào lòng cô, kêu meo meo với cô, không ngừng kêu ngọt ngào.

“Được rồi, được rồi, sẽ không bỏ rơi em đâu, sẽ không khiến em lại phải đi lang thang ở bên ngoài nữa.”

Mặc dù đột nhiên từ nuôi mèo biến thành nuôi một thiếu niên trẻ, nhưng quả thật là cô vẫn nuôi được.

Quý Hạ vuốt ve lông tơ của anh.

Đôi tai nhỏ xù xù lông của Vân Bạch bỗng dựng dựng đứng lên, đôi mắt màu hổ phách sáng bừng lên, ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Quý Hạ.

Quý Hạ vừa bế anh vừa đứng dậy ra khỏi cửa phòng sách.

Cô bỗng nhìn thấy một hộp khoai tây chiên bị vứt bừa lên ghế sofa, còn có... một chiếc áo sơ-mi trắng và quần đùi rộng thùng thình màu đen???

Hình như đây là thứ mà cô nhìn thấy Vân Bạch mặc ở trên người khi vừa vào nhà mà nhỉ?

Thế có nghĩa là, khi làm mèo, Vân Bạch không mặc quần áo hả?

Mặc dù có vẻ rất hợp lý, nhưng nhớ tới thiếu niên trẻ ngoan ngoãn dịu dàng lúc nãy, Quý Hạ suýt chút nữa đã ném luôn con mèo nhỏ đang ngửa đầu nhìn cô với vẻ mặt vô tội ở trong lòng ngực lên ghế sofa.

Đôi mắt mèo màu hổ phách của Vân Bạch hơi nheo lại, liếc thấy một vết đỏ ửng từ từ xuất hiện trên mặt Quý Hạ.

Vết ửng đỏ trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng trông đẹp vô cùng.

Tai nhỏ của Vân Bạch giật giật, cuối cùng anh cẩn thận đứng dậy, liếm cằm Quý Hạ một cái.

Quý Hạ bị dọa sợ hết hồn, giờ con mèo nhỏ trong lòng ra xa mình một chút.

Ban đầu cô vốn đang ôm mèo con trong lòng, bây giờ biến thành túm hai cái chân trước của anh, giờ lên giữa không trung.

Cơ thể nhỏ nhỏ của Vân Bạch lắc lư giữa không trung, móng vuốt nhỏ khẽ vỗ nhẹ lên tay Quý Hạ, giật giật cái tai nhỏ với vẻ hơi tủi thân khó hiểu, dè dặt kêu meo một tiếng.

Làm nũng cũng vô ích!

Bây giờ em không phải là một con mèo nhỏ đơn thuần!

Chị sẽ không khuất phục dưới dáng vẻ làm nũng này của em đâu!

Tim Quý Hạ bị tiếng kêu này làm cho mềm nhũn, sau đó tim cô lại cứng lên ngay lập tức, cứ ôm mèo như vậy mà đi vào phòng bếp.

Quả nhiên anh không hề đụng vào cơm mèo mà cô làm vào buổi sáng.

Quý Hạ thở dài một cái.

Cô vừa định rút chỗ cơm mèo này đi thì Vân Bạch trong lòng cô hơi hơi giãy giụa.

Cuối cùng anh nhảy xuống, liếc nhìn cô, rồi lại liếc nhìn cơm mè.

Đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp ùng ục nước, anh vừa mới đi mấy bước về phía cơm mè thì đã bị Quý Hạ bế lên một lần nữa.

“Chị lại nấu cơm cho em ăn nhé?”

Đôi mắt màu hổ phách của mèo nhỏ mở to nhìn Quý Hạ, mấy giây sau, anh mềm mại vùi vào ngực Quý Hạ: “Meo.”

“Được rồi, bây giờ em đi thay quần áo trước đi.”

Quý Hạ vừa ôm mèo vừa xách theo bộ quần áo mà không biết anh lấy ở đâu ra, ném cả mèo cả quần áo lên trên giường ở trong phòng cho khách.

Sau đó cô quay đầu đóng cửa lại.

Đôi mắt to màu hổ phách của con mèo nhỏ vừa bò dậy từ trong đồng quần áo lại khôi phục phong thái kiêu ngạo lạnh lùng lúc trước, chỉ có đôi tai nhỏ trên đầu khẽ run lên, nhìn ra cửa nhưng không biết đang nghĩ cái gì.

Chờ đến khi Quý Hạ cho thịt xông khói và rau cải vào trong nồi, mùi thơm tỏa ra khắp nơi, rồi cuộc cửa phòng cho khách mới được mở ra.

Ngón tay trắng như tuyết của thiếu niên xinh đẹp đặt lên tay nắm cửa, chân tay trắng nõn mà săn chắc, tóc mái màu đen hơi hơi che khuất đôi mắt màu hổ phách.

Cúc áo sơ-mi còn chưa cài hết hoàn toàn, chỉ lười nhác cài mấy cái, xương quai xanh tinh xảo rõ ràng.

Nhìn như vậy, anh có chút đơn thuần mà gợi cảm.

Quả thực là khiến người ta không chịu nổi.

Nhưng cũng may là đôi mắt màu hổ phách của anh trở nên đậm màu hơn sau khi biến thành người.

Mặc dù trông có vẻ vẫn trong trẻo sáng ngời như trước nhưng cũng không phải màu sắc bất thường gì, dẫn ra ngoài thì chí ít cũng không khiến người ta nghi ngờ là không phải người.

Tuy rằng đã từng trông thấy một lần, nhưng lại nhìn thấy một lần nữa, Quý Hạ vẫn hơi sốc, cuối cùng, ánh mắt cô rơi vào trên đỉnh đầu anh, lần này, tai mèo của anh không bị lộ ra ngoài.

Quý Hạ chớp chớp mắt, nhìn thêm mấy lần.

Vân Bạch dường như hơi luống cuống khi đối diện với tầm mắt của cô, sau đó, anh hơi hơi rời mắt đi.

Tóc của anh hơi động đậy.

Không bao lâu sau, một nhúm lông màu cam trắng nhô ra khỏi tóc, sau đó, một đôi tai mềm mại trồi ra ngoài.

Vân Bạch có dáng vẻ như thể tập mãi thành quen, giơ tay lên, sờ tai mèo xuống.

Chưa được mấy giây, tai lại trồi ra.

Quý Hạ không nhịn được muốn bật cười, đi tới trước mặt anh.

“Vừa mới trưởng thành nên em chưa kiểm soát được... Cảm xúc hơi quá đà là không thu lại được.”

“Ừ, sau này chị mua mũ cho em.”

Hai mắt Vân Bạch nhìn xuống, hàng mi dài rung rung mấy cái.

Anh thích từ sau này.

Anh thấy Quý Hạ duỗi tay tới đây, đầu ngón tay cô dừng ở cổ áo của thiếu niên.

Đôi mắt mèo của Vân Bạch hơi hơi trợn tròn, thấy đôi mắt của Quý Hạ nhìn xuống, nghiêm túc cài cúc cho mình.

Bởi vì sau khi biến thành người, dáng người của anh cao hơn Quý Hạ một chút nên phải nhìn từ trên xuống, đương nhiên có thể nhìn rõ đường nét trên mặt của Quý Hạ, sườn mặt cô đẹp dịu dàng...

Tai của Vân Bạch lại run lên, lông dài che kín vành tai đỏ bừng.

“Lấy quần áo ở đâu vậy?” Quý Hạ sửa lại quần áo cho anh xong thì hỏi một câu.

“Tộc yêu cũng có thông tin giấy chứng nhận thân phận, do bộ phận chuyên môn xử lý, đây là nhận từ chỗ đó, còn có hai bộ nữa, em nhét trong tủ quần áo của chị đó.”

Thiếu niên khẽ nói ra những lời này bằng chất giọng thiên về lạnh lùng, mắt mèo màu hổ phách thoáng lóe lên tia sáng kì lạ, cũng không biết là đang nghĩ tới đi đâu.

Cuối cùng Quý Hạ cũng tìm ra hai ba chiếc quần áo được nhét vô cùng cẩn thận trong góc sợ cô nhìn thấy ở trong tủ quần áo của mình.

Cô sắp xếp lại tủ quần áo một chút, đặt mấy chiếc quần áo này gọn gàng ở trong tủ.

Quý Hạ ra khỏi phòng mình thì lập tức nhìn thấy thiếu niên tai mèo đang cầm đũa ăn cơm một cách ngoan ngoãn, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cửa phòng cô, thấy cô ra ngoài, tai mèo vốn đang cụp xuống lập tức dựng thẳng đứng lên luôn.

Quý Hạ ngẩng xuống bên cạnh anh.

“Chiều nay chị dẫn em ra ngoài mua một ít quần áo nhé.” Thật ra trời sắp lạnh rồi, khi anh là mèo, cô có thể đặt anh cuộn tròn ở trong ngực để sưởi ấm.

Nhưng khi biến thành người... thứ nên chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị đầy đủ.

Vân Bạch kêu một tiếng.

Quý Hạ vừa định gọi điện thoại cho Tống Nhược bảo chiều nay mình không đến được, thì điện thoại lại reo lên trước khi cô động vào.

Vân Bạch lập tức nghiêng đầu qua, đúng lúc nhìn thấy cái tên trên điện thoại của Quý Hạ — khách hàng Phó.

Chương 5: Chương 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đôi mắt mèo màu hổ phách xinh đẹp của Vân Bạch hơi híp lại, đôi tai nhỏ trên đầu hơi nhúc nhích, r ồi lại vẫy một cái.

Nhìn Quý Hạ chớp chớp mắt, nhìn điện thoại thờ dài, giờ tay làm động tác “suyt”, sau đó c ần điện thoại lên.

Vân Bạch ngoan ngoãn ngậm miệng, đôi môi mỏng đỏ tươi hơi mím lại, một bên má d ần d ần, d ần d ần ph ồng lên, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm động tác của Quý Hạ, đôi tai dỏng lên, không nhúc nhích lấy một cái.

Giọng nói dịu dàng, ôn hòa vang lên: “Chào anh, tôi là Quý Hạ, anh Phó có thắc mắc gì với phương án sao?”

Người gọi điện thoại tới chính là khách hàng khiến Quý Hạ bận rộn vào dạo g ần đây, tên là Phó C ần Dư, cũng là nhân vật giàu có ở thành phố S.

Thực ra trong lòng Quý Hạ đã loáng thoáng cảm nhận được đối phương có tâm tư gì, vì dẫu sao những buổi dạ tiệc giới hào môn ở t ầng bậc mà bọn cô tiếp nhận trước đây, bình thường chủ nhà sẽ ch ẳng có nhiều thời gian rảnh để chốt từng chi tiết và kiểu bánh kem với phòng làm việc của họ, đa phần họ đều trao đổi với trợ lý của những gia đình thế gia này.

Dù có lòng hiếu thảo hơn nữa, đến một l ần hai l ần là được r ồi, đằng này l ần nào anh ta cũng đích thân tới giải quyết.

Nếu cô không có cảm giác gì thì đúng là uổng công cô làm việc lâu như vậy trong ngành này.

Bây giờ cô vẫn chưa có suy nghĩ v ề phương diện kia, huống h ồ cô cũng ch ẳng có bất cứ cảm giác gì với đối phương, trước giờ đ ều công tư phân minh.

Có đi ầu, vì đối phương chưa từng nói rõ ràng, cử chỉ và lời nói ầu nằm trong phạm vi hợp lý, khiến cô cũng chẳng tiện nói nhĩ ầu.

Nhưng các loại đi ầu khoản đã được chốt lại bị thay đổi hết lần này đến lần khác, lượng công việc vượt mức này thực sự khiến cô sắp sửa không thể kiên nhẫn được nữa.

“Cô Quý.” Giọng nói lịch sự mang theo tiếng cười nhàn nhạt ở ầu bên kia vang lên: “Là như này, hôm nay tôi lại nghĩ ra một ý tưởng mới, không biết chi ầu nay cô Quý có thời gian không.

Tôi đã đặt nhà hàng trước r ấ, chi ầu nay gặp nhau bàn bạc một chút nhé?”

Quý Hạ đầu ầu bóp thái dương, vừa mới hé miệng định nói thì Vân Bạch ở bên cạnh đột nhiên duỗi tay ra, ngón tay trắng ngần cứ thế nhẹ nhàng kéo vạt áo của cô.

Quý Hạ ngược mắt nhìn sang, lập tức nhìn thấy đôi mắt trong trẻo xinh đẹp của chàng trai đang nhìn mình chăm chú, đôi tai mèo trên đầu nhẹ nhàng rung rinh.

“Hạ Hạ.”

Chất giọng lạnh lùng hơi êm ái của anh vang lên, ch ầm ch ậm, mang theo chút bất mãn.

Dường như đang bất mãn vì rõ ràng cô đã nói là chi ầu nay sẽ dẫn anh ra ngoài, kết quả lại có việc.

Phó C ần Dư cũng nghe thấy giọng nói này, anh ta hơi dừng lại, lịch sự hỏi dò: “Cô Quý, chi ầu nay cô có việc sao?”

Lúc này Quý Hạ mới sực tỉnh từ trong cảm xúc khi bị chàng trai này làm nũng, nghe thấy lời này cô mới đáp lại một tiếng, cười nói khéo léo: “Thật ngại quá anh Phó, tôi đã có hẹn trước r ấ, công việc kế tiếp hơi bận, nếu cử tôi đến làm thì có lẽ tiến triển khá ch ậm chạp.

Nhưng may mắn là quy trình bên phía chúng tôi về cơ bản đã làm xong, nếu anh vẫn có thắc mắc hoặc thay đổi nhỏ, có thể liên hệ trực tiếp với trợ lý của tôi, có thay đổi lớn thì bàn bạc với tôi sau, anh thấy như vậy được không?”

Tốt xấu gì Quý Hạ cũng đã làm việc mấy năm trong ngành này, bắt đầu từ lúc học đại học cô đã kinh doanh tiệm trang trí đồ ngọt, dĩ nhiên khả năng ăn nói cũng trôi chảy rành mạch.

Đầu dây bên kia im lặng chừng ba giây, giọng nói ôn hòa nho nhã vang lên ngay sau đó: “Được, làm phiền cô Quý r ấ.”

Cúp điện thoại, Quý Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Vân Bạch đã xấp lại gần cô.

Còn mang theo suy nghĩ mình là mèo.

Quý Hạ mới không để ý một lát mà Vân Bạch đã tựa vào người cô, còn nắm lấy tay cô, liên tục xoa nắn.

Quý Hạ vô thức rút tay lại, nhìn sang Vân Bạch.

Chỉ thấy Vân Bạch ngẩng đầu lên tỏ vẻ ấm ức vô tội, ánh mắt nhìn cô có chút mờ mịt, “Chẳng phải Hạ Hạ thích nhéo đệm thịt* nhất sao?”

*Là phần đệm thịt ở dưới chân mèo.

Quý Hạ: ...

Cúi đầu nhìn đôi tay thon dài trắng trẻo có khớp xương rõ nét của thiếu niên, xinh xắn đẹp đẽ đến mức dường như chỉ thích hợp lướt trên phím đàn dương cầm.

Anh, anh đó là đệm thịt sao?

Cũng chỉ có mấy giây không ngó ngang đến chú mèo lớn này, đôi tai mèo đáng yêu kia lập tức sụp xuống, “Vì em là yêu quái, nên Hạ Hạ không

thích sao?”

Sao chớp mắt đã kéo sang chuyện thích hay không thích vậy?

Quý Hạ có phần khóc dở mếu dở, lại cảm thấy anh có tính tình trẻ con.

Có lẽ trước đây anh vẫn luôn lang thang bên ngoài, cũng ít tiếp xúc với người, vì thế tính tình vẫn trong sáng hồn nhiên như vậy.

Vậy mà Quý Hạ lại “chịu thua” bởi đi ầu này, thấy anh làm nũng là không kìm được muốn dỗ anh: “Nếu không thích em, sao chị lại giữ em lại, còn nấu cơm cho em nữa.”

“Thế nên...!Hạ Hạ thích em.” Đôi tai mèo lập tức dựng lên, thiếu niên có dung mạo đẹp đẽ ngẩng mặt lên, khóe môi đỏ nhanh chóng nhếch lên thành nụ cười, đưa ra kết luận này.

Đôi mắt mèo màu hổ phách của anh vẫn đơn thuần vô tội, sau khi nở nụ cười, anh vẫn mang dáng vẻ trong sáng lạnh nhạt như cũ.

Vẻ ngoài của anh thiên về tuýp lạnh lùng, nhưng lại mang một đôi tai mèo, lúc nói chuyện với cô còn có chút dịu dàng, tựa như một thần tiên trong sáng lạnh lùng lại không hiểu sự đời.

Nói như vậy cũng không sai.

Vì dù gì cô thực sự thích mèo lớn, Quý Hạ nghĩ ngợi rồi gật đầu.

Chỉ nghe thấy anh nhanh chóng lên tiếng: “Em cũng thích Hạ Hạ.”

Quý Hạ bật cười, duỗi tay xoa đầu anh một cách tự nhiên.

Chàng trai híp mắt, hơi dụi đầu vào lòng bàn tay Quý Hạ.

Đôi tai mèo mềm mại cũng cọ vào tay cô, mang theo nhiệt độ ấm áp, xúc cảm có phần kỳ diệu, sau khi chạm vào Quý Hạ vô thức rút tay lại.

Quả nhiên, nuôi mèo và nuôi một thiếu niên có đôi tai mèo, vẫn là chuyện có khác biệt rất lớn.

Quý Hạ nhấc tay nhéo mi tâm, có chút cảm giác đau đầu đối với Vân Bạch.

Năm nay cô đã sắp sang tuổi hai mươi tư, Vân Bạch nói anh vừa thành niên, cũng vào khoảng mười tám tuổi như con người, là một cậu em trai đáng yêu.

Quý Hạ cũng không có tâm tư nào khác, dặn anh không được để lộ ở bên ngoài, xong định đứng dậy đi nấu cơm cho anh.

“Hạ Hạ.”

Vân Bạch cũng đứng dậy theo Quý Hạ, đi được hai bước, có chút nôn nóng mong đợi.

Loài sinh vật như mèo này, lúc nào không quấn người thì sẽ cao ngạo nằm bên cạnh bạn, dù bạn có làm chuyện ngu ngốc nào nó cũng ngó lơ bạn, nhưng nếu đã quấn người thì thật sự rất quấn người.

“Thực ra ở bên ngoài em có thể gọi chị là chị.”

Dẫu sao một chàng trẻ măng như vậy theo đuôi cô rồi gọi cô là Hạ Hạ, cô cảm thấy cứ thế mà ra ngoài thì tình hình không ổn lắm.

Quý Hạ nghĩ ngợi rồi lên tiếng.

“Không.” Vân Bạch đáp lại rất nhanh, thiếu niên buông rử hàng mi, xương quai xanh dưới áo sơ mi trắng lộ ra ngoài khiến anh thêm phần ghẹo người, “Gọi má mi còn hay hơn gọi chị.”

Quý Hạ: ???

Quý Hạ ngây người.

Thấy Vân Bạch bước thêm hai bước lại gần cô, ngoan ngoãn đứng sau lưng cô, hàng mi dài như cánh bướm ngược lên, trong đôi mắt mèo màu hổ phách toàn là cái bóng phản chiếu của cô, vừa có phần ngoan ngoãn, vừa có phần lạnh lùng.

“Lúc Hạ Hạ tự xưng là má mi, rất đáng yêu.”

Quý Hạ: ...

Mặc kệ chị có đáng yêu hay không, em hãy quên chuyện chị tự xưng là má mi đi, cảm ơn.

Chương 6: Chương 6

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cuối cùng, nhìn Quý Hạ xoay người đi vào bếp với dáng vẻ chạy trốn chết, Vân Bạch mới thu lại nụ cười ngoan ngoãn trên môi.

Đôi mắt mèo màu hổ phách nhìn vào chiếc điện thoại mà Quý Hạ chưa kịp cầm đi, vẻ mặt lạnh lùng, cũng không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt anh thuận theo nhìn vào trong bếp.

Thấy Quý Hạ đang bận rộn ở trong bếp, xương ngón tay của chàng trai hơi gập lại, ngón tay trắng trẻo tinh xảo ấn nhẹ vào thái dương mình, đôi môi đỏ tươi hơi mím, lặng lẽ xoay người đi vào phòng ngủ của Quý Hạ.

Làm một tiêu yêu vừa thành niên, sống ở chỗ này mà không chuẩn bị chút gì đó thì đúng là không được.

Có đi đâu anh cảm thấy làm một con mèo yêu, bắt một người bình thường hưởng nền giáo dục bình thường chấp nhận anh ngay lập tức, rõ ràng không có khả năng lắm.

Vì thế nếu không có lần này, vốn dĩ anh cũng chẳng bộc lộ sớm như vậy.

Vân Bạch lặng lẽ bước vào cửa, đôi mắt mèo màu hổ phách ngược lên, hàng mi dài rung động, bước đến trước tủ quần áo rồi kéo cửa tủ ra.

Sau khi mở cửa tủ ra rồi nhìn thấy rõ quần áo ở bên trong, đôi mắt mèo của Vân Bạch hơi nheo lại.

Đôi tai mèo nhỏ nhắn màu trắng loang cam có phần mất khống chế dựng đứng lên từ trong những sợi tóc mềm mại.

Chỉ thấy quần áo của Quý Hạ đã được treo gọn gàng ở một bên tủ quần áo, còn một bên khác, quần áo mà vốn dĩ anh đã giấu vào sâu trong tủ đã

được Quý Hạ tìm ra, cũng được treo lên gọn gàng.

Quần áo của hai người treo cùng một chỗ.

Mặc dù ban nãy anh đã nhìn thấy, nhưng nhìn như này vẫn hợp với tâm tư của mèo.

Đôi tai mèo xù lông bất giác sụp xuống, hơi xoay ra đằng sau, vừa mới chuyển sang dáng tai máy bay* thì nó lại lập tức dựng lên, thể hiện cảm xúc của anh không hề bình tĩnh như vẻ ngoài của anh.

*Dáng tai máy bay của mèo: hai tai xòe ra hai bên đầu, chóp tai hướng ra đằng sau trông rất giống cánh máy bay.

Vân Bạch duỗi tay, đẩy quần áo của mình dịch về phía quần áo của Quý Hạ một chút.

Thấy quần áo của hai người đã chạm vào nhau, anh mới thu mắt lại, khuôn mặt có phần lãnh đạm, hờ hững không có bất cứ biểu cảm nào, chậm rãi đóng cửa tủ lại.

“Vân Bạch?”

Bên ngoài vang lên giọng nói hơi nghi hoặc của Quý Hạ.

Vân Bạch xoay người đi ra ngoài hai bước, đột nhiên ý thức được đi đâu gì đó, anh vươn tay sờ lên đỉnh đầu mình.

Vừa vịn chạm vào đôi tai chẳng mấy ngoan ngoãn trên đầu mình.

Vân Bạch mím môi, dùng lực ấn hai cái tai của mình xuống, đầu tóc rối loạn anh cũng mặc kệ, nhanh chóng ra khỏi phòng ngủ.

Thấy Quý Hạ đang bưng đĩa, đặt lên trên bàn.

Khóe môi Vân Bạch cong cong, lúm đồng tiền nhỏ bên môi hiện ra.

Chàng trai bước ra từ phòng ngủ, khuôn mặt anh tuấn, ngay cả mái tóc cũng toát ra vẻ ngoan ngoãn mềm mại.

Dù Quý Hạ đã cài cúc áo cẩn thận cho anh, nhưng có lẽ vì đối phương là mèo nên dù có ăn mặc chỉnh tề đứng đắn, trên người vẫn mang dáng vẻ biếng nhác như cũ.

Quả thực khiến người ta không thể chống đỡ được.

Bình thường lúc anh làm mèo, cô đã không chống đỡ được rồi...

“Hạ Hạ.” Vây mà chất giọng lạnh lùng của anh mỗi khi nói chuyện với cô đều giống như đang làm nũng vậy, đôi mắt mèo ẩm ướt cứ thế nhìn cô một cách ngoan ngoãn.

Quý Hạ bất giác ho nhẹ một tiếng, duỗi tay về phía anh, “Qua đây ăn cơm.”

Vân Bạch đi đến, cup mắt nhìn thức ăn trong đĩa.

Thịt gà thịt bò còn sót lại ở trong nhà lần lượt được chế biến xào cùng rau củ, gia giảm thêm gia vị, óng ánh mỡ màu nâu vàng.

Còn có trứng gà và thịt xông khói chiên, bên cạnh là bát canh rau củ tỏa hơi nóng.

Thật là thơm.

Vân Bạch chớp chớp mắt, ngoan ngoãn ngó vào ghế.

Dường như anh không quen dùng đũa lắm, thử một lúc lại ngoan ngoãn chuyển sang dùng thìa, ăn cơm rau trong đĩa một cách không mấy thành thạo.

Thỉnh thoảng anh lại uống một ngụm canh, nhưng chẳng hề có chút hứng thú với món chính.

“Đầu lưỡi mèo sợ nóng, uống cẩn thận chút, đừng để bị bỏng đấy.”

Quý Hạ vừa mới quan tâm dặn dò anh xong, đã thấy Vân Bạch ngậm thìa, xuýt xoa hai tiếng, rõ ràng là bị bỏng canh.

Vân Bạch xuýt xoa xong, bên cạnh đã có thêm một cốc nước ấm.

Bưng cốc lên, uống một ngụm nhỏ rồi ngược mắt nhìn về phía Quý Hạ, đôi tai nhỏ trên đỉnh đầu lại bất giác chĩa ra bên ngoài.

Thực sự quá đáng yêu.

Quý Hạ nhìn đôi tai mèo kia, cảm thấy hơi ngứa tay, cô miễn cưỡng dời tầm mắt, không nhìn chăm chăm người ta như một bà thím kỳ quặc nữa, lên tiếng: “Cũng không biết em thích ăn gì, ném thử xem có hợp khẩu vị không.”

“Thích đồ ngọt.” Anh chột cất lời, giọng nói có phần êm ái, đôi tai cũng rung rinh hai cái.

“Thích bánh ngọt Hạ Hạ làm.”

Đáy mắt thiếu niên hơi lóe sáng, nhìn dáng vẻ lấy lòng này Quý Hạ không kìm được môi cười dịu dàng, duỗi tay vò đầu Vân Bạch một cách tự nhiên.

Đợi đến khi vuốt ve mái tóc mềm mại và đôi tai nhỏ bông mềm, Quý Hạ mới phản ứng lại, động tác như vậy có phải hơi bất lịch sự không.

Từ trước đến giờ Quý Hạ luôn là một tiểu thư khuê các, có tu dưỡng giáo dục cực cao, sống theo khuôn phép.

Từ chối sự sắp xếp của gia đình, ra ngoài làm việc mình thích đã là một bước đi tương đối lớn đối với cô.

Nhưng không ngờ cô lại không có khả năng kháng cự lại sự đáng yêu của chú mèo này.

Vừa mới không kìm lòng được, cô đã duỗi tay ra rồi.

Mặt Quý Hạ hơi nóng, muốn rút tay mình về

Nhưng Vân Bạch đã bị cô sờ quen rồi.

Lúc ở trong nhà Quý Hạ, cô cũng rất thích đôi tai xù xì của anh.

Lúc nào cũng xoa xoa vuốt vuốt hôn hít, lúc này thấy Quý Hạ lại vuốt tai mình, anh không cảm thấy khó chịu chút nào.

Thậm chí còn chủ động dụi đầu vào lòng bàn tay Quý Hạ, còn cọ một cái dầy dụa dàng.

Người Quý Hạ lại hơi khựng lại, nhưng nhìn thấy bộ dạng làm mãi thành thói quen của anh, Quý Hạ cũng ép mình không tỏ ra căng cứng như trước nữa rồi rút tay lại.

Cô nói bằng giọng hơi nghiêm túc: “Sau này không thể tùy tiện cọ vào người khác làm nũng như thế, một số người sẽ trộm mèo đấy.”

Vân Bạch chớp chớp đôi mắt màu hổ phách, nhìn Quý Hạ rút tay lại, lập tức nhìn cô bằng ánh mắt hơi ấm ức.

“Giống như em làm nũng là Hạ Hạ ôm em về nhà ngay sao?”

Khụ khụ khụ...

Tình huống ôm mèo về nhà sao có thể tính là ăn trộm kia chứ...

“Chỉ cho Hạ Hạ trộm thôi.” Vân Bạch lập tức nói, vươn tay túm vạt áo của Quý Hạ.

Dường như chợt nghĩ đến chuyện gì đó, anh lại cất lời: “Hạ Hạ chỉ trộm mình em có được không? Không có con mèo nào đẹp hơn em nữa đâu.”

Vì thế đừng trộm mèo nữa.

Giây phút này Vân Bạch giống như một chú mèo lớn, dù đang nói chuyện nhưng vẫn dễ dàng bị phân tán sự chú ý bởi món đồ khác.

Sợi dây trang trí ở vạt áo của Quý Hạ lập tức đem đến cho anh sức hút cực lớn, khiến anh không nhìn được mà duỗi tay ra.

Đầu ngón tay thon dài trắng trẻo không ngừng đùa nghịch dải lụa, đôi mắt mèo chăm chú chuyển động theo dải dây lụa đung đưa kia.

Câu nói kia nghe thế nào cũng thấy không đúng, Quý Hạ đưa tay ra, nhanh chóng ấn tay Vân Bạch xuống, nhân tiện để dải lụa kia về chỗ cũ.

Khi cô hé miệng định nói gì đó, Vân Bạch lại ngược mắt lên trước.

Khuôn mặt đẹp đẽ trong trẻo không có biểu cảm nào, ánh nắng lạc vào đáy mắt anh gần như làm mờ hồ vể ẩm ức trong đó.

Giọng anh cũng nhàn nhạt, khẽ khàng.

Tựa như ánh nắng đầu đông, chỉ có chút cảm giác ấm áp nhạt nhòa, trừu ghẹo người ta hết lần này đến lần khác mà chẳng thể nào ngó lơ được.

“Không thể ư? Hạ Hạ không thể chỉ có một con mèo là em sao?”

Chương 7: Chương 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vẻ đẹp này thật sự khiến người ta u mê khó cưỡng, còn chưa nhắc đến chuyện anh đang níu lấy vạt áo cô và nói bằng giọng mềm mại non nớt.

Dừng vài giây, anh không nghe được đáp án mình mong muốn.

Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt và động tác đó, nhưng đôi mắt vô cùng long lanh kia đang dần dần ửng hồng.

Dường như anh sắp sửa bật khóc.

Hai lỗ tai cũng sụp xuống.

Mặt của chú mèo buồn thiu.

Mèo sắp khóc rồi.

Quý Hạ mau chóng hoàn hồn: “Dĩ nhiên chỉ có một con mèo là em thôi, không nuôi mèo khác mà.”

Một con mèo đã không đối phó nổi rồi, hơi đâu mà nuôi con khác chứ.

Nếu cô dám mang mèo hoang về, chắc hẳn con trong nhà này sẽ tử thân và bùng nổ tại chỗ ngay.

Lúc này Vân Bạch mới hài lòng, nhỏ giọng thì thầm.

“Quả nhiên người ta nói trong nhà có một con mèo thì sẽ muốn nuôi con thứ hai, con thứ ba là không đúng.”

Hạ Hạ nhà anh sẽ không thể.

Hạ Hạ nói chỉ nuôi một mình anh thôi.

Vân Bạch đưa tay ra, một tay kéo vạt áo của Quý Hạ, tay còn lại nín cổ tay của Quý Hạ.

Bàn tay trắng trẻo và nhỏ nhắn đang đặt lên cổ tay cô, tay anh trắng đến nỗi như đang phát sáng lên.

Rõ ràng là một con mèo con màu cam trắng, sao sau khi biến thành người lại trắng đến thế nhỉ.

Chỗ cổ tay hơi nóng, quả thật nhiệt độ của mèo cao hơn nhiệt độ của người.

Nhìn cái tay này, Quý Hạ lại nghĩ ngợi miên man.

Sau đó, chất giọng lạnh lùng và mềm mại của cậu chàng lại vang lên, dù nghe thế nào cũng cảm thấy nó có chút gì đó oán trách và nũng nịu, nhưng anh vẫn cẩn thận giữ được chừng mực, không làm người ta khó chịu, thay vào đó họ sẽ lắng nghe anh nói.

“Vậy, vậy tại sao Hạ Hạ chỉ xoa lỗ tai mà không ôm em?”

Quý Hạ cứng người, hé miệng và nhìn vào đôi đồng tử trong suốt màu hổ phách của anh.

Anh chàng xinh xắn đó đang trông mong nhìn cô chăm chú, ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu.

Ngày thường, khi về nhà, Quý Hạ luôn ôm và hôn nhẹ lên tai anh, thỉnh thoảng sẽ hôn lên mặt anh.

Bây giờ không được nữa rồi.

Chàng trai muốn trèo lên người cô, hơi thở mãnh liệt phả tới, bất kể nó bắt nguồn từ đâu cũng khiến Quý Hạ nhận rõ được đây là một cậu con trai, không còn là một chú mèo nữa.

Trước đó cô ôm mèo, hiện giờ lại ôm một chàng trai.

Tuy ban nãy cô nói nuôi mèo chẳng khác gì với nuôi một bé trai — —

Nhưng hiển nhiên, thực tế lại khác nhau một trời một vực.

Quý Hạ chỉ có thể đặt tay lên đầu mèo Vân Bạch, đẩy trán chú mèo ra và nghiêm túc nói: “Sau khi Vân Bạch biến thành người còn to hơn chị nữa, nếu ôm em vào lòng thì chị sẽ không thoải mái đâu.”

“Em thoải mái mà.” Vân Bạch bị Quý Hạ đẩy phải dựa vào ghế sofa, trong khi tay Quý Hạ vẫn đang đặt trên đầu anh.

Đôi mắt mèo lim dim đầy hưởng thụ, anh dụi vài cái dưới lòng bàn tay Quý Hạ, hơi hé miệng.

Nhưng Hạ Hạ không thoải mái, đành thôi vậy.

Vân Bạch cụp mắt thẫn nghĩ, lông mi nhỏ dài khẽ run lên, đột nhiên nhớ tới đi đâu gì, anh bèn ngược mắt: “Vậy lúc em biến thành mèo, Hạ Hạ có thể ôm em đó nha, buổi tối chị có thể ôm em cùng ngủ nữa.

Em rất ấm nhé.”

Quý Hạ: ...

Đây là kiểu tra tấn ngọt ngào từ mèo lớn đây mà.

Tuy nhiên cô đã lỡ nói ra, hơn nữa đây là mèo nhà mình, dù là mèo yêu quái nhưng có gì lại không thể ôm được chứ, dẫu sao anh vẫn còn là con nít mà!

Quý Hạ nhủ thẫn, đặt tay lên đầu Vân Bạch, ngón tay đang vô thức xoa tai nhỏ của Vân Bạch.

Vì nhột nên Vân Bạch hơi lim dim, nheo mắt lại.

Thấy Quý Hạ đang ngây ra, anh khẽ kêu: “Meo ~ meo ~”

Mềm nhũn, vốn dĩ hơi cao ngạo lạnh lùng, nhưng bây giờ không còn nữa.

Quý Hạ chợt hoàn hồn, bị hù dọa bởi hai tiếng meo meo nhẹ nhàng và lành lạnh của cậu chàng, đến mức ngón tay cũng run rẩy.

Xoa vài cái mà gọi nũng nịu vậy à, thật sự khiến Quý Hạ không ngờ được.

Lại nhìn vào cậu chàng, anh đang giơ tay che tai mình, chớp tai lọt qua kẽ tay đang nhè nhẹ run run.

Anh chỉ mặc áo sơ mi quần đùi, rộng và rũ xuống.

Theo động tác giơ tay của anh, ống tay áo sơ mi trượt xuống làm lộ ra cánh tay trắng trẻo với làn da như sữa.

Suy cho cùng anh cũng là yêu quái, còn nhuộm thêm đôi phần gợi cảm, mắt ửng hồng như vừa bị bắt nạt.

Đột nhiên Quý Hạ cảm thấy mình giống như một dì quái vật vậy: ...

“Khụ...! Nhiệt độ bên ngoài cũng lạnh, lát nữa chị sẽ tìm vài bộ đồ cho em mặc giống mọi người rồi dẫn em đi ra ngoài mua thêm.

Em có thể giấu tai đi được không? Không thì đội mũ lên nhé.”

Quý Hạ vừa nói vừa đứng dậy, đi vào phòng.

Vân Bạch ngồi trên ghế sofa, hơi nghiêng đầu rồi từ từ ép tai mèo giấu vào trong tóc.

Chỉ cần không quá xúc động, dĩ nhiên anh có thể kiểm soát được.

Bên ngoài cũng không quan trọng, nhưng anh thích xem Quý Hạ bận bịu vì mình.

Vân Bạch khẽ nheo mắt lại, môi cong lên cười tủm tỉm.

Anh nhẹ nhàng và nhanh nhẹn đứng dậy khỏi ghế sofa rồi bước vào phòng.

Trong phòng, Quý Hạ đã gửi tin nhắn cho Tống Nhược rằng trưa nay mình sẽ không qua.

Sau đó, cô mới mở tủ đựng quần áo, lấy từ bên trong ra một cái vali lớn và bắt đầu tìm kiếm.

Cô đang lấy từng bộ quần áo ra.

Cửa được lặng lẽ mở ra từ bên ngoài.

Quý Hạ ngẩng lên khỏi đống quần áo, chỉ thấy Vân Bạch đang ló đầu vào.

Đôi mắt mèo màu hổ phách lập tức khóa chặt lấy cô, giây phút đó, Quý Hạ cảm thấy trong mắt anh chỉ có duy nhất mình cô.

Chắc có lẽ vì đây là mèo nhà mình nhỉ...

Quý Hạ hoàn hồn, vẫy tay với anh: “Lại đây, chị đang tìm vài bộ quần áo cho em.

Em xem thử coi món nào hợp với mình nè.”

Bấy giờ Vân Bạch mới mau mắn bước vào, rồi ngồi trên giường nhìn Quý Hạ đang lấy từng bộ đồ ra ngoài.

Trong vali này là quần áo cũ của Quý Hạ, giặt sạch sẽ rồi bỏ vào nên có mùi hương thoang thoảng.

Thậm chí còn có một chiếc khăn màu vàng nhỏ xíu, nhìn kiểu dáng này có lẽ là cái cô mặc khi còn học nhà trẻ, đoán chừng được dùng để biểu diễn, giờ cô vẫn còn giữ nó.

Vân Bạch không kiềm lòng được nhìn chăm chăm chiếc khăn đó, đầu ngón tay chạm khẽ vào lớp vải mỏng trên váy, tưởng tượng lại dáng vẻ

mũm mĩm và mềm mền của Quý Hạ lúc ba bốn tuổi.

A...

“Em thử cái này xem thích hợp không?”

Cuối cùng, Quý Hạ tìm được một bộ mình muốn từ trong đồng quần áo, bèn thử phào nhẹ nhõm.

Ngẩng đầu nhìn qua.

Cô thoáng thấy mèo nhà mình đang cúi đầu, một đồng quần áo được chất trước mặt anh, gương mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc của anh hơi hồng hồng, tai mèo cũng đang ửng đỏ.

Tựa như đang xấu hổ.

Quý Hạ - đang cầm quần áo: ???

Lúc này Vân Bạch mới ngược mắt, thờ ơ nhìn sang.

Đôi mắt mèo hơi co lại, giọng nói vốn mềm mại lập tức trở nên lạnh lùng và trầm thấp, chứa đựng hơi thở thiếu niên rõ mồn một: “Bộ đồ này...!sao Hạ Hạ có được vậy?”

Quý Hạ đang cầm một cái áo len và quần jeans, nhìn màu sắc và size thì biết ngay đây chính là đồ nam.

Vân Bạch trèo xuống giường, ngoan ngoãn ngồi trước mặt Quý Hạ và tập trung nhìn thẳng vào cô.

Chương 8: Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dù là dáng vẻ của một cậu thiếu niên nhưng lại trông khá giống mèo con đang ng ỡ xồm trước mặt cô.

Ngón tay trắng muốt bấu chặt xuống đất, mũi chân hướng xuống, trông cực kỳ hoàn mỹ và không hề loạng choạng.

Với người thường, đây quả thật là một động tác khó.

Nhưng với anh, nó lại khá dễ dàng.

Anh nheo mắt mèo lại, quần áo trên người lỏng lẻo, và động tác đó đã làm lộ xương quai xanh xinh đẹp và trắng nõn của anh, người anh hơi ch ồm về trước.

Như mèo con đang muốn được xoa đầu: “Hạ Hạ, sao chị không nói gì vậy?”

Tuy dáng vẻ thiếu niên nhỏ nhắn này còn hơi xa lạ với cô nhưng Quý Hạ đã quá quen thuộc với kiểu nhô đầu xin xoa này rồi.

Cô giơ tay lên vuốt ve tóc anh một cách tự nhiên.

Sợi tóc anh mềm mại và ấm ấm, sau khi được ve vuốt, anh rất tự nhiên dụi dụi vào tay Quý Hạ.

Mắt mèo nheo lại, dường như anh đang vô cùng hưởng thụ.

Dù vậy chỉ trong hai giây, anh lập tức nhớ lại mình vừa làm gì.

Đôi mắt mèo bỗng chốc mở to, anh cảnh giác rụt đầu về

Tai mèo trên đầu cũng vênh ra ngoài, đang nhè nhẹ đong đưa.

Ánh mắt mèo con cảnh giác, cơ thể rụt lại, trờ lơ tai mềm như nhung trên đầu đang không ngừng nhẹ nhàng lay động thì trông anh thật sự rất nghiêm túc.

Dừng tưởng rằng sò đầu là có thể hối lộ mèo, là không cần phải trả lời câu hỏi nhé!

Sò nhiều cũng không được đâu!

Nếu cho thêm cái ôm...!thì có thể suy xét lại.

Quý Hạ đã phản ứng kịp, rút tay về

Tai mèo lập tức sụp xuống.

“Đây là quần áo chị mua cho bố lúc trước,” Quý Hạ trả lời: “Ông ấy cảm thấy không đẹp lắm nên không muốn mặc.”

Bố già rất bướng bỉnh, luôn cho rằng mình biết bắt mốt, nhưng chẳng phải cuối cùng bố cũng ném nó lại chỗ chị, không thèm đụng tới nữa sao.”

Nghe Quý Hạ giải thích, tai Vân Bạch lập tức lại dựng đứng lên, anh nghiêng đầu nhìn Quý Hạ đang ngẩng trước mặt, rồi nhẹ nhàng đứng dậy một cách mau mắn.

Anh nhìn quần áo trên giường, tai lắc lắc: “Đẹp lắm nha.”

Quý Hạ đang thu dọn lại những món đồ khác, vừa đứng dậy cử động xương khớp thì nghe thấy Vân Bạch lí nhí nói gì đó.

“Sao cơ?”

Cô nhìn sang, thỉnh linh thấy một màu trắng lóa mắt.

Dù gương mặt đó của cậu chàng có vẻ chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng anh sở hữu thân hình nhỏ nhắn, vòng eo mềm mại, thêm bắp thịt cũng không quá thô dày.

Mỗi một tác đầu vô cùng hoàn mỹ.

Quý Hạ mê muội lướt từ bờ vai trắng trẻo xuống ngực anh, sau đó đến eo và bụng anh, rồi tới quần đùi lỏng lẻo trễ xuống...

Quý Hạ: !!!!

Cái này còn kích thích hơn ban nãy!

Sao thằng nhóc này không đợi cô ra ngoài rồi hẵng bắt đầu thay quần áo chứ??

Quý Hạ độc thân nhiều năm qua, tuy vậy cô rất phong độ.

Dù không phải chưa từng chứng kiến cảnh các chàng trai đáng yêu theo đuổi con gái, nhưng, nhưng, nhưng cô vẫn bị kích thích quá đi mất, làm người ta nóng hết cả người.

Quý Hạ hoảng hốt đứng dậy, chợt làm đổ đồ đạc gần đó.

Nghe tiếng, Vân Bạch - đang cởi quần áo - nhìn sang, đôi mắt mèo màu hổ phách trong suốt như một đầm sương.

Trong khoảnh khắc đó, Quý Hạ vốn đang thầm tưởng tượng ra đủ mọi chuyện, nhưng rồi cũng bại trận trước đôi mắt ngây thơ và trong sáng đó của anh.

Đây chỉ là một chú mèo yêu mới vừa trưởng thành và chưa hiểu sự đời, trong lúc mông lung bị cô bế vờnui mà thôi.

Chú mèo chẳng dám nói gì, cũng không dám hỏi gì, muốn ăn gì đó cũng chỉ dám lén la lén lút.

Đương nhiên anh không hiểu được mấy chuyện lộn xộn ở thế giới loài người này rồi.

Nhờ đôi mắt mèo trong veo, Quý Hạ hợp tình hợp lý xếp Vân Bạch vào hàng ngũ bé mèo đáng yêu không hiểu sự đời.

“Hạ Hạ?” Anh hé môi đỏ hồng, nghiêng đầu nhỏ, tay vẫn đang nắm vạt áo của mình vừa mới cởi ra một nửa.

Anh đến chỗ Quý Hạ, lí nhí hỏi bằng giọng trong trẻo, trầm thấp và mềm mại: “Em làm gì sai sao?”

“Không có, không có.” Quý Hạ vội vàng nhặt đũa bên cạnh lên, dờ mắt đi, rồi nói với giọng khá nghiêm túc: “Vân Bạch.”

“Dạ.”

“Sau này không được cởi quần áo trước mặt người khác nhé, mèo con phải biết bảo vệ bản thân, không thì sẽ có dì quái vật tới ẵm em đi đó.”

“Không muốn bị ẵm đi đâu ạ, em muốn ở với Hạ Hạ cơ.” Vân Bạch trả lời thật nhanh, đưa tay kéo vạt áo Quý Hạ.

Quý Hạ: “...!Em, em kéo áo xuống đằng hoàng đi đã!”

“Thế nên em phải bảo vệ mình thật tốt, lúc không có người mới được thay đồ, biết chưa?”

Gương mặt Vân Bạch trong sáng, tuyệt đẹp và nhỏ nhắn, anh chăm chú nhìn Quý Hạ bằng đôi mắt hổ phách, tai mèo đang nằm trên tóc, ánh mắt rất tập trung.

Như hiểu như không, anh gật đầu.

Sau khi bảo mèo con phải biết cách bảo vệ bản thân xong xuôi, Quý Hạ mới thở phào nhẹ nhõm.

Kế đến, cô lại dặn dò vài câu, rồi đứng dậy ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

Trong phòng lập tức yên lặng.

Tại Vân Bạch từ từ dựng thẳng, anh hồ hững nhanh chóng xoay một vòng.

Anh cúi đầu, lạnh lùng và bình tĩnh nhìn xuống phần eo bụng của mình, dường như hơi nghi ngờ.

“Xấu lắm à?”

Chẳng những Hạ Hạ không nhào lên, mà còn chạy mất dạng thế kia nữa.

Hơn nữa, mèo con phải biết cách bảo vệ bản thân?

Vân Bạch cởi hết quần áo mình ra.

Thiếu niên với cơ thể trắng trẻo, mảnh khảnh và xinh đẹp, nhưng chỉ cần nhìn thì sẽ biết ngay anh không phải là kiểu người ốm yếu.

Hơi tốn sức tròng áo lên lên đầu rồi mặc quần, Vân Bạch soi mình vào gương, đầu tóc rối bời.

Anh thờ ơ nhìn về phía cửa.

Quả nhiên Hạ Hạ khác với mọi người, nghiêm túc dạy anh rằng mèo con phải biết tự bảo vệ mình, đúng là — — đáng yêu quá đi mất.

Quý Hạ ngẩng đầu chờ trong phòng khách một lát.

Cậu chàng nhanh chóng ra khỏi phòng, quần áo hơi rộng, ống tay áo chưa được xắn lên nên buông lỏng xuống che cả bàn tay.

Nhưng vì anh thật sự quá ưa nhìn, bởi vậy trông anh khá đặc biệt.

Trái tim Quý Hạ xao động mãnh liệt, cô đứng dậy xắn ống tay áo cho Vân Bạch, rồi lại nhìn lên mái tóc rối tung của anh.

Cô bật cười giơ tay lên chỉnh lại cho anh.

“Mặc xong phải tự chỉnh sửa lại nha.”

“Em đâu có nhìn thấy, sau này Hạ Hạ chỉnh lại giúp em được không ạ?”

Cậu chàng nói xong, Quý Hạ chỉ cảm thấy dưới tay mình có gì đó đang động đậy, hóa ra anh không kiểm soát được để lộ một chóp tai ra ngoài.

Quý Hạ che kín, đè nó xuống lại: “Không được để lộ tai ra.”

Rõ là Quý Hạ cảm nhận được thứ nhúc nhích đó chột cứng đờ, rồi cuối cùng như tũn thân rụt vào lại.

Sao ngay cả tai cũng nghịch đến thế cơ chứ?

Quý Hạ tội nghiệp anh, nhìn thẳng vào mắt Vân Bạch đang cúi đầu để cô chỉnh trang lại mái tóc.

Đôi mắt mèo xinh xắn ấy có vẻ hơi ngơ ngác và dè dặt, thoạt trông có chút đáng thương và tội nghiệp.

Rõ ràng tôi đang lấy lòng em, mà em còn đè tai người ta xuống không cho chúng ra ngoài.

Quý Hạ đột nhiên cảm thấy lương tâm mình hơi đau.

Chương 9: Chương 9

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay không phải ngày nghỉ, nên chẳng có nhiều người đi dạo trong trung tâm thương mại lắm.

Nhưng mà ai bảo diện mạo của hai người quá xuất sắc.

Đặc biệt là Vân Bạch, vẻ ngoài trông thật sự không giống người bình thường, diện mạo của cậu thiếu niên rất tinh xảo, mặc bộ quần áo không hợp người cho lắm, làn da trắng nõn, mái tóc xoắn mềm mại, cặp đồng tử mèo màu hổ phách trong suốt, tuy không phải màu hiếm gặp nhưng dù sao vẫn rất ít người có.

Anh đẹp trai hơn tiêu thịt tươi đang hot hiện tại, nhất là khí chất lạnh lùng pha chút lười biếng, híp mắt đi theo sau Quý Hạ, lại còn thi thoảng nâng tay giật giật góc áo của Quý Hạ, làm cho Quý Hạ phải nghiêng đầu nói chuyện với anh.

Mà Quý Hạ đi cạnh anh cũng đẹp dịu dàng, thanh lệ, trong lúc liếc mắt, sườn mặt đẹp cực kỳ.

Có người không nhìn được dừng bước, lấy điện thoại ra muốn lặng lẽ chụp một bức.

Lại thấy cậu thiếu niên sải bước nhanh hơn, giây tiếp theo đã chạy đến cạnh Quý Hạ, nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên kia.

Cặp mắt mèo không cảm xúc nhìn qua khiến người chưa kịp nhấn chụp đã run lên theo bản năng, chớp mắt sau, cậu thiếu niên kia đã quay đầu đi, tay di chuyển sang bên cạnh, túm lấy góc áo của Quý Hạ.

Động tác đó so với vừa rồi cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Quý Hạ đang xem cửa hàng nhà ai thích hợp thì mèo đã chạy đến cạnh mình.

Quý Hạ cũng không để ý.

Dù sao bạn cũng không thể đoán ra suy nghĩ của mèo, khi ở nhà, hôm nay nó thích rúc trong lòng mình, có khi ngày mai lại thích ôm tay mình, có lúc lại thích đi theo sau mình, thỉnh thoảng lại đột nhiên gào khóc “ngao ngao” muốn bạn chiều chuộng, tiếp đó bạn chỉ cần vuốt lông cho nó là được.

Chẳng qua hiện tại không phải lúc đuổi tay vuốt lông cho mèo.

Quý Hạ đang nghĩ ngợi trong lòng thì cảm nhận được góc áo của mình bị kéo nhẹ, cô nghiêng đầu thì thấy chàng trai trẻ đang nắm góc áo mình.

Rõ ràng vóc dáng rất cao nhưng lại giống như cậu bạn nhỏ, nắm góc áo của cô không bỏ.

Quý Hạ còn chưa mở miệng đã thấy anh mở miệng, nhỏ giọng nói, từ góc độ của Quý Hạ có thể nhìn thấy cặp mắt mèo hơi dựng đứng lên, hình như đang khá căng thẳng.

“Đông người quá, Hạ Hạ.”

Vừa nói, sợi tóc trên đầu còn giật giật, giống như nếu không ngăn lại thì đầu nhọn ở tai mèo sẽ hơi lộ ra, làm Quý Hạ lập tức lo lắng.

Chợt nhớ lại mèo không giống như chó, nếu tùy tiện ra ngoài thấy nhiều người thì sẽ dễ xảy ra phản ứng động, Quý Hạ theo bản năng giơ tay, tay đặt trên đầu Vân Bạch, nhẹ nhàng xoa xoa.

Nhìn cặp mắt mèo quen thuộc kia, Quý Hạ vô thức dùng ngữ điệu dỗ mèo.

“Đừng sợ nha.”

Vân Bạch nâng mắt, cúi đầu, nghe thấy tiếng hít lạnh của người xung quanh vì động tác của Quý Hạ, khoe môi anh lên cong cong.

“Muốn ôm, vùi vào trong ngực chị cơ.”

Anh tiếp tục nhỏ giọng nói.

Giọng nói còn cực kỳ tử thân.

Gương mặt ngây đơ của Quý Hạ nóng lên (*).

Thực ra đối với chú mèo này cô không biết nên hình dung thế nào, cô là chủ nhân nuôi mèo, mèo ra ngoài mà sợ hãi thì đương nhiên sẽ muốn nhảy vào lòng cô, muốn bịt tai trộm chuông; nhưng đây là trong hình dạng mèo cơ, còn hiện tại đang trong hình dạng thiếu niên, có thể có chút tự giác không??

(*). Minh hoạ

Quý Hạ ho nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn sợ tai mèo đột nhiên dựng lên, tay tìm tay anh, “Không thể ôm, không thể vùi, nắm tay được không?”

Nắm vuốt mèo nhỏ của em, đừng sợ nhé.

Mèo cúi đầu nhìn hồi lâu, mới đáp, “Được ạ.”

Trong giọng nói trong trẻo mềm mại còn pha thêm chút không tình nguyện.

Giống như bị ấm ức.

Nhanh chóng nắm chặt tay anh, Quý Hạ cúi đầu nhìn, hơi buồn cười, còn ấm ức hả? Nhưng cô cũng biết giờ phút này anh đang căng thẳng nên chỉ có thể cố gắng trấn an anh.

Đầu tiên là tìm một cửa hàng bán mũ lưỡi trai, mua một cái mũ lưỡi trai đội chặt lên đầu của chàng trai trẻ.

Sợi tóc mềm mại hơi xoắn của anh bị đẽ chặt, có vài sợi bướng bỉnh “ngoi đầu” từ dưới vành mũ lên.

Hình như anh không thích ứng lắm, đôi đồng tử nhìn lên trên, muốn nhìn chăm chăm cái mũ đội trên đầu mình.

Quý Hạ buông tay anh ra, đi xếp hàng tính tiền.

Nhân viên thu ngân ở đây là một người phụ nữ có tuổi, luôn thích bắt chuyện mấy câu với khách hàng.

Chị thấy Vân Bạch đang đứng ở kia, khỏi nói cũng biết dáng vẻ đẹp hơn người mẫu trên poster bên ngoài nhiều, bèn “chặc chặc” mở miệng.

“Đưa em trai đi mua đồ à? Em trai em đẹp thật đấy, chị thấy mình tinh ngoài kia không đẹp bằng cậu ấy đâu.”

Em trai.....?

Quý Hạ sửng sốt.

Ừm, đây là mèo nhà tôi.

Nhưng lời này cô không thể giải thích, không nói là em trai, chẳng lẽ là mang bạn trai nhỏ đi mua sắm?

Ôi, vậy càng xấu hổ hơn nha.

Hình như Vân Bạch bị lời này hấp dẫn, nghiêng đầu sang nhìn.

“Đã là một chàng trai lớn rồi thì nên hướng ngoại chút, nhìn xem đầu là chị cậu nói chuyện kìa.” Chị gái thu ngân thấy Vân Bạch nhìn sang, cũng cười tủm tỉm mở miệng, lại hỏi Quý Hạ, “Em trai của em học đại học rồi nhỉ? Nhìn rất ra dáng sinh viên, học đại học ở đâu thế? Chị tính em 75% thôi nhé, em nhìn xem, em vừa đưa em trai vào đây mua hàng thì có nhiều người bên ngoài vào lắm.”

Đại học?

Đại học ng ữ x ỏm trong nhà có tính không?

Nghĩ đến tài nghệ của mèo nhà mình.

Co vuốt, vẩy đuôi, cọ người làm nũng xin ỏn.

Ủm.....

Không có sinh viên mèo nào như thế cả.

Quý Hạ mắc kẹt.

“Đã tốt nghiệp.” Vẫn là Vân Bạch nhìn ra Quý Hạ không biết nên nói gì để lừa gạt cho qua chuyện nên mới nâng mắt, nhàn nhạt mở miệng.

“A? Đã tốt nghiệp rồi à? Nhưng trông em có vẻ nhỏ tuổi thật đấy, đang muốn tìm việc phải không?”

“Vâng.”

Thấy Vân Bạch hơi lạnh lùng, biết thanh niên tầm tuổi này không quá thích cùng người khác nói về đề tài này nên chị thu ngân cũng không nói thêm nữa.

Dù sao cũng ra được cửa, Quý Hạ thở phào nhẹ nh ỏm một hơi, nhìn Vân Bạch theo sau mình, “Được rồi, đi thôi.”

Cô đi phía trước hai bước, Vân Bạch lại không đuổi kịp, Quý Hạ khó hiểu quay đầu lại thì thấy anh vươn tay: “Không nắm tay sao?”

Không chỉ không ỏm, không cho vùi, ngay cả nắm tay cũng không nắm.

Vậy mà chị lại là người như này, Hạ Hạ!

Nhìn rõ sự lên án trong mắt Vân Bạch, Quý Hạ dở khóc dở cười xoay người lại, nắm tay Vân Bạch, sợ vị boss này không vui lại gây ra chuyện xấu xa gì đó.

Cách đó không xa, một cặp trai gái trẻ đang hẹn hò, vui cười uống đồ uống lạnh trong một cửa hàng mới mở của cô hot girl nào đó.

Ly nước uống trong tay cô gái trẻ có hai cái ống hút, cô ấy đang cúi đầu uống, chàng trai tiến lại gần ngậm vào ống hút còn lại, mặt hai người gần trong gang tấc làm cô gái bỗng đỏ bừng mặt.

Đôi mắt mèo của Vân Bạch như đang suy tư gì đó, chợt kéo tay Quý Hạ.

“Em muốn cái kia.”

Mèo con chính là vừa nhớ ra.

Quý Hạ cũng không để ý, quay đầu nhìn theo hướng anh chỉ.

“Hử?”

Đúng lúc thấy cặp đôi kia đang hôn nhau.

Quý Hạ: “!”

Xấu hổ quá.

Quý Hạ lập tức giơ tay che mắt mèo lại, nghiêm túc nói: “Mèo con, không được xem mấy loại hình ảnh như này đâu nhé!”

Vân Bạch chớp chớp đôi mắt, “Nhưng mà em muốn thử uống cái kia, có được không chị?”

Chương 10: Chương 10

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hả? Uống thử cái kia sao?

Quý Hạ chưa thể nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhưng vẫn cố nhin sự xấu hổ xuống, nhìn sang phía vừa rồi một lần nữa.

Cũng may đôi “vợ chồng son” người ta đã tách ra, đang ngọt ngào nắm lấy tay nhau.

Đồ uống trong tay cô gái đó là loại cực kỳ mộng ảo, trái tim màu lam, còn pha lẫn chút sắc vàng, có lớp kem bơ ở trên, trên đó điểm tuyết đường cong bảy sắc cầu vồng, phối màu y như Ponycorns.

Chẳng qua loại ly này là ly có hai ống hút, nhìn là biết ngay loại đồ uống dành cho các cặp đôi yêu nhau.

Vì sao lại muốn uống cái này? Là bởi thích màu sắc của nó sao?

Quý Hạ nhìn mèo con nhà mình, trong mắt có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ mèo con mình nuôi là một con mèo có tâm hồn thiếu nữ?

Hoặc là cậu ta vừa mới biến thành người nên tò mò với tất cả mọi thứ trên thế giới loài người, tất cả đều muốn nếm thử, chẳng qua trong tay không có tiền mà thôi? Làm một con mèo nuôi trong nhà, cực kỳ tự nhiên làm nũng với chủ nhân.

Được rồi, mua!

Mua size lớn!

“Đồ uống mộng ảo kia phải không?” Quý Hạ nắm tay Vân Bạch, cô vừa dẫn anh đi đến cửa hàng, vừa nhỏ giọng hỏi.

Vân Bạch nâng đôi mắt màu hổ phách của mình lên, hình như đáy mắt còn phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Lúc làm một con mèo, anh chính là một con mèo xinh đẹp, hiện tại biến thành người, sự xinh đẹp đó không hề thuyên giảm mà ngược lại còn cảm giác có lực sát thương lớn hơn.

Cánh môi hồng nhuận của anh khẽ cong, ngoan ngoãn gật đầu, chờ mong nhìn cô.

Điểm xấu hổ duy nhất chính là vào tiệm rồi, không khác gì suy đoán của Quý Hạ, trên menu đồ uống mới thì hình ảnh của loại nước này được in rất lớn, phía bên dưới viết “đồ uống tình nhân”.

Mà sau khi Quý Hạ thanh toán tiền, nhân viên cửa hàng còn tủm tỉm cười, đặc biệt lấy ống hút thủy tinh có gắn trái tim cắm vào trong nắp, “Đúng là cặp đôi có giá trị nhan sắc cao, hơn nữa hai người còn là vị khách thứ 100 mua đồ uống mộng ảo của tiệm chúng tôi, nên tôi đặc biệt tặng cốc và ống hút thủy tinh cho hai người giữ làm kỷ niệm, hy vọng hai người sẽ thích chúng.”

Quý Hạ lập tức xấu hổ, muốn mở miệng nói bọn họ không phải đâu.

Lên phố một chuyến mà cứ như có thêm một cậu bạn trai nhỏ, rõ ràng đây là mèo to nhà cô mà.

Làm yêu quái hẳn là cũng muốn học về đủ loại đồ vật trong thế giới con người đi, hơn nữa anh rất đẹp trai, vẻ bề ngoài rất hợp với thẩm mỹ của cô.

Nhưng ở thời điểm anh đơn thân như thế này mà cô lại “nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của”, thì có khác gì những người đáng khinh đâu?

Làm “trưởng bối” của Vân Bạch, làm mẹ của Cam Ngọt, cô phải có trách nhiệm dạy dỗ mèo con thật tốt!

Quý Hạ thầm nghĩ, đang định mở miệng.

“Thích.” Giọng nói mềm mại vang lên bên cạnh.

Quý Hạ theo bản năng nhìn sang, thì thấy đáy mắt của Vân Bạch hơi sáng lên khi nhìn cái ly và ống hút kia.

Nhân viên cửa hàng cũng bị thanh âm mềm mại kèm theo chút lạnh lùng hấp dẫn, liếc mắt nhìn thẳng vào trong mắt Vân Bạch.

Thấy anh mang vài phần hộp, họ lập tức hiểu ra.

Hết tám phần còn chưa phải là một cặp đôi thật sự, bạn nam này vẫn còn đang theo đuổi nha!

Trạng thái lập tức chuyển biến, cảm thấy mình như một vị thần trợ công, nhân viên của quán nhanh chóng đứng thẳng người, “Mời quý khách ra kia ngồi chờ.”

Không cho Quý Hạ cơ hội giải thích, cô ấy lập tức xoay người đi sang vách bên cạnh, báo cho nhân viên pha chế đơn của khách.

Được rồi.

Nể tình mèo con thích như vậy, nhưng chốc nữa cô phải dặn dò mèo con, mèo con đẹp trai lại đơn thuần như anh rất dễ bị người xấu theo dõi ở bên ngoài.

Đặc biệt là khi đã biến thành người cũng phải chú ý an toàn mới đúng, không thể dễ dàng tin người được.

Đặt ly đờuống vào tay Vân Bạch, Vân Bạch nâng mắt, đuôi mắt hơi sáng lên.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, khóe môi anh cong cong, ngoan ngoãn cười, “Cảm ơn chị.”

“Khụ.”

Cậu thiếu niên thật sự quá chói mắt, sắp chọc mù mắt Quý Hạ rồi, làm Quý Hạ bất giác ho nhẹ, nhìn đi chỗ khác.

Trong tay cô xách theo mấy món vừa mua được, cùng cậu chàng ngẩng xuống bàn.

“Lạnh quá.”

Lập tức nghe thấy Vân Bạch mở miệng.

Đồ uống này là đồ uống đá, hiện tại thời tiết đã chuyển lạnh, không phải mèo con vì sợ lạnh, sợ mùa đông không có chỗ ở nên mới đến ăn và mình sao? Hiện tại sẽ không cảm thấy lạnh chứ?

“Em có thể uống đồ lạnh không? Hẳn là sẽ khó chịu chứ?” Quý Hạ cau mày, lo lắng hỏi.

Vân Bạch ôm ly, ngậm ống hút hút một ngụm, đôi môi đỏ mọng lập tức trở nên ướm át.

Anh nâng mắt lên, cặp mắt mèo cũng rất sáng ngời, “Có thể, nhưng không thể uống nhiều.”

Đôi mắt màu hổ phách của anh không ngừng đậm hơn, đầu ngón tay tuyết trắng thon dài đặt lên quả đào được gắn trên giữa ống hút thủy tinh, khẽ vuốt ve qua lại, nhìn Quý Hạ ngẩng đầu đối diện mình.

Mỗi khi cô cười luôn mang theo độ cong dịu dàng, nói chuyện thì mềm mại, nhẹ nhàng cực kỳ.

Cô rất đẹp, nhưng không phải kiểu đẹp có tính công kích mà ngược lại, đẹp theo kiểu ôn hòa đầm thắm, là loại càng nhìn nhiều thì trong lòng sẽ càng cảm thấy thoải mái.

Giờ phút này cô đang vươn tay chỉnh lại vành mũ trên đầu anh, mềm mại nói.

“Ừ, uống ít thôi nha.”

Hài kết của Vân Bạch tự dưng hoạt động lên xuống, anh vội ngậm ống hút để che giấu, cúi đầu gật gật, một lát sau mới mở miệng, “Đè chặt.”

“Cái gì?”

Quý Hạ vừa mới lấy di động ra thì nghe thấy câu nói đó làm cô hơi khó hiểu.

Ánh mắt của mèo con trong suốt, “Mũ đè lên lỗ tai, khó chịu.”

Được rồi.

Quý Hạ đã biết.

Đây chính là tai đã dựng lên rồi.

Ánh mắt của Quý Hạ bất giác nhìn lên mũ anh, không nhìn kỹ thì sẽ không nhận ra, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện hai bên mũ vốn là nơi mọc tai mèo của Vân Bạch có hai cục u nhỏ nổi lên, lỗ tai rất mềm rất nhỏ nên cục u cũng không rõ ràng lắm.

Quý Hạ hơi buồn cười, “Thu hồi lại đi, không được nói chuyện này ở bên ngoài.”

“Ừm.....”

Mèo con tủi thân, hai cục u giật giật, hình như đang cố gắng thu lại.

Quý Hạ mỉm cười gật đầu, khen mèo con nhà mình, “Ngoan.”

“Hạ Hạ, uống.”

Vân Bạch cũng chỉ tủi thân hai giây, giây tiếp theo đã đẩy ly đều uống trong tay sang chỗ cô, nhìn cô.

Quả nhiên, hai người cùng uống một ly vẫn quá sức kỳ quặc, đặc biệt là uống cùng mèo con nhà mình.

Nhưng nhìn ánh mắt của Vân Bạch giống như lúc trước dùng món đồ chơi anh thích nhất trên choker anh, anh không với tới lại rất muốn có, ánh mắt vừa mong chờ lại vừa khát vọng.

Cái này bảo con sen của mèo như cô làm sao từ chối được đây!?

Quý Hạ lập tức nhận ly nước còn thừa một nửa, “Uống cũng không ít rồi, không được uống nữa.”

Sau đó ngậm vào ống hút còn lại, hút vào.

“Ngón tay lạnh quá.”

Ngay sau đó, trước mặt cô xuất hiện một đôi tay.

Vân Bạch nghiêng người về phía trước tìm được tay cô, như là muốn chơi trò tay bắt tay trước kia cùng chơi với Quý Hạ.

Anh nhét tay mình vào trong tay Quý Hạ, muốn Quý Hạ cảm nhận được sự lạnh lẽo này.

Tại một nơi rất xa cửa hàng ---- “Cậu nhìn đôi tình nhân trong cửa hàng kia đi, ui trời tay nắm tay ngọt ngào chưa kìa, hơn nữa giá trị nhan sắc còn cực cao nữa.”

Thính giác của Quý Hạ không nhạy bén như mèo, cũng không thấy đôi mắt của Vân Bạch cong cong, giống như tìm được món đồ chơi mình thích nhất.

Chương 11: Chương 11

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trans: Chanh

Beta: Anh Đào

Quý Hạ vẫn đang ngậm ống hút, hút một ngụm đờuống lạnh, sinh tố lạnh vị sữa chua chua ngọt ngọt vào bên trong miệng.

Thời tiết bây giờ dẫu sao vẫn còn lạnh, Quý Hạ bị kích thích bất ngờ, cơ thể run lên một lát, còn chưa kịp phản ứng thì cái tay kia của mèo nhà mình đã nhét vào trong tay của cô.

Vừa rồi anh bưng cốc, quả thật ngón tay đã lạnh buốt, đầu ngón tay mềm mại không có một chút cảm giác thô ráp nào, giống như là một miếng ngọc ấm áp, sự mềm mại vẫn luôn chui vào trong lòng bàn tay cô.

Quý Hạ ngược mắt chỉ nghe thấy anh nói một câu như vậy.

Giọng của thiếu niên rõ ràng là kiểu mang khuynh hướng lạnh lùng, nhưng không biết có phải là bởi vì bản thân anh vốn đặc biệt thích tìm Quý Hạ làm nũng không, vừa nói đã luôn cho người ta cảm giác mềm mại.

Nhưng anh lại có một khuôn mặt tinh xảo lạnh như băng, cảm giác tương phản kia, rất dễ dàng có thể khiến lòng người nảy sinh cảm giác thỏa mãn.

Cho dù trong lòng Quý Hạ cảm thấy thế này quá mức thân thiết, nhưng vẫn không nhịn được véo đầu ngón tay anh, cười mở miệng, “Mùa đông rồi, đã quên bản thân vì sao đến chỗ chị hả? Còn để bị lạnh.”

Coi chừng sự tò mò hại chết mèo con.

Quý Hạ vừa nói, vừa véo đầu ngón tay anh.

Chú mèo lớn chớp mắt, trên đầu còn đội mũ lưới trai, mái tóc đen bị ép vênh lên tùy tiện, tràn ngập cảm giác thiếu niên.

Nhìn rất ngoan.

“Không sao, ấm lên là tốt rồi.”

“Vây... Chị gái giúp em sưởi ấm đi.” Anh thấp giọng từ từ lên tiếng, đậy mắt trong veo hoàn mỹ.

Mặt Quý Hạ có hơi nóng lên, “Gọi tiếng chị gái này có chút...”

Trong lòng rõ ràng biết không phải chị em, kết quả còn trách cái tình thú này là tình huống gì.

Nói rồi, Quý Hạ cúi đầu hút thêm một ngụm đều đặn nữa.

Sinh vật như loài người, chính là thích thì mặc kệ là người hay sinh vật gì khác đối xử đặc biệt với bản thân, cảm giác đặc biệt này sẽ khiến bọn họ nảy sinh một cảm giác thỏa mãn.

Nhìn biểu cảm của Quý Hạ, Vân Bạch híp mắt, hài lòng nghĩ.

Quý Hạ tiếp tục hút đều đặn, lông mày chột nhứ lại, sinh tố được chế biến thành kiêu dáng có màu sắc rực rỡ, dùng không ít nguyên liệu, lúc uống vì đẹp mắt nên cũng không khuấy đều, có một số nguyên liệu uống vào trong miệng trong phút chốc lại chua dị thường, khiến Quý Hạ không chút phòng bị lập tức bị chua đến bưng bình.

“Chua sao?”

Vân Bạch nghiêng đầu hỏi một câu.

Lập tức nhét tay mình vào trong tay Quý Hạ, chống người, cơ thể nghiêng về phía trước, ngậm lấy ống hút bên kia.

Gương mặt nhăn mịn gần như không có lỗ chân lông nháy mắt áp sát quá gần.

Quý Hạ hơi giật mình, có chút sững sờ nhìn anh.

Sợi tóc mềm mại buộc ở say gáy từ đằng sau cổ rũ xuống phác họa ra đường nét bên ngoài dịu dàng của cô, lúc ngẩng người nhìn bản thân thế này, đáy mắt tràn đầy hình ảnh bản thân được phóng đại.

Lần này không cần Quý Hạ tự suy nghĩ hành động này có phải quá thân mật rồi hay không, bên tai đã nghe thấy tiếng hô khẽ nhỏ.

Ban này cô gái nhìn về phía bên này nào nghĩ đến có thể ăn được viên kẹo chua chua ngọt ngọt như vậy đâu.

Nhất là chàng trai đẹp đẽ đang chống người, đáy mắt có chút ngoan ngoãn hững hờ, tay vẫn nhét vào trong tay chị gái nhỏ nhìn rất dịu dàng ở phía bên kia, ngậm một bên khác của ống hút hình trái tim, đối diện nhìn chị gái nhỏ.

Đây là kiểu yêu đương chua chua ngọt ngọt gì chứ, là thứ người bình thường xứng có được sao??

Trong nháy mắt Quý Hạ lấy lại tinh thần, cảm xúc càng lúc càng mãnh liệt đối với sự chột dạ cùng tiếng hô giống như mấy bà cô lập dị của bản thân.

Sao có thể lôi kéo một con mèo nhỏ vô cùng thuần khiết phạm tội được?!

Cơ thể Quý Hạ lùi về sau, có chút nghiêm túc muốn nói gì đó với Vân Bạch.

Tay của Vân Bạch rời khỏi tay Quý Hạ, anh dừng lại trong chớp mắt, đáng vẻ vô tội nhìn qua, có chút nghi hoặc.

“Sao thế?”

Lúc này nên nói gì giờ?

Dạy một con mèo nhỏ, nói với nó rằng bên ngoài đâu là người xấu, đâu đang ngấp nghé vẻ đẹp của em? Em phải bảo vệ tốt cho bản thân??

Hay là dạy một tiểu yêu tinh về tình cảm của nhân loại?

Bất kể cái nào đâu không phải là thứ cô am hiểu có được không?

Vì thế khi nhìn đôi mắt quá mức đơn thuần của đối phương, lời của Quý Hạ cuối cùng vẫn giấu ở trong miệng.

Được thôi, cũng chẳng có gì, dù sao cũng là mèo nhà cô mà.

Tạm thời trong khoảng thời gian này cô trông coi kỹ là được, về sau có thời gian cho những thứ này thì chậm rãi dạy từng chút một, tốt nhất còn có ví dụ minh họa mới có thể khiến người ta hiểu rõ, dù sao bắt đầu chỉ có kiến thức lý thuyết thì hiển nhiên là không được rồi.

Nhưng mà chuyện này rõ ràng không thể đợi tiếp nữa.

Quý Hạ rốt cuộc cũng chú ý đến việc hai người gần như quá mức nổi bật, cô đi đến quây lấy một cái túi, đặt đồ uống chưa uống xong và cốc thủy tinh bỏ vào trong túi, rồi kéo theo Vân Bạch đi ra ngoài.

Vân Bạch cũng cực kỳ tự giác, duỗi tay nắm chặt lấy tay Quý Hạ, còn mở miệng trước khi Quý Hạ lên tiếng nói chuyện, “Hạ Hạ đã nói mèo con ra ngoài phải ngoan, không thể chạy lung tung, cũng phải có dây dắt.

Hạ Hạ không cho dây dắt còn không nắm tay, mất em làm sao bây giờ?”

Điều này hình như là trước kia cô ôm Cam Ngọt xuống lầu hóng gió đã nói với Cam Ngọt, lúc ấy chỉ là giáo dục Cam Ngọt đang không hài lòng với dây dắt trên cổ mình.

Nhưng mà bây giờ... Dây dắt...?

Ánh mắt Quý Hạ rơi trên chiếc cổ trắng nõn của Vân Bạch, yết hầu tinh xảo của anh hoạt động lên xuống theo lúc nói chuyện.

Quý Hạ muốn che mặt, vì suy nghĩ cực kỳ không thích hợp của bản thân.

Cho chàng trai trẻ xinh đẹp đây dốt để làm gì, đây là cô play tại hiện trường hả? Cho dù cô hiểu biết sâu rộng, nhưng cái này có phải vẫn quá kích thích r ồi?

Mèo con không được phép nói lời này, sao có thể nói kiểu này chứ!!

Quý Hạ kéo tay của Vân Bạch, vừa nghĩ vừa dạy dỗ.

Vân Bạch cũng không biết rốt cuộc là có nghe vào được hay không, lúc đi trên đường thiếu niên xinh đẹp thuận miệng đề nghị, sát lại rất gần Quý Hạ, còn nắm lấy đầu ngón tay Quý Hạ, vuốt ve đi vuốt ve lại.

Đơn giản chỉ là vì anh không có cách nào nắm lấy.

Một tay khác của Quý Hạ còn xách túi, trong lòng cảm thán, khoe môi lại bất giác nhếch lên.

Đang nói chuyện, bên kia lại truyền đến âm thanh có chút kinh ngạc và vui mừng.

“Cửa hàng trưởng Quý?”

Quý Hạ sửng người trong nháy mắt, nghiêng đầu nhìn qua.

Vân Bạch cũng nhìn qua theo.

Chỉ nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc tây trang màu xám bạc mang theo ý cười vội vàng đi tới, trước ngực anh ta còn đeo thẻ công tác, là giám đốc phụ trách siêu thị cỡ lớn này.

“Giám đốc Trương.” Quý Hạ gật đầu, mang theo nụ cười có chút chuyên nghiệp, “Hôm nay sao lại trùng hợp như vậy, gặp được anh ở đây?”

“Tôi cũng nói mà, vừa r ồi ở trong cửa hàng còn định gọi điện thoại cho hai người đấy.

Lễ kỷ niệm cửa hàng tôi muốn mời cửa hàng trưởng Quý đến tư vấn một chút, nhưng lại vừa nhận được tin rằng chiều nay cửa hàng trưởng Quý nghỉ r ồi.” Thái độ của người đàn ông cực kỳ ân c ần khiến Vân Bạch híp híp con người mèo của mình.

Giám đốc Trương nhìn qua, “Hóa ra là dẫn theo em trai đến mua đồ sao? Thẻ tôi đưa cô dùng r ồi chứ? Thẻ nội bộ có mức giảm giá rất lớn đó.”

Giám đốc Trương hiển nhiên rất am hiểu trò chuyện tới lui với người khác, nói r ồi nhìn về phía Vân Bạch nở nụ cười, “Cậu nhóc này trông đẹp trai thật đấy, người nhà mấy người gen tốt ghê, cơ mà lần sau nhớ giúp chị gái cậu xách đồ nhè, để chị gái cậu xách nhiều đồ nặng như vậy.”

Vân Bạch ở bên cạnh liếc nhìn túi trong tay Quý Hạ, r ồi lại nhìn bản thân đang dùng hai tay đùa nghịch ngón tay của Quý Hạ, khóe miệng lạnh lùng giương lên.

Chương 12: Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Không có bao nhiêu đờ, chúng tôi vừa từ trong cửa hàng đi ra, tôi thuận tay xách lên luôn, lúc này mới đi được mấy bước chứ.

”

Vân Bạch còn chưa mở miệng, Quý Hạ nghe thấy lời này đã vô thức lên tiếng.

Anh ta để một mèo con đáng yêu xách đờ sao???

Anh ta không có trái tim!

Cho dù mèo nhà mình đã biến thành người r ấ, nhưng Quý Hạ vẫn còn trạng thái tâm lý của mẹ già, phản bác theo bản năng.

Giống như ở trên mạng mở topic than phiền với người khác, nói mèo nhà mình hôm nay cào mình r ấ, cả ngày chỉ biết nghịch ngợm gây chuyện.

Nếu như có người thật sự muốn nói xấu mèo nhà mình, vậy phản ứng đầu tiên vẫn phải giải thích là mèo nhà tôi cũng chỉ có lần này không khống chế được lực đạo thôi, bình thường còn rất không nổi.

Tôi có thể nói xạo là mèo nhà tôi không nghe lời, nhưng bạn không thể coi là thật được.

Quả nhiên, con người chính là sinh vật phức tạp.

Giám đốc Trương bị câu nói theo bản năng này của Quý Hạ làm cho sững người.

Mà Vân Bạch lúc này lại đột nhiên mỉm cười.

Khuôn mặt chàng trai trẻ xinh đẹp, khóe môi đỏ thắm chậm rãi cong lên, cực kỳ vô tội lôi kéo tay của Quý Hạ, như có như không lay lay một cái.

“Cũng chưa tính là chị gái mà... Hạ Hạ, chúng ta về nhà đi?”

Vừa rồi còn gọi chị gái đến vui vẻ, đột nhiên lại nói một câu như vậy.

Cho dù filter của Quý Hạ với mèo nhà mình có lớn đi chăng nữa, lúc này cũng có thể cảm nhận được đi đâu bất thường.

Nụ cười của quản lý Trương bên kia dường như do dự chốc lát, nhìn thoáng qua tay hai người đang nắm lấy nhau.

Không phải chị em, vậy còn dắt tay?

Nếu như là dẫn theo con của bạn bè, đứa trẻ này rõ ràng đã thành niên rồi mà? Dù thế nào đi nữa cũng không cần tay dắt tay đi mua sắm chứ?

Nhưng là bạn trai...? Có phải là quá nhỏ rồi không? Nhìn mặt đối phương hình như chỉ là sinh viên đại học?

Hóa ra Quý Hạ thích chàng trai kiểu này hả?

Quý Hạ ở bên kia đã nhanh chóng nói tạm biệt, dắt tay chú mèo tâm cơ nhà mình đi mất.

Trên đường đi, Quý Hạ dùng một biểu cảm cực kỳ vi diệu nhìn mèo con nhà mình.

Biểu cảm của anh thì tương đối vô tội, còn sợ cái ly kia bị rơi vỡ, trên đường đi đều xách ly thủy tinh trong tay, rũ mắt ngoan ngoãn nhìn.

Chuyện đầu tiên làm lúc vào nhà cũng là đặt ly ngay ngắn ổn thỏa.

Còn không đợi Quý Hạ nói gì đó, cậu thiếu niên đã biến mất không thấy tăm hơi, quần áo rơi xuống một tiếng “soạt”.

Sau đó, một con mèo màu cam trắng xinh đẹp chui ra từ trong quần áo.

Nếu như nói trước đây lúc anh làm hình người, thì tốt xấu vẫn chú ý một chút hình tượng, nhưng sau khi biến thành Cam Ngọt, anh bắt đầu làm nũng không chút kiêng kị.

Thân thể nhỏ nghiêng sang bên cạnh, núng nính lăn một vòng, lộ ra cái bụng mềm mại, lại meo meo hai tiếng như con nít.

Chỉ nháy mắt như vậy, Quý Hạ suýt chút nữa quên sạch những phát hiện không đúng và những nghi hoặc trong đầu, tràn ngập trong lòng chỉ có... Aaaaaaaa, đáng yêu chết mất, muốn vùi vào trong bụng hít hà.

Không không không, chờ đã, đây không phải là một con mèo đơn thuần, Quý Hạ mà phải bình tĩnh!!!

Đây là một con mèo trưởng thành!!! Tạm thời cũng được xem là đàn ông trưởng thành!!

Thân thể nhỏ của Vân Bạch cuộn tròn, đầu đầy lông mềm ngẩng lên, lỗ tai hơi cử động.

... Sao không đến ôm em?

Chỉ thấy Quý Hạ ngẩng dựa ở một bên, hai tay ôm ngực, mặt vẫn ôn hòa như cũ, ho nhẹ một tiếng.

“Biến trở lại đi.

”

Không được rồi, đối mặt với nhóc đáng yêu này, quả nhiên không nghiêm khắc nổi.

Nhưng có mấy lời lại không thể không nói, cho dù bé là nhóc mèo con đáng yêu cũng không được.

Nói đến cũng là trước đó cô bị vẻ ngoài đáng yêu vô tội của anh mê hoặc, cộng thêm cảm thấy mèo con không hiểu gì hết, vừa biến thành

người còn phải đối diện với tình cảnh khó khăn mùa đông không có chỗ ở, trong lúc nhất thời bị dao động đầu óc choáng váng.

Mãi cho đến vừa rồi, rõ ràng trước đó vẫn luôn vô tội gọi cô là chị gái, nhưng lúc gặp được người khác vẫn cố ý lay tay cô, lại còn cố tình nhấn mạnh câu không phải là chị gái kia.

Ồ, vậy là chị gái nào?

Hay là một mèo con biết đàn cảnh ăn vạ.

Suy nghĩ một chút, cũng không phải là cô nghĩ mèo con quá đơn thuần, trên thực tế đây chắc hẳn cũng không phải là một con mèo nhỏ đơn thuần đâu nhỉ?

Tốt xấu gì vẫn phải đường đường chính chính nói chuyện rõ ràng.

Cô cũng hiểu, có một số con mèo nhìn thấy chủ nhân chơi cùng với con mèo khác hoặc là khi ở chung với người khác rất tốt khó tránh khỏi sẽ ghen, nhưng cô cũng chưa có bạn trai, hơn nữa nói cho cùng về ngoài của Vân Bạch quá trẻ con, về mặt vô tội, khiến người ta không phân biệt được anh đến cùng là biết cái gì và không biết cái gì.

Cái gì là cảm xúc của bản thân, cái gì là giả vờ dọa người.

Mơ mơ hồ hồ như vậy đúng là không tốt lắm, còn có ảo giác là cô đang dụ dỗ anh bạn nhỏ.

Mèo con chậm rãi lật người, nhưng bởi vì gần đây dinh dưỡng trong nhà Quý Hạ quá tốt nên bụng nhỏ đã béo lên một vòng, lật rồi lật, thoáng cái chưa lật người ngay được.

Đôi mắt màu hổ phách dường như có chút mông lung, lại cố gắng lật một cái, đứng dậy, nghiêng đầu.

Biến trở vờ?

Bây giờ sao?

Cơ mà... Không phải không được nha.

Vân Bạch chậm chạp suy nghĩ trong lòng.

Chớp mắt tiếp theo, hình thể thuộc về mèo con nhanh chóng kéo dài, lộ ra thân hình của thiếu niên.

Cơ thể Quý Hạ cứng đờ, theo bản năng lùi về sau một bước, con người chấn động.

Sững người một giây, lập tức rời mắt đi, giơ tay che kín trước mắt mình.

“Em, em mặc quần áo vào trước đi!!!”

m thanh Quý Hạ bối rối.

Giọng của Vân Bạch mềm mại không nhanh không chậm, dường như còn mang theo chút tò mò, “Nhưng mà Hạ Hạ, trước đó rõ ràng chị còn đặc biệt xách gáy em nhìn qua rồi mà.

”

Dùng cái đuôi che cũng không che được ánh mắt bạn nhìn vào nơi quan trọng ấy.

“Ép buộc cởi ra nhìn.

”

Quý Hạ: ... Đừng nói tôi giống như bọn lưu manh có được không?

Hơn nữa nhìn của con mèo... và nhìn của một người đàn ông...

Có thể giống nhau sao?

Có thể giống nhau sao?!

Giờ phút này trước mắt Quý Hạ toàn là hình ảnh vừa rồi trước khi che mắt mình lại.

Làn da chằng thiếu niên trắng trẻo, lúc mặc quần áo nhìn gầy yếu mảnh khảnh, nhưng trong một cái chớp mắt vừa rồi, cô thấy được rõ ràng cơ bụng săn chắc và gợi cảm, đường cong ở eo mềm dẻo, chân chỉ tùy tiện đặt một bên, đã kéo căng đường vòng cung xinh đẹp... Chỉ là không biết cơ thể mèo rõ ràng đã bị cô nuôi ăn đến tròn thêm một vòng, sao cơ thể người còn ổn áp như vậy...

Mà ở giữa là...

Không, không thể nghĩ nữa, không hợp cho thiếu nhi.

Rõ ràng biết đây là mèo của mình, nhưng Quý Hạ vẫn theo bản năng mà nóng cả tai.

Sức nguy trạng của người trưởng thành khiến cô có thể đủ mạnh để giả vờ bình tĩnh.

“Đúng, có thể giống nhau sao? Lúc đó chị xem giới tính của em, còn nghĩ chờ qua mấy tháng, lúc em trưởng thành rồi thì dẫn em đi cắt “trứng”.

”

Vân Bạch đang dùng đầu ngón tay thon dài trắng như tuyết túm lấy quần áo: ...

Đột nhiên cảm thấy chỗ kia mơ hồ có chút lạnh lẽo.

Vân Bạch im lặng chốc lát, chống người dậy.

Quý Hạ cảm thấy hình như ban nãy mình vừa hoảng quá không lựa lời, có chút quá đáng, muốn mở miệng cứu chữa.

Tay cô bị đầu ngón tay lạnh chạm vào, cứ vậy kéo xuống.

“A!”

Ánh mắt đối diện với lòng ngực thanh tú lại không hề mong mảnh của anh, quần cũng là mặc vào một cách lỏng lẻo, chứ đừng nói áo trong, bởi vì vào phòng đã trực tiếp biến thành mèo nên cúc còn chưa mở, anh cảm thấy rất phiền phức dứt khoát không mặc.

Anh nghiêng người qua, chiếc quần lỏng lẻo bên hông như rơi như không, đáy mắt màu hổ phách trong suốt sạch sẽ, lại có dục vọng lan tràn.

Chương 13: Chương 13

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hình ảnh này bất thành linh lại xuất hiện trước mặt như thế.

Thật lòng mà nói thì cũng có chút kích thích.

Nhất là chàng trai trẻ còn trưng ra gương mặt vô tội nữa chứ.

Vừa ngây thơ nhưng cũng không kém phần sắc dục.

Quý Hạ cảm thấy chóp mũi của mình nóng đến mức không thể chịu được.

Con mèo nhỏ này rõ ràng là một chú mèo đáng yêu, nhưng mà hiện giờ mèo con đang ở trước mặt cô đang là tình huống gì đây?

Giây trước vẫn còn là đáng vẻ làm nũng, bán manh rất đáng yêu nhưng giây sau đã tới cọ cọ dụi dụi, đúng là khiến người ta chịu không nổi mà.

Nếu con mèo trước mặt này không phải là con mèo do nhà mình nuôi lớn thì cô thật sự rất muốn đùa giỡn lưu manh với nó.

Quý Hạ vô thức đưa tay muốn kéo con mèo nhỏ xích qua một chút thì đúng lúc đầu ngón tay của cô lại chạm vào vùng da thịt ấm áp bên dưới bàn tay, tuy săn chắc nhưng cũng rất mềm mại.

Rõ ràng là nhiệt độ không cao, nhưng khi chạm vào, chỉ trong giây lát cô lại có cảm giác như bị bỏng vậy.

Quý Hạ theo bản năng vội vã rút tay về

"Em mau mặc quần áo vào đi!"

So với chàng trai trẻ kia thì cô càng giống một con mèo đang xù lông hơn.

"Rốt cuộc là chị đang xoắn xuýt cái gì thế...Sao thế chị?"

Chàng thiếu niên trẻ trung không những không mặc quần áo vào mà lại còn tiến đến gần cô hơn.

Đầu ngón tay mát lạnh như tuyết nắm chặt lấy ngón tay của Quý Hạ, cặp mắt mèo lúc híp lại phảng phất nét lảng lơ.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại mềm mại đến khó có thể tưởng tượng được, cùng với thân nhiệt trên người anh đến càng lúc càng tiến lại gần cô hơn.

Giọng điệu không để cho người ta có cơ hội cự tuyệt.

"Chúng ta có thể mặc quần áo vào rồi mới nói chuyện có được hay không?"

Chị đây thật sự là không thể chịu đựng được nữa đâu.

Chị đây ngay cả một người bạn trai còn chưa có cơ đấy.

Đang nắm tay cô cũng chính là con mèo nhà cô nuôi, bây giờ làm gì đây nhỉ?

Không thấy con mèo nhỏ mà chỉ thấy một người con trai cao hơn cô nửa cái đầu.

"Không cần."

Anh mở to đôi mắt tròn xoe vô tội, cặp tai mèo mềm mại nhô lên giữa mái tóc đen khê nhúc nhích: "Lúc Hạ Hạ bế em đến ổ chăn để ngủ, em còn không mặc quần áo mà."

Quý Hạ:...

Quý Hạ miễn cưỡng thừa nhận.

Cô thừa nhận, hành vi hôn hít mèo trước đây của cô dưới cái nhìn của một con mèo quả thật có hơi biến thái.

Nhưng mà, nhưng mà cũng là do khác biệt giống loài, cô chỉ là hôn con mèo nhỏ thôi.

Cô hôn con mèo nhỏ của nhà mình thì có cái gì không đúng chứ?

"Dù gì thì..."

Ngược lại là chính anh mở lời nói trước: "Hạ Hạ nhất định là muốn nói với em phải giữ khoảng cách gì gì đó đúng không?"

Đôi tai mèo của anh từ từ buông rũ ụp lên mái tóc, nét mặt cực kỳ lạnh nhạt, cặp tai cụp xuống kia như thể là ấm ức lắm vậy.

Lúc anh gọi chị thì khiến người ta cảm thấy không được thoải mái, lúc gọi Hạ Hạ lại có cảm giác như rất tủi thân.

Nói tóm lại là kiểu xưng hô nào nghe cũng không lọt tai.

Vẻ mặt của Quý Hạ rồi bời.

"Chị chưa có nói là phải giữ khoảng cách cơ mà, là bởi vì lúc trước chị không biết em không phải là một con mèo con bình thường."

"Em chỉ là một con mèo nhỏ bình thường thôi mà."

Vân Bạch nhanh như chớp cắt ngang lời nói của cô, khuôn mặt trắng trẻo của anh khi nói mấy lời này dường như còn hơi phồng lên, biểu cảm vừa oan ức lại vừa hờn dỗi.

Ôi mẹ ời!

Quý Hạ phải thừa nhận là anh đáng yêu chết đi được.

Lúc còn là mèo đã đáng yêu đến nỗi khiến tim cô mềm nhũn cả ra, bây giờ biến thành một chàng trai mà vẫn đáng yêu chết người như thế.

Thật là biết cách đốn tim của cô mà.

"Quả nhiên sau khi Hạ Hạ biết em là yêu quái thì không còn thích em như trước nữa mà."

Anh vẫn còn ở đó lên án cô.

"Lại còn muốn em phải giữ khoảng cách."

Quý Hạ mấp máy môi khẽ "à" một tiếng, sau đó vẫn là không nhin được nhanh chóng cúi người nhặt lấy áo sơ mi của Vân Bạch ở bên cạnh lên, mở nút áo ra, khoác lên người anh.

Hơi thở nóng rực vây quanh chàng trai trẻ.

"Chị chưa từng nói là không thích em nữa mà."

Chị cũng chưa từng nói với em là chúng ta phải giữ khoảng cách, nếu không lúc trước chị đã chẳng ôm em làm gì.

Nào, nhanh lên, đưa tay lên."

Quý Hạ hạ giọng dỗ dành.

Anh thế mà lại nghe lời cô, rất ngoan ngoãn đưa tay lên.

Chỉ là ngay sau đó Quý Hạ cảm thấy gò má của mình nóng nóng, cảm giác có mái tóc mềm mại lướt qua đầu mũi mình.

Phản xạ của Quý Hạ là muốn tránh đi, nhưng eo của cô đã bị ôm lại.

"Hạ Hạ..."

"Em, em đang làm gì đó?"

"Em cọ mặt với chị..."

Vân Bạch khó hiểu cụp mắt xuống.

Từ vị trí của Quý Hạ ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy được hàng mi dày cong vút đặc trưng của của anh che lấp phân nửa đôi mắt màu hổ phách, cặp tai mèo vẫn còn cụp lại nằm trên mái tóc mềm mượt rồi xù.

"Nếu như không phải chị không thích em nữa thì em cọ mặt chị không được hay sao?"

"Đừng...Đừng gọi chị là Hạ Hạ."

Quý Hạ bị mùi hương mát mẻ, thanh sạch của anh đùa giỡn đến hơi mất tự nhiên.

Cọ mặt với mèo con là do lúc đó anh vẫn còn là mèo con____ Trước kia trong cơn giận dữ cô đã từng ngoạm lấy đầu một con mèo kia, cậu có bản lĩnh thì đưa đầu vào miệng chị này.

"Ơ kìa...Chị ơi!"

Anh lui lại một bước tiếp tục nài nỉ.

"Cũng đừng có gọi chị nữa."

Quý Hạ thật sự không chịu nổi mà.

Cô cũng đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, cũng đã vì cuộc sống mà bôn ba xuôi ngược.

Trước giờ cô chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng chưa từng thích người nào nhưng cũng không phải là không có nhu cầu.

Cô chỉ sợ mình cảm lòng không đậu lại đê mèo con nhà người ta ra, như thế thì tội lỗi quá rồi.

Vân Bạch mấp máy môi dưới, có vẻ như hơi buồn bực: "Vậy em phải gọi là gì đây? Hay em phải gọi...chủ nhân?"

Lời này của cậu trai trẻ nói ra bằng giọng điệu ngạo mạn, ra vẻ không thèm để tâm, từng chữ rõ ràng rành mạch.

Lúc anh nói chuyện với cô nữ điệu lúc nào cũng có chút biếng nhác, lạnh lùng, âm cuối mềm mại nhẹ nhàng, hàm răng hơi cắn chặt.

im__

Mặt của Quý Hạ đỏ bừng bừng.

Gọi là chủ nhân chẳng phải cũng không tránh được tình thú hay sao?

"Không không không, ý của chị không phải như vậy, em vẫn cứ gọi chị là chủ...À không, gọi là Hạ Hạ đi."

Hai chữ "chủ nhân" cứ luẩn quẩn trong đầu cô này giờ, thiếu chút nữa là cô đã lỡ miệng nói ra mất rồi.

Người ở bên cạnh cúi đầu khẽ cười một tiếng.

Quý Hạ mơ hồ nghe thấy có gì đó không được đúng lắm nên vô thức nhìn qua thì thấy nét mặt anh vẫn vô tội như cũ.

Dường như âm thanh đùa giỡn lúc này chỉ là một tiếng cười khẽ, không phải là tiếng anh phát ra.

"Ngoài em ra Hạ Hạ không còn thích người nào khác chứ?"

Vân Bạch chậm rãi mở lời.

Quý Hạ lắc đầu.

"Thế em không vừa ý chỗ nào?"

Anh cúi đầu xuống, trong ánh mắt mang theo sự ngờ vực: "Chị thích mèo em có thể biến thành mèo, chị thích em trong dáng vẻ này em cũng có thể biến thành dáng vẻ này cho chị xem, nhưng mà tại sao chị lại không chịu nhận? Sao chị không nhận là chị thích chứ?"

Rõ ràng là khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh, ánh mắt của cô hoàn toàn khác biệt.

Cho dù chỉ là thích nhan sắc của anh thì cũng tính là thích.

Quý Hạ im lặng.

Tại sao cô lại phải cùng một con mèo nói về chủ đề thích hay không thích này cơ chứ?

"Em cũng thích Hạ Hạ lắm, em muốn về nhà cùng với chị."

Anh đã muốn về nhà với cô từ rất lâu rồi.

"Hơn nữa còn là do chính Hạ Hạ tìm thấy em nữa."

Anh có thể biến thành con người.

Tự cô ôm anh về nhà, rồi cũng chính do cô phát hiện anh có thể biến thành người.

Anh chưa làm chuyện gì hết, vậy thì tại sao thái độ của cô lại thay đổi?

Nhưng mà anh không vui khi nhìn thấy những người khác tới gần Hạ Hạ của anh.

Những lời này đại khái là tiếng lòng của Vân Bạch từ sau khi bị Quý Hạ phát hiện có thể biến thành người ghen mãi mới nói ra được.

Toàn bộ đều là một vở kịch có tên "ám ức" do anh diễn từ đầu tới đuôi.

Mà diễn viên chính giờ phút này lại bắt đầu tay chân luống cuống.

Nhưng khi nhìn thấy trong đôi mắt màu hổ phách kia thấp thoáng vài tia ấm ức, cô lại không kiêu lòng được mà đưa tay ra xoa xoa đôi tai mèo nhỏ của anh: "Xin lỗi em nha Cam Ngọt, là do chị chỉ nghĩ tới bản thân mà không để ý tới cảm xúc của em."

Mèo nhỏ nhà cô là một con mèo lang thang, tính tình của nó xem ra là có điểm nhạy cảm quá mức.

Nhìn thấy cô có ý giữ khoảng cách một chút nên nó cũng khó tránh khỏi việc nghi ngờ, mặc dù cô chỉ là làm theo bản năng và lễ nghĩa của một con người bình thường.

Là do cô không để ý, nhưng mà đột nhiên lại cọ cọ dụi dụi mặt với một người con trai cao lớn như vậy thì thật sự không nên...

Nhưng mà giây tiếp theo.

Đôi môi nóng bỏng của chàng trai trẻ đã phủ xuống môi cô.

Chương 14: Chương 14

Tải ebook: dtv-ebook.com

Anh không biết mình đã ăn vụng đờng ở đâu, có lẽ là vị ngọt của nước uống ban này vẫn chưa tan hết.

Vị trái cây chua chua ngọt ngọt ẩn giấu bên dưới khế môi nóng rực đường như đã được lên kế hoạch từ lâu, chỉ vừa rục rịch là đã trực tiếp hôn lên.

Không muốn nghe thêm một câu nào nữa.

Quý Hạ ngây ngốc.

Đôi mắt cô tròn tròn ra, nhìn khuôn mặt tinh tế lãnh đạm kia đang cách mình một khoảng rất gần.

Hàng mi của anh rủ xuống che khuất một nửa đôi con người màu hồ phách trong suốt, phát ra những tia sáng ngấm vừa thuần khiết vừa trong trẻo.

Động tác của anh quả thật cũng rất kỳ lạ.

Sau khi hôn lên môi cô rồi phải dừng lại mấy giây anh mới biết tiếp theo mình phải làm gì, thế là anh bắt đầu vươn lưỡi thăm dò.

Đôi môi hơi ngứa ngáy.

Quý Hạ hốt hoảng đột nhiên giật lùi về phía sau, đẩy "con mèo nhỏ" nhà mình ra.

Mặc dù đã đẩy anh ra rồi, nhưng trên môi cô dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ ấm nóng cùng với hương vị trái cây chua ngọt kia.

Đây, đây là...

Đây là một nụ hôn nhẹ hay vẫn tính là bị mèo liếm nhỉ?

Trong mắt Quý Hạ tràn ngập khiếp sợ, theo bản năng cô vội vàng đưa tay lên che miệng lại.

Vân Bạch nhìn thấy động tác này của Quý Hạ thì khoe môi hơi giật giật, anh cúi đầu xuống, đôi tai mèo nhỏ cũng run lên theo.

Có lẽ là do có chút khẩn trương nên anh ng ỡ sụp xuống, giọng nói yếu ớt đến mức gần như không thể nghe thấy được.

"Chị ghét em r ồi sao...?"

"Không có, chị không ghét em."

Quý Hạ vô thức trả lời anh.

Cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của mèo con.

Sau đó chỉ nhìn thấy đôi tai của mèo con lắc lư, nghiêng đầu tròn mắt nhìn cô.

Vậy thì phải là ---- Thích r ồi?

Khóe miệng của anh cong cong.

Quý Hạ:...

Dù nói như thế nào thì cô cũng có cảm giác rất kỳ quái.

Nhưng mà___

"Em có biết làm vậy là có ý gì không? Mèo với người không giống nhau đâu."

Đối với loài mèo mà nói, hôn nhẹ, liếm liếm có thể là bạn tốt hoặc là nhận anh em, nhưng đối với con người mà nói, hành động này không tránh khỏi có điểm kích thích.

Đặc biệt lại là một anh chàng tai mèo đẹp trai thế này, đi tới hôn cô mà không hề báo trước một tiếng.

"Có chỗ nào không giống đâu chị"

Vân Bạch bước tới gần cầm lấy cổ tay trắng nõn của Quý Hạ, đôi mắt xinh đẹp, trong suốt, không nhiễm chút đục vọng nào.

Khuôn mặt anh lại kè sát, cánh môi lần nữa áp lên môi cô rồi lại cọ cọ vào cổ cô.

"Đây chính là thích."

Sau đó anh lại cọ mặt mình lên gương mặt sưng sờ của Quý Hạ.

"Thích Hạ Hạ."

Nói trắng ra thì chính là_____

"Muốn cùng với Hạ Hạ sinh mèo con."

Đương nhiên bây giờ nói chuyện đó vẫn còn quá sớm.

Vân Bạch chớp chớp mắt, sau khi nói ra lời này thì anh chậm rãi cúi đầu xuống.

Trên gương mặt lạnh lẽo trắng trẻo kia thế mà lại hiện lên ánh hồng, trên đôi tai mèo lấp ló kia cũng nhìn ra được màu đỏ, xem ra là anh đang thẹn thùng rồi.

Quý Hạ:...

Quý Hạ như muốn phát điên.

Không, không phải chứ, anh nói thích cô đã muốn chịu không nổi rồi, lại còn muốn sinh mèo con???

"Người mẹ già" trong lúc nhất thời không thể tiếp thu được vấn đề này, không phải chỉ là một con mèo nhỏ thôi hay sao?? Thế này cũng quá hoang đường rồi.

Hơn nữa người đùa giỡn lưu manh là anh cơ mà? Mặt cô còn chưa đỏ thì anh đỏ mặt cái gì chứ?

Trong chốc lát, Quý Hạ không biết phải phản ứng như thế nào.

Cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn con mèo nhỏ ở trước mặt mình.

"Em vừa mới nói...mèo con?"

Hàng mi rậm rạp che khuất đôi mắt mèo màu hổ phách.

Anh vừa mặc vào quần áo nhìn đơn giản nhưng đắt tiền mà cô đưa cho, vừa gật đầu.

Có vẻ anh sợ tâm lý của Quý Hạ còn vướng mắc nên ngẩng đầu lên thành thật nói với cô:

"Cỏ thể mà, yêu quái có thể cưới người được."

Anh không phải là một con mèo bình thường, trước hết anh đã cho Quý Hạ biết điều này.

"Hạ Hạ thích em nên em mới nói vậy."

Anh còn nắm tay Quý Hạ kéo qua, kề sát thân mình với cô, dáng vẻ ngoan ngoãn, vô hại: "Hạ Hạ không cần lo lắng, em sẽ không quấy rầy Hạ Hạ đâu."

Nếu như chị thật sự không thích thì có thể đuổi em đi...Nhưng mà có thể chờ qua mùa đông rồi mới đuổi có được không? Mùa đông ở bên ngoài thật sự rất lạnh đó."

Không biết là anh đã nghĩ tới chuyện gì nữa mà tại mèo lại bắt đầu run run, có vẻ hơi hoảng sợ.

Quý Hạ lại bị bộ dạng đáng thương đó hạ gục lần nữa.

Cô phải đưa một tay lên để che mặt mình lại, dời tầm mắt sang chỗ khác mới có thể đảm bảo bản thân không sụp đổ.

"Em chỉ cần một cái ổ mèo con thôi...Không cần phải lớn quá đâu, em ăn cũng ít lắm, ban ngày em cũng có thể ra ngoài làm việc kiếm tiền ăn cơm.

Đừng đuổi em đi có được không chị?"

Như này thì ai mà chịu cho nổi cơ chứ?

Quý Hạ khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói với anh: "Không đuổi em đi, nhưng từ nay về sau không được tùy tiện hôn chị nữa.

Tạm thời chị còn chưa có ý định này."

"Tùy tiện là gì vậy chị?"

Vân Bạch thắc mắc.

"Chính là làm nhưng không được sự đồng ý của chị."

"Em hiểu rồi."

Anh ngoan ngoãn đáp.

Sau này muốn nhõng nhẽo thì hỏi một câu là được rồi, cũng không phiền phức mấy.

"Cũng không được tùy tiện nói mấy chuyện này..."

"Được mà Hạ Hạ, em sẽ ngoan mà."

Nói thật, nhìn thấy đối phương ở trước mặt bày ra dáng vẻ thành thật như thế này Quý Hạ cũng không biết phải nói cái gì mới tốt, cô chỉ có thể tiếp tục ho khan thêm lần nữa.

"Tốt lắm, vậy giờ em ra sắp xếp lại quần áo rồi xem TV đi, cho em sắp xếp lại phòng cho khách để còn có chỗ ngủ...Không được cụp tai nữa, không được nhõng nhẽo nữa!"

"...Ồ." Mèo con giơ tay sờ lên tai mình, giọng điệu lại càng tủi thân hơn: "Em không muốn nhõng nhẽo đâu mà, chỉ tại em không khống chế được...Cái tai này, chị không đuổi đi là tốt lắm rồi."

Quý Hạ:...

Không được, không được rồi, không thể lại bị anh làm nũng đến mềm lòng nữa.

Phải chăng do anh là mèo, chứ không thì một nam nhi sao lại có thể làm nũng đến như vậy được?

"Em sắp xếp đồ đạc đi, chị vào phòng sách dọn dẹp vài món đồ đã, có việc gì cứ gọi chị một tiếng là được."

Quý Hạ cố gắng dời tầm nhìn của mình đi chỗ khác, sau khi vào trong phòng sách, ngẩng xuống ghế thì cô nghe được âm thanh dọn dẹp ở bên ngoài.

Quý Hạ đưa hai bàn tay lên, ra sức vỗ vỗ vào má mình.

Tuy không thể nhìn ra, nhưng hai gò má đã của cô đã nóng lắm rồi.

Bàn tay của cô lại không tự chủ được mà chạm vào khoe môi.

Mặc dù...Nhan sắc của anh rất đẹp, anh cũng rất thích cô, nhưng bất kể là xét theo góc độ nào thì hôm nay xem như là ngày đầu tiên hai người chính thức quen nhau mà đã nói chuyện sinh con thì có sớm quá không chứ?!

Còn có, rõ ràng là được cô nuôi thành một chú mèo bụi bặm nhưng sao đáng người lại đẹp như thế...

Quý Hạ vuốt ve đầu ngón tay một chút rồi bất ngờ phản ứng lại.

Không được, không được, không thể tiếp tục suy nghĩ nữa, Quý Hạ, mày đừng nghĩ nữa, tỉnh táo lại mau!!!

* * *

Ở bên ngoài, sau khi đem đồ đạc vào phòng dành cho khách, anh nhìn thấy trong tủ quần của Quý Hạ có quần áo của mình.

Vân Bạch mím nhẹ môi nhưng không lấy quần áo về mà lại lấy ra một chiếc điện thoại trong góc ra, cho vào trong túi áo rồi quay lại phòng khách.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại dừng lại trên khuôn mặt quá mức tuấn mỹ của chàng trai trẻ.

Anh cup mắt, tai mèo cũng cup về phía trước, tìm thấy tên một người cần liên lạc.

Toàn thân anh toát ra sự lạnh lùng, hờ hững, không nhìn thấy được chút ý tứ làm nũng nào.

"Lộ tây rồi, cũng hôn luôn rồi, nhưng mà cô ấy không muốn anh.

Là do dáng vẻ của anh khó coi hay sao?"

Đáy mắt hiện rõ sự ấm ức rất sâu đậm.

Đối phương: ????

"Anh à, anh trai của tôi ời, nhan sắc của anh mà còn khó coi thì những tiêu yêu khác làm sao mà sống nổi đây?? Hôn rồi? Anh hôn kiểu gì thế? Anh đừng có học trò đánh úp của của bọn chó kia, anh là mèo mà, anh phải biết cách làm nũng.

Anh phải cầu hôn người ta giống như một tiêu yêu ấy, làm cho người ta muốn có mà không được, tốt nhất là khiến cho người ta phải chủ động hôn anh kìa."

Vân Bạch:...

Bọn chó?

Hành động vừa rồi của anh là của loài chó à?

Anh đây mới không thèm nhận đâu.

Nhưng cuối cùng đầu ngón tay anh cũng nhúc nhích.

"Anh không nhận được."

Anh không thể cầu người nữa đường, không thể không hôn cô được.

Chương 15: Chương 15

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đối phương:...

Ôi mẹ ơi, còn sao trăng cái gì nữa.

Nhưng cũng đừng nói với em anh chính là con mèo nhỏ đơn thuần chứ, đã lên kế hoạch sống chung với nhau, hơn nữa mới có mấy ngày đã hôn người ta luôn rồi, hôn cũng hôn xong rồi cũng không bị đuổi đi, có thể nói là thành công một nửa rồi nhỉ?

Bây giờ lại nói với cậu là mọi người không cần anh sao?

Cậu thật sự cảm thấy anh đang khoe khoang đấy có biết không hả?

Cậu cần chặt di động của mình thử hôn hên, chờ một chút nữa đợi khi Vân Bạch gửi tin nhắn đến, thừa dịp này cậu sẽ châm chọc anh một chút, sau đó thì kéo người này vào danh sách đen luôn.

Nhưng mà đợi một lúc lâu, cũng không thấy Vân Bạch trả lời lại.

Cậu không khỏi cúi đầu nhỏ giọng mắng, mẹ nó, đến bây giờ cậu chưa từng lợi dụng Vân Bạch lần nào đâu.

Cũng chỉ là một con mèo nhỏ hiền lành vô hại thôi.

Yêu quái muốn phá hư toàn bộ thế giới chính là Vân Bạch mới đúng.

Mãi đến tối, Quý Hạ mới cần được bản thiết kế trong tay, rồi giao lại cho Tống Nhược tiến hành các bước sửa chữa cuối cùng, ngừng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Quý Hạ mới giật mình phát hiện trễ thế này rồi, thời gian ăn cơm chiều cũng đã qua rồi.

Cô có thói quen cứ hề bận rộn thì quên ăn cơm chiều luôn.

Đợi khi công việc trong tay xong hết thì cô mới nhớ đến chuyện đi ăn cơm.

Thế nhưng từ lúc Cam Ngọt đến đây, cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì mà đến đúng giờ Cam Ngọt sẽ luôn kêu meo meo không ngừng ở trước cửa.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy chắc Cam Ngọt đói bụng, đến hồi cô cho nó ăn nên còn biết được là mấy giờ, lúc cô cho Cam Ngọt ăn cũng thuận tiện ăn một chút độn này nọ, bây giờ nghĩ lại một chút...

Rõ ràng là nó có thể nhận biết được thời gian, nên mới có thể đúng giờ như thế.

Đây là lần đầu tiên Quý Hạ suy nghĩ đến vấn đề này.

Bỗng nhiên cô ý thức được, hôm nay đã trễ thế này rồi, cô vẫn chưa ăn cơm, thế Vân Bạch thì sao?

Sao mà ngay cả đến cửa kêu cũng không dám thế nhỉ?

Tuy hôm nay mèo nhỏ nhà cô nói mấy lời khiến cô vô cùng hoảng sợ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một chú mèo nhỏ lang thang mà thôi, có phải bởi vì lo lắng mà không dám đến đây không nhỉ? Là sợ cô đuổi nó đi sao?

Ngay cả cơm chiều cũng không ăn sao?

Quý Hạ vội vàng đứng dậy, nhấc chân đi ra bên ngoài.

Cô vừa mới bước ra cửa thì suýt chút nữa đã bị vấp té sấp mặt rồi.

“Meo ~”

Sau đó, con mèo nhỏ dùng giọng nói mềm mại của mình kêu lên.

Quý Hạ ngẩn người, cúi đầu nhìn thấy cái túi bóng dưới chân mình.

Phía trên có ghi là thức ăn cho mèo, miệng túi đã được mở ra.

Mèo con màu cam trắng chỉ dám đứng trốn phía sau túi, lặng lẽ nâng mắt nhìn cô, một bên còn kêu meo meo giống như đang trách móc cô ăn cơm không đúng giờ.

Xem ra thật sự không dám đi vào rỗi.

Quý Hạ thở dài một hơi, ngẩng đầu xồm xuống, ôm lấy Vân Bạch vào lòng mình.

Chẳng qua cô mới chỉ vươn một đầu ngón tay trắng nõn lên thì trước mặt đã hiện ra hình ảnh Vân Bạch nghiêm túc, vẻ mặt chân thành nói với cô --- Muốn sinh mèo con.

Mặt Quý Hạ lúc trắng lúc đỏ, chớp mắt rụt luôn tay mình lại.

Tuy chuyện đã qua rỗi nhưng chuyện muốn trốn tránh vẫn không thể trốn tránh được.

Vốn dĩ mèo con đang dụi vào lòng Quý Hạ làm nũng.

Bỗng nhiên nhìn thấy tay Quý Hạ rút trở về, cặp mắt màu hổ phách kia nâng lên nhìn cô, mang theo chút tủi thân.

“Meo... meo...”

Tay của Quý Hạ mạnh mẽ đưa ngược trở lại.

Đặt trên đầu của mèo nhỏ, hết lần này đến lần khác cứ vôn vôn hai cái lỗ tai nhỏ mềm mại của anh.

“Em cứ xem đây như nhà mình là được, không cần phải lo lắng đâu, chị nói rỗi, không đuổi em đi thì tuyệt đối sẽ không đuổi em đi.

”

Tuy không có được ôm một cái nào, nhưng bị sờ đầu thì chú mèo nhỏ màu cam trắng trông cũng chẳng có gì là khó chịu cả, cái đầu lông tơ mềm mềm cọ qua cọ lại ở lòng bàn tay cô.

“Được rồi được rồi, em đi thay đồ đi, chị đi vào bếp làm chút đồ ăn đã.

”

Quý Hạ rút tay lại, cầm theo túi đồ ăn cho mèo đã ăn qua hai lần bỏ qua một bên.

Rồi cô xoay người đi đến trước tủ lạnh, từ bên trong lấy ra một ít rau dưa, còn có chút thịt để nấu ăn.

Trước đó cô có thói quen làm đồ ăn cho một người, bây giờ đã có hai người, hơn nữa mèo nhỏ đây lại nói với cô rằng mình là yêu tinh, trên phương diện ăn uống cũng rất khác so với mấy con mèo bình thường.

Trước kia đầu oan oan ước ước ăn thức ăn cho mèo, chỉ sợ là mèo nhỏ tổn thương đến hồng rồi.

Quý Hạ nghĩ không nhịn được mà nở nụ cười.

Làm chút rau xào, thịt hấp mềm mềm, mặn mặn và bỏ thêm hai giọt đầu mè vào súp trứng, chớp mắt mùi thơm đã bay lên thơm nức mũi.

Quý Hạ bung rau xào và một đĩa bánh mì hấp ra ngoài bàn nhỏ, ngẩng đầu lên đã thấy chàng trai trẻ tuổi mặt xon quần áo đang ngồi trên sofa.

Anh nhìn rất trẻ tuổi, vẻ ngoài vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, độ cong của sườn mặt là vẻ đẹp khiến người khác nhìn thấy vui mắt.

Dựa theo sở thích của Quý Hạ nên trên người anh mặc một chiếc áo len màu trắng với họa tiết mèo đơn giản.

Chiếc áo len đó hơi lớn, mặc trên người anh có hơi rộng thùng thình, lại nhìn giống như mấy học sinh hơn.

Quý Hạ còn chưa nói anh đến ăn cơm, đã thấy trong lòng của mèo lớn kia ôm một túi thức ăn cho mèo.

Anh hình như cũng không phải thích ăn thức ăn cho mèo lắm.

Dù sao trước kia khi làm mèo con, lúc ấy bởi vì không thích thức ăn cho mèo mà một túi lớn để đầy chẳng dùng, nên cô bắt đầu làm cơm cho mèo để anh ăn, bây giờ sao lại dán chặt mắt vào túi đồ ăn cho mèo không tha thế này.

Nói xong, chàng trai nhỏ còn thả hai hạt vào miệng mình, tui thân mà rũ tai xuống, nâng mắt lên nhìn cô.

“Hạ Hạ ăn đi, Hạ Hạ chưa ăn cơm, nhanh ăn đi, không cần phải lo cho em, em ăn cái này là được rồi.”

”

Chàng trai xinh đẹp ở bên kia ăn đồ ăn cho mèo.

Hình ảnh này có chút đau lòng có phải không?

Quý Hạ nhin không được nhấc chân đi qua, một tay xách cái túi đồ ăn to trong ngực anh ra.

Rồi cúi đầu nhìn thẳng vào anh.

“Em chính là cố ý làm chị thấy đau lòng có phải hay không? Còn ăn thức ăn cho mèo nữa.”

”

Vân Bạch ngược mắt nhìn, vốn dĩ còn có chút tui thân lại còn nghe mấy lời này nữa.

Nhưng nhìn thấy Quý Hạ lấy túi thức ăn cho mèo kia ném sang một bên, trên mặt anh chợt hiện ra chút ý cười nhàn nhạt.

Lại còn thật sự thừa nhận đấy, đôi mắt mèo màu hổ phách có chứa ánh sáng lấp lánh.

“Hạ Hạ đau lòng sao?”

“Sẽ không đuổi em đi đâu, ăn thức ăn mèo chính là mèo tốt sao?” Quý Hạ không nhịn được, véo lấy lỗ tai của anh một chút, “Không cần thiết phải thăm dò như thế, hử?”

Biết cô đang ngậm thương anh, chỉ sợ cô không phản ứng anh, chẳng phải thích anh như thế, nên phải cho cô đau lòng, khiến cho anh cảm nhận rằng anh được yêu thương, mới vừa lòng.

Mèo nhỏ tâm tình bất ổn.

Cũng không thể để anh ăn đồ ăn ngon ngọt được, nhớ rõ trước kia nhà bạn thân cô có một con mèo, từng không cẩn thận bị bạn thân cô giẫm phải chân, qua một tháng đầu kêu la không ngừng.

Chờ đến khi bạn thân cô đi công tác nhìn camera theo dõi mới phát hiện chân của mèo con rất tốt, kết quả khi người trở lại, mèo lại bị thương.

Chuyện này còn có gì không hiểu sao?

Mèo nhỏ có rất nhiều mắt.

Vân Bạch chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

“Hạ Hạ cũng thế, không được đuổi em đi,”

“Ừm, túi thức ăn cho mèo này đến lúc đó để em đến dưới tiểu khu phân phát cho mèo dưới đó ăn đi, để ở đây cũng lãng phí.

”

Trước kia cô vẫn muốn mang qua đó, chỉ là cô hay quên.

“Không cần đâu...” Hạ Hạ mua cho anh, đều là của anh.

Giọng Vân Bạch hạ rất thấp, thì thầm than thở một chút.

Quý Hạ mang canh trứng sang, thấy anh than thở như thế, nhin không được nhìn cái lỗ tai nhỏ đang úp sấp xuống của anh, hỏi, “Làm sao thế?”

Mèo nhỏ vội vàng nâng mắt lên, ánh mắt trong suốt, xinh đẹp vô cùng vô tội.

“Không có gì, em nói vâng.

”

Chương 16: Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vẻ mặt của mèo nhỏ vừa dịu dàng vừa nghiêm túc, thật sự khiến người ta nhìn không ra nó đang có chuyện gì.

Quý Hạ bán tín bán nghi cầm tô canh trong tay đặt trên bàn.

Bây giờ cô cũng có chút để tâm, dựa vào mấy ngày ở chung này, bé mèo nhỏ này không phải trong sáng, rảnh rỗi như vẻ bề ngoài.

Quả nhiên mèo phải được trông coi cẩn thận hơn.

Nhưng mà thế cũng tốt, cũng chứng minh trước kia anh còn lưu lạc bên ngoài, chắc là không bị ai xem thường.

“Đến ăn cơm thôi.” Quý Hạ xoa xoa tay, nhìn sang anh, “Đúng rồi, túi thức ăn cho mèo kia mang ra ngoài cửa đi.”

Mèo nhỏ đứng dậy, chắc là quan hệ dần thoải mái hơn nên hai lỗ tai trên đầu cũng tự nhiên dựng thẳng lên, trước kia thường hay nằm úp sấp xuống nhẹ nhàng lắc lư, trên mặt vẫn là vẻ mặt dịu dàng như trước, mà đôi tai dường như được chế tạo đặc biệt để tìm kiếm cảm giác tingle tại.

Nhưng mà không thể không nói, quả thật hai lỗ tai nhỏ của bé mèo này đã thành công thu hút hết tất cả sự chú ý của Quý Hạ.

Lúc trước cô thích nhất là vân vê hai lỗ tai nhỏ của Cam Ngọt, bây giờ hai lỗ tai mèo này quả thật đang câu dẫn cô phạm tội mà!

Quý Hạ trong lòng tự nhủ là anh vừa mới trưởng thành thôi nhỉ, anh trưởng thành mới được bao lâu đâu, lỗ tai mèo có thính không ta?

-- Đúng thế, lỗ tai mèo chính là thính như thế đấy.

Quý Hạ thở dài một hơi.

Ăn cơm xong, mèo nhỏ có hơi buồn ngủ, lỗ tai mèo trên đầu vẫn luôn chuyển động.

Mở TV lên, bên trong đang phát sóng một bộ phim truyền hình rất nổi tiếng khi mới vừa ra mắt.

Quý Hạ thật ra cũng chẳng có yêu cầu quá nhiều đối với phim truyền hình, chẳng qua chỉ nghe các nhân viên trong phòng làm việc của cô xem qua, tối Quý Hạ không có việc gì cũng sẽ mở ra xem cùng.

Vân Bạch vẫn luôn xem TV, nhưng mà trước kia Vân Bạch đều được Quý Hạ ôm trong lòng, có đôi khi được ôm thoải mái quá mà ngủ mất.

Nhưng bây giờ, chàng trai dựa vào ghế sofa, đôi mắt mèo màu hổ phách nhìn vào TV, lỗ tai trên đầu dần rũ xuống, đề sát vào mái tóc màu đen mềm mại.

Nhưng lại cảm thấy trong lòng ngực vẫn có chút cô đơn.

Quý Hạ dẫn đo một chút, cuối cùng quay đầu sang ôm lấy chiếc gối bên cạnh vào lòng.

Trong khoảnh khắc ôm gối vào lòng đó, mèo nhỏ nhạy bén nghe thấy được gì đấy, lập tức quay đầu sang.

Ánh mắt anh thay đổi... chớp mắt đã có chút cáu giận, mục tiêu bị cáu giận chính là cái gối ôm trong lòng của cô.

Tay Quý Hạ cứng lại chớp mắt một cái, có chút cắn rứt lương tâm vì bị bắt tại trận.

Nhưng rõ ràng là cô không có làm gì mà nhỉ?

Giây tiếp theo, quần áo đã bị rớt xuống.

Quý Hạ sững sốt, nhìn thấy con mèo màu cam trắng đang nhảy ra khỏi bộ quần áo, dùng móng vuốt đẩy cái gối ôm trong lòng cô ra.

Vốn dĩ Quý Hạ cũng không ôm chặt lắm, bị đẩy ra như thế thì cái gối ôm rớt lộp bộp xuống đất.

Không đợi Quý Hạ phản ứng lại, con mèo nhỏ màu cam trắng yếu ớt đã làm tổ trong lòng cô rồi, còn vô cùng hung hăng nhìn cái gối ôm đã bị đẩy rớt, vô cùng hung dữ.

Quý Hạ theo bản năng muốn cười, chẳng qua nhìn thấy mèo nhỏ nằm trong lòng, đột nhiên nghĩ đến chàng thiếu niên nói muốn sinh mèo nhỏ với cô, cô không biết nên ôm mèo vào lòng hay là quăng nó ra ngoài.

“Meo ~”

Sau khi hung dữ với gối ôm xong, mèo nhỏ ngẩng đầu nhìn Quý Hạ, cúi đầu dịu dàng làm nũng, còn có chút bất an.

Đáng yêu thật sự quá đáng yêu, còn nghiêm túc hít hít cái bụng nữa... Quý Hạ nhìn thấy bé mèo nhỏ đang ở trong lòng mình, trong lòng bỗng nổi sóng.

Cuối cùng trên ghế sofa mềm mại, cô ôm bé mèo nhỏ, cố chịu thiệt thòi một chút cũng được.

Vân Bạch cảm thấy được Quý Hạ dần thả lỏng, hai lỗ tai nhỏ cũng úp xuống, đầu lệch sang một bên, thân thể mềm mềm lập tức ngã liệt trong lòng Quý Hạ, vô cùng thoải mái mà “meo meo” hai tiếng.

Vô cùng đáng yêu.

Ai có thể nghĩ được mèo còn có thể biến thành người thế này chứ, khi Quý Hạ vừa thấy nó dễ thương, lại không nhận được mà nhớ đến lời bé mèo nhỏ nói trước đây.

Quả thật.

Chờ sau khi xem TV xong, lúc tối đi ngủ, mèo nhỏ này cũng không chịu thành thật.

Chắc là biến thành dáng vẻ bé mèo nhỏ để hưởng ít lợi lộc đây, dù biết là như thế nhưng Quý Hạ vẫn thấy mềm lòng, vì thế ban đêm lúc vào chăn nằm cũng là dáng vẻ thế này.

Không để anh đến ngủ trong chăn thì anh sẽ ngửi xôm dưới chân giường, cúi đầu xuống, dáng vẻ như đang bị toàn thế giới ruồng bỏ.

Tuy biết đây là một con mèo nhỏ đầy mưu mô, dáng vẻ đau khổ này không biết có bao nhiêu phần giả vờ, bao nhiêu phần là thật đây.

Nhưng dáng vẻ làm nũng lại mềm mại, yếu ớt như thế này, đến tận lúc nhắm mắt ngủ Quý Hạ cũng không yên lòng được.

“Có trở về ngủ hay không đây?”

Bây giờ cuối cùng Quý Hạ cũng rút ra được bài học không dám để anh tùy tiện biến trở về thành người nữa.

Vừa nói xong lời này thì cô xoay người lại, ôm lấy chăn, tóc đen xõa dài phía sau người, tắt đèn ở đầu giường, cố gắng hết sức để tỏ ra dịu dàng.

“Meo.”

Mèo nhỏ nhịn không được mà kêu vài lần.

Sau đó nó cúi đầu, thân thể nhỏ bé cuộn tròn lại, biến bản thân mình thành một quả bóng lông màu cam trắng, cứ như thế mà cuộn tròn ở cuối chân giường.

Dáng vẻ kiêu như muốn nói là anh sẽ ngủ trong tư thế này đây.

Hai nhúm lông nhỏ trên lỗ tai run run lên, không chút động tĩnh nào.

Quý Hạ:...

Cô hoàn toàn không có cách gì với anh nữa rồi.

Nhưng để anh phải ngủ dưới chân giường...

Tuy mèo nhỏ có đôi khi sẽ tùy ý tìm đại một chỗ nào đó để nằm xuống ngủ.

Nhưng bên trong vẫn là một chàng trai nhỏ, vẫn khiến cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Quý Hạ nhắc chần lên, có chút bất đắc dĩ nói.

“Đi lên đi, không được biến trở về thành người đâu đấy.”

Lỗ tai của mèo nhỏ lập tức dựng thẳng đứng, chớp chớp mắt quay sang nhìn cô, nhưng cũng chỉ hai giây thôi cái bánh bao màu cam trắng bằng nhung kia đã đến bên cạnh gối của Quý Hạ cuộn người lại.

Khiến cho người ta có cảm giác --- âm mưu này đã lên kế hoạch từ sớm rồi.

Quý Hạ thở dài một hơi.

“Thật không có cách nào với em.”

Sao lại dính người thế chứ, hành vi này của anh, nếu để người khác thấy được có phải sẽ bị kêu là lưu manh hay không?

Quý Hạ chọc chọc mũi anh, nhìn cái bánh bao bằng nhung bình thường mình thương yêu rồi cuối cùng lại là dung túng.

Cô lấy bao gối phủ lên trên người anh, rồi cũng nằm xuống ngủ.

Tuy hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện không ngờ được, nhưng lúc nghỉ ngơi cũng không có chuyện gì khác xảy ra.

Quý Hạ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bức màn đã kéo xuống, chỉ còn mỗi ánh trăng chiếu vào.

Vốn dĩ chú mèo đang cuộn tròn người lại, nhưng nó đã dùng móng vuốt của mình để tắt đèn đầu giường đi, sau đó nhẹ nhàng nhảy đến cạnh Quý Hạ cúi đầu, dùng lông mềm của mình cọ cọ má của cô.

Đôi mắt mèo trong đêm tối tỏa sáng rực rỡ.

Nắm tay cũng cho anh nắm, ôm cũng để anh ôm, hôn môi gián tiếp cũng làm rồi, giường cũng đã lên...

Còn nói không thích anh.

Hai lỗ tai nhỏ nhỏ của mèo con run lên.

Nghe nói mèo nhỏ phải chủ động dính người mới khiến người ta càng ngày càng thích.

Bây giờ Hạ Hạ chưa muốn thừa nhận, chắc là do anh chưa đủ dính người nhỉ?

Hai lỗ tai của Vân Bạch lập tức dựng thẳng lên, cúi đầu meo một tiếng, sau đó dựa sát đầu nhỏ vào bả vai Quý Hạ rồi lập tức chui vào.

Không thấy thân đâu nữa, chỉ còn lộ ra một cái đầu lông nhỏ ở ngoài chăn.

Chương 17: Chương 17

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng hôm sau tỉnh lại, Quý Hạ mở mắt ra thì đã đối mặt với một đôi mắt mèo xinh đẹp màu hổ phách.

Đêm qua rèm cửa sổ hé ra ánh trăng lạnh lùng, sáng nay lại ôm ánh mặt trời vào trong ngực.

Tuy là mùa đông nhưng giờ phút này cả tấm rèm cũng nhuộm sắc vàng rực rỡ, đồng thời ánh ban mai nhạt kia cũng tản vào trong con ngươi của chàng trai xinh đẹp.

Bên hông có thêm chút sức nặng, có một bàn tay ấm áp đang quấn lấy đầu ngón tay cô.

Quý Hạ giật mình, muốn đứng dậy theo bản năng thì mới phát hiện người này đã mặc quần áo chỉnh tề lên chăn rồi.

Trước kia cũng đã từng như vậy nhưng khi đó anh vẫn là chú mèo Cam Ngọt, sáng sớm tỉnh ngủ ra đi bộ một vòng trở lại thì đè một bên chăn của cô, chờ cô tỉnh lại.

Mà bây giờ lại đổi thành một thiếu niên đẹp đẽ, đương nhiên là sức nặng không thể so sánh được, ít nhất bây giờ Quý Hạ cảm nhận được mình bị chàng thiếu niên đè chăn, bị kìm chặt trong chăn không dậy được.

"Chào buổi sáng, Hạ Hạ."

Chú mèo con đè lên Quý Hạ còn chưa ý thức được lúc này mình không phải là thú cưng đáng yêu nặng chừng mấy cân, nhìn Quý Hạ không chớp mắt, mặt mày đẹp đẽ tinh xảo của anh thoáng qua sự thích thú, trong trẻo có thể nhìn rõ cảm xúc.

Cúi đầu.

Con người Quý Hạ hơi co rút lại.

Đôi môi mềm mại kia hôn xuống tựa như khe hôn lên tín ngưỡng của mình vậy, mềm mại, tinh tế lại thành kính.

Cổ áo chàng trai rộng mở, từ góc độ của Quý Hạ có thể dễ dàng nhìn thấy lồng ngực trắng bóc rắn chắc, xương quai xanh lộ rõ, yết hầu nơi cổ họng chuyển động, mang theo mấy phần quyến rũ lại sạch sẽ.

Một tay anh mò vào trong chăn đan với mười ngón tay của cô, một tay khác thì cách chăn chụp lên hông cô.

Mềm mại, nhưng cực kỳ có cảm giác tồn tại.

Quá, quá kích thích.

Quý Hạ không thể không thừa nhận, tim bắt đầu đập nhanh dữ dội, có một thoáng chớp mắt, cô có hơi thêm ăn người anh.

Tưởng tượng hít anh giống như là hít mèo vậy.

Quý Hạ khẽ ho khan một tiếng, miễn cưỡng ngăn cản ý tưởng biến thái của mình.

Cô cũng không phải bà cô kỳ quái, lấy tay mình trong chăn ra, buông tay mèo con ra, đẩy bả vai anh: "Nhanh chút, dậy đi."

Vân Bạch rũ mắt, hơi nhú chân mày, lại xích gần thêm chút, điệu bộ có vẻ không vui lắm, gò má cũng hơi phồng lên: "Em thì sao?"

"Gì cơ?"

Quý Hạ vừa ngẩng dậy, không kịp phản ứng trong chốc lát.

Mắt thấy chàng trai nhô người, quay đầu đối mặt với Quý Hạ.

Lúc coi như mèo con thì cọ mặt với chủ nhân cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu là bình thường...!chuyện này, chàng trai xinh đẹp tinh xảo lập

tức xích gần vào như vậy, hoàn toàn vượt qua khoảng cách xã giao bình thường giữa người với người.

Không, không đúng, đã kễ sát mặt nhau như vậy rồi, chuyện này rất không hợp lẽ thường.

"Hôn chào buổi sáng, trước kia vẫn có."

Thế mà người này vẫn không hề cảm thấy không đúng chút nào, lại còn hơi cong môi đòi thơm.

Hai mươi phút sau.

Quý Hạ ng ẩ trên ghế sofa tỉ mỉ thảo luận sơ sơ đủ loại quy tắc liên quan đến thế giới loài người, có thể làm gì, không thể làm gì.

Mèo con r ể đầu nhỏ nghe rất nghiêm túc, thi thoảng còn lên tiếng đáp lại một tiếng.

Trong lòng Quý Hạ mừng thầm, đồng thời có cảm giác chua xót của người mẹ già.

Đến nỗi muốn sinh mèo nhỏ gì đó, trên thực tế cô hơn Vân Bạch cả mấy tuổi, cô cũng đã tốt nghiệp đại học ra ngoài lập nghiệp được mấy năm, mà mèo nhỏ mới được coi như là vừa mới thành niên.

Hơn nữa, ý thức về trình tiết của mèo cũng không mạnh, mà dù là yêu quái nhỏ thì sau này cũng tính lấy dáng vẻ của loài người sống tiếp rồi.

Mà với dáng vẻ của mèo con này đã đủ để đưa tới giọng không nhỏ, cho nên cần dạy anh thì vẫn phải dạy, phải cho anh biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm để sau này không nên xuất hiện một loạt vấn đề như thế này nữa.

Nếu trước đó anh nói, cô sẽ tạm thời cho rằng mèo con không biết gì về thế giới loài người, con người anh được gặp đầu tiên là cô, cho nên vừa

r ồi anh nói như vậy cũng là muốn không bị đuổi đi, cô cảm thấy có lẽ là anh biết gương mặt mình khác với loài người là chuyện tươi đẹp biết bao.

Nếu không cũng không đến nỗi năm lần bảy lượt có những chuyện cẩn thận này.

Không phải không thích, chỉ là cẩn thận nghĩ ngợi, Quý Hạ lại có phần đau lòng.

Nói đến khô miệng khô lưỡi, bên kia Tống Nhược đã nhắn tin cho cô, nói đã chuẩn bị xong phía trước cửa hàng thì Quý Hạ mới dừng lại, bưng cốc nước lên uống một hớp.

Còn chưa kịp nuốt xuống.

"Vậy em không làm người nữa."

"Phụt...!khụ khụ khụ."

Bất chợt nghe được câu tuyên bố Em không làm người nữa này, nói thật, cho dù đối tượng là một chú mèo con, cô vẫn có cảm giác khác thường khó nói.

Thế nhưng Vân Bạch lại không thêm để ý chút nào về chuyện này, anh ngẩng đầu lên nhìn Quý Hạ, chớp mắt mèo, khoe môi lạnh lợi cong lên, đưa tay giúp Quý Hạ vỗ lưng, còn tiếp tục mở miệng.

"Hạ Hạ coi em là mèo con là được rồi, vậy thì có hôn chào buổi sáng hay không?"

Nói tóm lại, người này hoàn toàn không nghe thủng chuyện vừa rồi, tất cả sự chú ý đều dồn tất cả vào việc chỉ cần em không làm người là có thể hôn chào buổi sáng.

Quý Hạ: ...

Nói không thông được.

Cuối cùng nhìn chàng trai nhô đầu tới, Quý Hạ từ bỏ việc nói rõ ràng trong lần một lần hai, ôm chú mèo của mình vào lòng, bẹp một tiếng hôn lên gò má anh.

Chàng thiếu niên mấp má môi, đáy mắt sáng rực.

"Được rồi, chị phải đi làm rồi, nhà đã chuẩn bị bữa sáng cho em, em biết dùng lò vi sóng không? Không thì tới đây chị dạy em, mở nắp giữ nhiệt của hộp cơm trong tủ lạnh, có cả đồ ăn vặt chị mua, em có thể ăn thoải mái, không cần lén lút lút lút..."

Quý Hạ vừa lấy áo choàng dài của mình để sang một bên, vừa định kéo Vân Bạch vào trong phòng bếp.

"Còn nữa, chị đã cần thức ăn cho mèo xuống cửa rồi, có chuyện gì thì em dùng điện thoại cũ của chị gọi điện cho chị nhé.

Hôm qua quên mua cho em, đợi đến tối chị sẽ mua cho em một cái mới."

Vân Bạch vốn đang ngoan ngoãn nằm bò, sợi lông nhỏ bên tai lập tức nhạy cảm dựng lên, mắt mèo tròn tròn, con ngươi từ từ co lại, môi đỏ tươi nhếch lên: "Của em."

Lần này Quý Hạ nghe rõ ràng, nghiêng đầu nhìn anh.

"Thứ Hạ Hạ cho em thì chính là của em...!không được phép cho những con mèo khác."

Chàng trai nhỏ cúi đầu, giọng nói rầu rĩ, nhéo quần áo của Quý Hạ, cũng không ngẩng dậy, không muốn đi theo tới phòng bếp.

"Em là của chị, còn cái gì cho người khác..."

Quý Hạ nói ra những lời này theo bản năng sau đó giật mình ngớ ra, thiếu chút nữa nghệt thở.

Cái gì mà đột nhiên em là của chị?

Anh là mèo của cô, điếm này thì không sai.

Quý Hạ cảm thấy mình thế này chính là vì mèo con làm cho nghĩ sai lệch rồi.

Nhưng dường như Vân Bạch không ý thức được, hoặc là, những lời này dưới con mắt của anh - là chuyện đương nhiên, chỉ đưa tay bắm quần áo của Quý Hạ: "Em muốn làm việc cùng với Hạ Hạ, có được không?"

Quý Hạ rũ mắt nhìn chiếc tai màu trắng của Cam Ngọt hơi sụp xuống, đầu ngón tay hơi cựa quậy, nghe lời của mèo con.

"Thực ra có thể làm trợ lý, chỉ là tiền lương rất thấp...!sao đột nhiên em lại muốn làm việc?"

Trước đó còn ra vẻ ăn, uống, nũng nịu chờ cô nuôi trong mơ hồ, hơn nữa để một chú mèo con đi phấn đấu buôn bán...!rõ ràng sách lược trước đó vẫn là tới mùa đông, tìm trước một chủ nhà để nhờ cậy không đi, nếu tình nguyện làm việc thì đã sớm đi làm rồi.

"Bởi vì phải kiếm tiền thức ăn cho mèo..."

Chàng trai ngoẹo chiếc đầu nhỏ, đưa cái tai mềm mại của mình vào lòng bàn tay Quý Hạ.

"Thức ăn cho mèo Hạ Hạ mua đâu là cho em, không cho phép cho mèo khác, em là của Hạ Hạ, thức ăn cho mèo là của em, không liên quan đến Hạ Hạ..."

Anh mua đứt, không liên quan đến Hạ Hạ, cũng không thể cho những con mèo khác ăn.

Đồ ăn vặt anh muốn, cơm cho mèo anh muốn, thức ăn cho mèo anh cũng muốn!

Chương 18: Chương 18

Tải ebook: dtv-ebook.com

"Trời ơi, chị Hạ, hôm qua chị nói nhà có chuyện chính là bạn nhỏ này ư?"

Thoạt nhìn Vân Bạch có vẻ rất nhỏ, ngoan ngoãn ngồi ở bên kia, cũng không nhìn ra được là đáng người gì, so với những người lối đời đã tiến vào xã hội thì đúng là có vẻ trẻ tuổi, đơn thuần hơn nhiều, giống như là một đứa con nít.

Ngày thường cửa hàng khá bận rộn, giờ phút này lại giống như ấn nút im lặng vậy, ánh mắt của tất cả mọi người đồng loạt dừng trên chàng trai ngồi vào chỗ ngồi bình thường lúc làm việc của Quý Hạ.

Anh mặc áo hoodie nhưng dày màu xanh bạc hà, sợi tóc mềm mại rũ xuống, trên đầu có đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, đôi chân thon dài thẳng tắp dưới chiếc quần sáng màu.

Cứ thế ngồi ở bên đó, đồng tử mèo vừa lớn vừa đẹp liếc trái liếc phải nhìn thử, trên mặt không có biểu cảm gì, còn giờ tay lên có phần không tự nhiên kéo vành mũ xuống, che kín nửa bên mặt.

Cũng chính vì anh quá trắng, trắng giống như là đang phát sáng vậy, nếu màu sắc này đổi lại là người khác có thể sẽ không có hiệu quả như vậy, nên lập tức trở thành tiêu điểm của toàn cửa hàng.

Nhưng trời sinh môi đỏ răng trắng kia, người đẹp dễ giống như cậu thiếu niên quý tộc, cả người từ trên xuống dưới, dường như từ sợi tóc cũng tản ra sự thờ ơ hờ hững, hơi thở trong trẻo lạnh lùng không cho phép người khác tới gần.

Quý Hạ đang cầm biên bản của Tống Nhược vào hôm qua khi cô không đến, nghe được lời này bèn ngừng đầu liếc về phía bên kia, vừa khéo đối mắt với mèo con đang nhìn về phía bên này của cô.

Mèo con giật mình, cong mi mắt, cười với cô.

Quý Hạ: !

Quý Hạ lập tức muốn đỡ tim, sao Cam Ngọt nhà cô có thể đáng yêu như vậy?!

Sau đó mới ho nhẹ hai tiếng, trả lời lại.

"Ừm, đây là! con của nhà bạn, bố mẹ tạm thời giao cho tôi chăm sóc, mới thành niên.

"

"Trời ơi, vậy nhóc này cũng đẹp quá rồi, đây là kiểu gia đình gì mới có thể nuôi ở bên ngoài chứ? Chắc là cậu ấy có rất nhiều người theo đuổi, có đi đâu chị Hạ à, chị nói cậu ấy muốn tới đi làm hả? Mới thành niên, vẫn còn đi học sao? Lớp mười hai hay là năm nhất đại học thế? Vừa học vừa làm à?"

"À! "

Mặc dù trước đó Vân Bạch đã nói trước với cô, dù là yêu quái thì nhà nước cũng có các biện pháp quản lý đặc biệt, sẽ có người chuyên xử lý vấn đề thân phận, cũng không cần lo lắng các kiểu như thẻ căn cước.

Nhưng đúng là để cho một chú mèo đi học vẫn có phần ép mèo chịu khổ nhỉ?

Quý Hạ nhất thời không biết nên nói gì, bèn nhìn về phía Vân Bạch theo bản năng.

Lại thấy chàng trai đã đứng dậy đi tới bên cạnh Quý Hạ từ lúc nào không hay, đầu ngón tay trắng như tuyết cực kỳ mềm mại, cứ thế khẽ khàng móc vào vạt áo của Quý Hạ.

"Trường học là Đại học Quốc gia.

"

Đại học Quốc gia là đại học số một số hai cả nước, lại cách bên đây không xa lắm, cho nên bạn của Quý Hạ nhờ cô chăm sóc anh cũng không có vấn đề gì.

"Còn là một sinh viên giỏi nữa, ôi chao.

"

Tống Nhược sửng sốt trong thoáng chốc, có phần bất ngờ nhìn chàng trai này.

Nhìn anh thế nào cũng không giống như là kiểu muốn vừa đi học vừa làm, sao đột nhiên lại nghĩ đến tới chỗ này đi làm chứ?

Thì ra còn có kiểu ra ngoài như thế này sao?

Dường như Quý Hạ bị trình độ học vấn của mèo con nhà mình làm kinh ngạc cũng trở nên bối rối ngơ ngác, nhìn Tống Nhược quay đầu lại kinh ngạc hỏi mình, cô vội vàng che cảm xúc của mình đi, cố làm vẻ nghiêm túc gật đầu một cái, vẫn giữ nụ cười ấm áp nhã nhặn.

"Đúng, trẻ nhỏ vẫn nên rèn luyện nhiều chút thì tốt.

"

Ai ngờ chàng trai này lại nhíu chân mày tinh xảo, chột lên tiếng, nói chen vào, âm cuối êm dịu có phần không hài lòng.

"Em không phải trẻ nhỏ.

"

Anh lập tức phản đối khiến Tống Nhược và cả Quý Hạ có chút dở khóc dở cười.

"Được rồi, được rồi, chị còn có việc, em qua bên kia ng ồi một lúc đi đã rồi chị sắp xếp vài việc cho em.

"

Cô vốn không trông chờ mèo con nhà mình có thể làm được gì, nói là con nhà bạn, hơn nữa với thái độ này cũng định là để anh tới đây đục nước béo cò chơi chơi, để anh tự mình kiếm vài con cá khô nhỏ, thỏa mãn chút lòng tự trọng của mèo con, những thứ khác, không phải còn có cô nuôi hay sao?

Dù là con sen, cô cũng không thể yêu cầu nhiều như vậy, không loạn thêm là tốt rồi.

Khi cô nói, giọng còn lộ ra chút dỗi dành, vốn định vỗ chiếc đầu nhỏ của anh, chẳng qua là đưa tay ra mới ý thức được hình như anh hơi cao quá, với lên vỗ thì hơi kì lạ nên cô lại lui lại sau đó vỗ bả vai anh một cái.

Tống Nhược nhìn dáng vẻ nuông chiều cỡ này thì có phần ngại ngùng.

Chàng trai chớp đôi mắt mèo, ngoan ngoãn đáp một tiếng, thả lỏng tay, quay về ng ồi.

Tống Nhược kinh ngạc: "Thế này là ngoan quá ấy chứ? Cậu nhóc này thật dính người.

"

"Tương đối quen thuộc với chị.

"

Lúc này Quý Hạ mới ý thức được hành động của mình có vẻ rất thân mật, hơi lúng túng sờ tóc mình một cái, cười.

"Giọng chị đỡ đũa trẻ giống y đúc với lúc trước chị dỗ mèo con được chị ôm trở về ng ồi trước cửa hàng của chúng ta.

"

Tống Nhược cũng cười theo, thuận miệng hỏi tình hình của Cam Ngọt, đã bị Quý Hạ hơi chột dạ thuận miệng lừa bịp được.

Người như cô, từ trước tới nay chưa từng nói dối.

Có đi đâu ban đầu Tống Nhược chỉ thuận miệng hỏi thăm, chờ đến khi đi hơi xa chút, đến trước phòng trưng bày, cô ấy quay đầu nhìn Vân Bạch ngoan ngoãn ngồi bên kia đang ngóng về bên này.

"Chị Hạ, có phải chị có gì đó không ạ?"

Quý Hạ nghiêng đầu nhìn sang, đáy mắt có phần mờ mịt.

"Sao em lại cảm giác bạn nhỏ nhà người ta có ý đồ với chị nhỉ?"

"Nào có? Tính em ấy vậy đó."

"

"Chặc chặc chặc, em thấy không giống đâu."

"Chị không cảm nhận được cảm giác lạnh lùng khi đôi môi nhếch lên của cậu ấy thoát cái chùng xuống khi chị nghiêng đầu ra cửa."

Tống Nhược nhìn xung quanh không người lại tới gần, thấp giọng nói khe với Quý Hạ: "Em nói với chị này, chị Hạ, cũng không phải chị không biết mấy đứa con trai chưa bận bịu sự nghiệp, đám nam sinh nhỏ này có thể có nhiều suy nghĩ, hơn nữa tính tình mềm mại chân chính, không có mấy người thích dính chị gái nhà bên đâu, chị nhìn đi, là kéo quần áo, là nũng nịu, đi đâu này rõ ràng là thu hút sự chú ý của chị đó, rõ ràng là ý với chị."

"

Tống Nhược vừa nhìn tình huống trong phòng trưng bày bánh ngọt hôm nay, vừa nhìn Quý Hạ đang nhíu mày, ra vẻ em có thể hiểu rõ mà.

"Kiều nam sinh nhỏ này đó mới là sói con đó, đừng nhìn cậu ấy nhỏ mà không hiểu chuyện gì, hơn nữa tuổi trẻ cường tráng, khụ, chị biết mà.

"

Quý Hạ: !

Chị không hiểu, chị biết gì đâu? Sao em đột nhiên vừa lên xe đã chạy như bay r ồi?

Em vốn đâu phải loại người như vậy.

Mắt Quý Hạ híp lại, cứ cảm giác cô đã phát hiện chuyện gì đó.

"Em từng có r ồi à? Kinh nghiệm phong phú à?"

Tống Nhược ghen họng, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên hơi lúng túng:
"Đâu có, sao có thể chứ.

Không phải em đã nói với chị là em cũng là cún độc thân đó sao.

"

"Nhưng chuyện đó cũng là mấy năm v ềtrước r ồi, chứ giờ chị cũng đâu biết tình hình hiện tại của em thế nào đâu.

"

Quý Hạ cười khanh khách nhìn cô ấy.

"Chị thấy em mới là có gì đó chứ hả? Chuyện thế nào? Ai? Người ở đâu, làm gì, lúc nào kết hôn, định lúc nào sinh con? Chị có thể tính phí nghỉ sinh trước cho em, mặc dù phòng làm việc của chúng ta hơi bận bịu nhưng vẫn rất có tình người nha.

"

Tống Nhược: ! Chị thay đổi rồi, chị đã không còn là chị Hạ dịu dàng nhẹ nhàng nữa.

"Được rồi, được rồi, coi như chị lắm mồm được chưa? Làm thôi, làm thôi, với cả em đừng có kéo cậu nhóc kia đến trước phòng trưng bày đó ha ha.

"

"Hả? Tại sao vậy ạ?"

Chương 19: Chương 19

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói thế nhưng Quý Hạ cũng không định để bé mèo nhà bọn họ đi ra sân khấu tiếp khách.

Dù sao tuy không ai biết tiêu yêu là thế nào, nhưng bé mèo bảo là nếu nhìn thấy nhiều người sống, sẽ có phản ứng căng thẳng.

Cô vẫn chưa muốn làm loại thí nghiệm này.

Nhưng theo lý mà nói, có vẻ ngoài xinh đẹp thì ở phía trước tiếp khách không phải lợi hơn sao? Sao lúc tới chỗ Tống Nhược r ỡ, ngược lại cô lại không muốn lắm?

“Tóm lại cậu ấy không thích hợp đứng ở phía trước đâu.

Cậu ấy học chuyên ngành gì? Cũng học thiết kế sao? Hay là em sắp xếp công việc gì đó cho cậu ấy đi, làm trợ lý nhỏ cho em cũng được mà, chị cũng nhẹ nhàng hơn.”

Tống Nhược dừng lại một chút, chuyển đề tài.

Cô ấy cũng không thể nói với Quý Hạ rằng bạn nhỏ kia vừa thấy thì đã nhìn về phía cô, ngay cả khi Quý Hạ đi ra ngoài một chút, cậu bé kia mắt cũng không thèm chớp mà cứ nhìn về hướng cô rời đi, ai nói gì cũng chỉ thuận miệng đáp lại hai tiếng, rất lạnh lùng.

Vừa nhìn đã biết là loại người không thích trả lời người khác, e rằng nhìn nhiều thêm vài lần cũng có thể khiến người ta đông cứng.

Người này mà để ở đằng trước tiếp khách, dự là sẽ có vài người ngay cả cửa cũng không dám vào, những người dám vào thì phỏng chừng cũng không phải là người muốn mua thứ gì đứng đắn.

“Vâng ạ, cứ để cậu ấy đi theo bên cạnh phụ em là được.”

Quý Hạ cũng đồng ý với cách nói này nên đã lên tiếng, sau khi tuồn tra một vòng trong tiệm, cô lại trở về phòng làm việc.

Rốt cuộc công việc cũng bận rộn, sự chú ý với hoàn cảnh xung quanh của Vân Bạch đã bị chuyển đi rất nhanh, lại bắt đầu nhanh chóng bận rộn trong khâu thiết kế.

Quý Hạ cũng không để Vân Bạch được nhàn rỗi, sắp xếp cho anh một vị trí bên cạnh mình, để anh ngồi bên đó xem máy tính, tất cả các loại mẫu bên trong phải đánh ký hiệu cho những mẫu bị khách hàng phê bình, phân loại ra.

Phong cách thiết kế ở phòng làm việc này của Quý Hạ thường tương đối nhàn và hỗn tạp, dự án cũng đa dạng, hơn nữa bởi vì mấy năm trở lại đây còn có tiếng tăm, mấy nơi lớn nhỏ chung quanh đều sẽ chọn làm dự án bên họ.

Mà người liên lạc ở bên kia sẽ lựa chọn rồi đánh dấu trong bản vẽ, bên bọn họ cũng sẽ sửa lại theo kiểu dáng mà đối phương muốn, chia đến riêng cho từng thợ đã được tuyển dụng trong phòng làm việc của cô.

Chẳng hạn như những thiết kế bình thường sẽ là nhiệm vụ của các thợ cấp thấp trong tiệm, còn những thiết kế đắt tiền còn lại là chỗ các cô toàn quyền nhận thầu để hoàn thành.

Hiện tại có chú mèo làm công Vân Bạch ở đây, bọn họ lại bớt đi không ít chuyện.

Nhưng mà cứ cảm thấy mình như đang áp bức người bạn nhỏ.

Vân Bạch bên kia buông mắt nhìn lướt qua đơn đặt hàng và nhu cầu của khách hàng trên màn hình máy tính, thấy được tên của trung tâm mua sắm lớn mà trước kia anh từng đến cũng ở trong đó, trong đôi mắt mèo của anh hiện lên cảm xúc gì đó, cuối cùng ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Ngón tay trắng nõn thon dài của anh thò ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn phím máy tính.

Quý Hạ nghe thấy tiếng mèo nhỏ nhà mình lên tiếng thì cũng không nghĩ nhiều, lập tức quay đầu đi, tất nhiên không phát hiện ra ngay từ đầu thao tác máy tính của Vân Bạch đã cực kỳ thông thạo.

Sườn mặt tinh xảo của cậu thiếu niên được luồng sáng từ máy tính chiếu sáng, đầu ngón tay nháy lên nhanh nhẹn trên bàn phím, phát ra tiếng vang “lạch cạch”, hình ảnh trên máy tính nhanh chóng chạy qua, dáng vẻ nhàn nhã kia có chút không tương xứng với thao tác hiệu suất cao này.

Chợt anh giật mình ngẩn ra, tựa như nhận ra điều gì đó, động tác của đầu ngón tay chậm lại, đáy mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, đôi đồng tử mèo nâng lên, dạo một vòng chung quanh.

Nhìn thấy không có ai chú ý tới mình, anh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó hơi thẳng người, đầu ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi, tựa như là từ đại học lập tức về lại lớp mầm non, chậm chạp đánh chữ.

Một khoảng thời gian này qua đi, Quý Hạ phát hiện ra con mèo nhà mình tuy không xử lý công việc nhanh được, nhưng độ chính xác cực kỳ cao.

Nhìn công chuyện vốn phải cần thời gian rất dài mới có thể giải quyết xử lý xong, lại được mèo con rút ngắn cả gần một nửa thời gian, ngay cả Tống Nhược cũng nhìn không được mà đi qua bày tỏ rằng đây là một nhân tài đó, không thể kéo người này đến phòng làm việc của chúng ta, cùng trợ giúp chung với chúng ta sao?!

Hơn nữa cùng lắm chỉ để bà chủ là cô bán sắc một chút mà thôi.

Tống Nhược ngo ngoe rục rịch, thái độ tích cực đến mức này khiến Quý Hạ cũng có chút dở khóc dở cười.

Đã sắp đến sinh nhật của người lớn trong nhà Phó Cần Dư, gần đây anh ta cũng vô cùng bận rộn, nhưng không biết có phải do đối phương đã được

nghe thấy giọng Vân Bạch một lần hay không nên biết khó mà lui.

Sau này anh ta có liên lạc với Quý Hạ hai lần cũng đều là quyết định vài việc liên quan đến tiệc mừng thọ, ngược lại những việc khác cũng chưa từng hỏi nhiều.

Chuyện này khiến Quý Hạ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô thật sự không thích người này, nhưng mà mỗi lần anh ta gọi điện đến cũng sẽ không nói nhiều những lời khác, chỉ hơi có chút ám chỉ, lúc nhìn thấy cô như muốn nói đi đâu gì đó thì sẽ tự giác ngừng lại.

Xem ra làm doanh nhân, thật sự rất biết cảm nhận được bước tiếp theo cô muốn nói cái gì, muốn làm gì, năng lực nhìn mặt đoán ý xứng đáng được điểm mười.

Làm ăn cùng người như vậy, nếu chỉ là bạn hợp tác thì chắc hẳn sẽ rất thoải mái, dù sao đối phương cũng hiểu ý trong lời mình nói.

Nhưng nếu là quan hệ đối thủ, hoặc là kiểu quan hệ muốn từ chối mà vẫn phải ở chung với người này thì sẽ phiền phức không thôi, là kiểu sẽ không chịu thiệt.

Chờ qua sáng mai sẽ đi đến hội trường xác nhận một loạt công việc, lúc giữa trưa bữa tiệc của người ta đã bắt đầu rồi, đến lúc đó sẽ giao cho công ty hợp tác bọn họ đã tìm, bọn họ chỉ cần theo vào ở hội trường kế tiếp là được, những chuyện khác thì không cần.

Dưới tay chọt có cảm giác lông xù.

Quý Hạ sửng sốt trong phút chốc, cúi đầu nhìn con mèo nhỏ đang cọ cọ vào lòng mình, cố gắng chui đầu nhỏ vào khe hở giữa cánh tay và vòng eo của cô.

Cách đó không xa rời đầy quần áo, hiện giờ thời tiết đã lạnh hơn nên cô cũng quấn thêm nhiều quần áo cho cậu trai nhỏ, chúng rải rác đầy sàn, từ cửa đến sofa bên này, tựa như anh đã biến thành cục lông ở cửa vậy.

Có đi đầu quần áo đê trên người quá nhiều nên anh vừa đi vừa loạng choạng, đi tới sô pha bên này cuối cùng cũng đột phá được vòng vây của đồng quần áo mà nhảy lên sô pha.

Quý Hạ không nhúc nhích, mắt nhìn cục lông mịn màu trắng cam đang bị kẹt đầu ở cánh tay cô cùng với cơ thể trong không trung, sau đó tiến về phía trước giật giật, không cử động nữa.

Mắt mèo tròn tròn màu hổ phách hiện lên một tia nghi ngờ, như đang nói: Không phải nói đầu chui qua được là thân có thể qua được hết sao? Sao lại không qua được vậy.

Đáy mắt Quý Hạ hiện lên một tia ý cười, cánh tay hơi kẹp chặt, ngay sau đó, mèo nhỏ muốn lùi đầu nhỏ về cũng không rút về được, hai chân ngắn nhỏ đập đập vài cái trên người Quý Hạ.

Quý Hạ nhin không được cười ra tiếng, buông tay ra, nhìn cục bông màu trắng cam lập tức té trên ghế sô pha mềm mại thì hơi mím môi, che lại thú vui nhỏ xấu xa của mình.

Cũng thật là kì lạ, cô luôn tạo ra ấn tượng để những người khác cảm thấy cô dịu dàng lễ độ, làm việc nghiêm túc đứng đắn, ngay cả chính cô cũng chưa từng nghĩ tới, thì ra mình còn có thú vui xấu xa kiểu này.

Chương 20: Chương 20

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhưng mà không thể không nói.

Nhìn con mèo nhỏ ng ỡ xồm ở bên cạnh cô kêu meo meo lên án.

Lông trên người cục lông nhỏ màu quýt pha trắng còn lộn xộn, cũng chẳng kịp nhớ xử lý, cứ ngẩng cái đầu nhỏ của mình lên, nghẹn ngào nuốt, bộ dạng vô cùng ảm ức.

Đáng yêu quá!

Con mèo nhỏ vừa đáng yêu, vừa có thể tự kiếm tiền mua thức ăn cho mèo.

Quý Hạ cười, giang hai tay, nhìn cục lông nhỏ lùi lại hai bước rồi lấy đà nhảy vào trong ngực cô, an tâm cuộn người nằm xuống.

Có lẽ bởi vì cô đã quen nên không còn luống cuống tay chân với bộ dạng này của con mèo nhà mình như trước nữa.

Đã có thể ôm con mèo nhà mình vào trong ngực, mở TV rất tự nhiên.

Con mèo nhỏ trong ngực kêu meo meo hai tiếng, móng vuốt nhỏ ôm cổ tay Quý Hạ, trở mình để tay của Quý Hạ vừa vịn khoác lên bụng anh.

Quý Hạ bu ồm cười vuốt nhẹ hai cái, mở ti vi.

Trời bên ngoài đã tối s ầm, hệ thống sưởi còn chưa mở hẳn, nhiệt độ có hơi thấp.

Quý Hạ tiện tay ôm chăn mỏng xài mùa hè tới, hai chân co lên trên ghế sa lon, tiện tay bọc mình và con mèo trong ngực lại, chuyển kênh phim truyền hình, uể oải ngáp một cái, tính toán chờ hết phim thì ngủ.

Vềphần tại sao bây giờ không ngủ?

Chúng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cô không thể bỏ sót một tập phim truyềnhình, cô phải xem từ đầu đến cuối!

Dù sao phim chiếu xong cũng chưa muộn, ráng chống đỡ tinh thần cúi đầu ngáp một cái, trong ngực nóng hồi ấm áp dễ chịu.

Quý Hạ chống đỡ con mắt không có thần thái nhìn màn hình TV tới mê mẫn, mãi cho tới lúc bầu không khí trong TV dần dần không thích hợp, cô mới bỗng có phản ứng.

Giờ phút này tình cảm nam nữ chính đã tiến vào một giai đoạn khác, sau khi cãi nhau, bắt đầu ngọt ngào quấn quít chung sống, hình ảnh giờ phút này tuy không thể phát sóng nhưng mà đóa hoa lan chuông chập chờn trên màn hình TV, còn có âm thanh kìm nén trầm thấp khe khẽ, lại thêm quần áo trên đất...

Hả, quần áo trên đất?

Quý Hạ chỉnhỏ tiếng theo bản năng, sau đó nghiêng đầu nhìn thoáng qua con mèo cọ cọ trên quần áo.

Quý Hạ: ...!Lại bỗng nhiên rất mập mờ.

Hơn nữa sao tiếng trong TV càng lúc càng sai sai vậy? Hình ảnh này cũng có thể phát sóng à?

Nếu là bình thường, Quý Hạ cũng sẽ chẳng có phản ứng gì, chủ yếu là trong ngực còn ôm một con mèo đáng yêu, lại bỗng nhiên có cảm giác nhìn thấy cảnh xấu hổ khi xem TV cùng bố mẹ, cho dù cô cảm thấy có đôi khi cảm giác của bố mẹ cũng giống mình.

Loại cảm giác xấu hổ và hiểu ngầm trong âm thanh lặng lẽ không lời.

Chỉ là Quý Hạ cúi đầu nhìn, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào con mèo ôm trong ngực đã nằm ở trên đùi cô, mê man ngủ mất.

Sợi râu vểnh vểnh lên theo hô hấp của anh, móng vuốt nhỏ cuộn lên, tai mèo cũng cụp xuống, thật sự giống như muốn ngăn lại âm thanh bên ngoài, mê man từ lâu.

Trong lúc nhất thời Quý Hạ cũng không biết phải nói gì.

Cô cười một tiếng, chọt vào chóp mũi con mèo một cái, nhìn con mèo con meo meo hai tiếng, lại bộ dạng mặc người ta xoa nắn, lòng cô cũng dịu lại.

"Em kiếm được con cá khô nào không hả? Mệt mỗi tối mức này rồi."

Là bởi vì mèo rất giỏi ngủ sao? Hay là trước đó vẫn luôn yếu ớt không có cơ hội rèn luyện?

Nhìn cái bụng nhỏ này, không hổ là lưng có màu cam, cô luôn cảm thấy vừa rồi có thể kẹp anh lại, không chỉ bởi vì anh ngủ mơ màng, còn vì cơ thể bé nhỏ này mấp lên một vòng, tuy vậy lúc làm thiếu niên bộ dạng cũng chẳng có gì thay đổi.

Nhưng mà rốt cuộc công việc anh làm cũng ít phiền phức, sao lại mệt như vậy?

Vuốt bụng cho mèo con, Quý Hạ ngáp một cái rồi tắt TV, ôm con mèo về phòng ngủ, tự tay đặt con mèo con vào trong ổ bên mềm mại, con mèo màu cam trắng kèm với ổ mèo màu hồng và trắng.

Ừ, anh là mãnh mèo [*] phải có màu sắc.

*Con mèo mạnh mẽ.

Nửa đêm.

Quý Hạ ngủ say, bé dễ thương trong ổ mèo chậm rãi chống người dậy, duỗi lưng một cái cọ sát bên mặt Quý Hạ, sau đó nhảy xuống giường, chạy ra ngoài cửa một cách thuần thục.

Chờ tới sáng hôm sau, Quý Hạ mở mắt đã nhìn thấy cậu thiếu niên mặc quần áo xong nằm bên cạnh mình, nhìn mình bằng đôi mắt mèo màu hổ phách không chớp mắt.

Nắng sớm màu trắng nhạt rọi lên bên mặt tinh xảo của anh, cho dù là trong thời gian này thường xuyên có cảnh thức dậy này, cũng vẫn khiến Quý Hạ không thể nào quên.

Môi đỏ da trắng, thiếu niên này giống như hoàng tử trong truyện cổ tích của trẻ con.

Hơn nữa cô phải thừa nhận, một hoàng tử mèo xinh đẹp như thế hơn nữa vốn làm cho cô thích cả ngày lắc lư ở trước mặt cô, nói không rung động là không thể nào.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này tới giờ, cô phát hiện ra mèo nhà cô thật ra hiểu được rất nhiều, cũng không phải con mèo con không hiểu xã hội loài người.

Hai đôi mắt nhìn nhau, khóe môi cậu thiếu niên chậm rãi cong lên, mang theo vài phần lạnh lợi.

"Hạ Hạ, chào buổi sáng."

Anh tới gần.

Hơi thở kia mập mờ mang theo chút cố ý, như nhấn mạnh cái gì nhưng rốt cuộc không có dũng khí, cuối cùng chỉ hôn lên trán cô.

Khóe môi Quý Hạ hơi cong cong, cũng chống người dậy.

Con người con mèo nhỏ lập tức co vào, cảm giác gò má của mình bị hôn nhẹ một cái.

Không chơi xấu để yêu cầu, trực tiếp có một nụ hôn chào buổi sáng.

Là...!có ý gì?

Quý Hạ vừa muốn chống người dậy, một giây sau, con mèo bên cạnh được một tắc lại muốn tiến một bước, xoay người chặn Quý Hạ lại.

Đôi mắt màu hổ phách nhìn cô chăm chú, trong mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu, gương mặt hình như cũng có chút phồng lên.

"Hạ Hạ?"

"...!Tiếp đi."

Bị anh đè lên người, Quý Hạ thở hỗn hển, tức giận mở miệng.

Tuy gương mặt ngoan ngoãn như còn mang theo vài phần khí chất thiếu niên, nhưng trên thực tế hình thể lại là tiêu chuẩn trưởng thành, đè ở trên người rất nặng.

"Không."

Không cái đầu em.

Quý Hạ đá anh ở trong chăn, nhìn anh lại cúi xuống, hít hà ở gần cổ cô.

Muốn cùng sinh mèo con với Hạ Hạ.

Hạ Hạ giống như không chống trả nhiều lắm, nhưng mà hôm nay Hạ Hạ còn công việc.

Haiz.

Chú mèo khổ sở.

Mặt Vân Bạch không thay đổi suy nghĩ, ngay cả một nụ hôn thân mật cũng không chiếm được sao? Cuối cùng ngoan ngoãn bị Quý Hạ đẩy sang một bên.

Nhà họ Phó quyết định bữa tiệc, kết thúc diễn thử, các loại bánh ngọt và địa điểm bố trí đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nhân viên cậ̀n thư mời lần lượt tiến lên, người phụ trách thủ tục bữa tiệc đang đứng cùng Quý Hạ làm xác nhận cuối cùng.

Vân Bạch ngáp một cái, theo sau lưng Quý Hạ, đôi mắt mèo nhìn chăm chăm tay Quý Hạ, vươn tay ra muốn nắm tay lại bị Quý Hạ vậ̃ một cái phải thu lại.

Ấm ức đi theo phía sau.

Người phụ trách xong công việc liên quan với Quý Hạ, nhìn hành động của hai người thì không khỏi cười một tiếng: "Đây là em trai...!cô hả? Quấn cô thật đấy."

Chương 21: Chương 21

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sự thật đúng là như vậy, mặc dù Vân Bạch đã trưởng thành nhưng nhìn vẫn rất trẻ, ánh mắt đơn thuần, không có vẻ là người giỏi giao tiếp và không quan tâm đến mọi người cho lắm.

Anh tựa như một chàng trai mới bước ra ngoài xã hội, khiến cho người ta không thể nào có suy nghĩ cà lơ phất phơ với anh.

Giống như chỉ cần nghĩ như vậy, ngược lại sẽ thấy rằng suy nghĩ của bản thân mình không thuần khiết cỡ nào.

Mèo con hôm nay vẫn ăn mặc như bình thường, trên đầu có có một cái mũ, vừa nghe thấy lời này thì lập tức ngẩng đầu lên, môi hơi mím lại, dường như có chút bất mãn nhưng anh chỉ nhìn Quý Hạ một cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn không nói gì.

Mèo con giống như đang cố gắng cho Quý Hạ thấy anh thông minh hiểu lòng người đến thế nào.

Không hề âm ỉ làm loạn lên dù chỉ một chút.

Tóm lại anh là một con mèo gian xảo.

"Không phải đâu, những đứa trẻ trong gia đình bạn bè chị, cũng không nhỏ hơn chị...! Là bao nhiêu."

Quý Hạ nói lời này với một con mèo nhỏ mới trưởng thành, cô cảm thấy có hơi chột dạ, cố gắng nở nụ cười trên môi.

Con mèo nhỏ lập tức vui vẻ, bàn chân chuyển động, móc móc đầu ngón tay Quý Hạ.

Người kia hơi có phản ứng, đáy mắt lướt qua một tia cười nhạt, chỉ cười cũng không nói nhiều, "Vậy tôi đi trước, cô đi chuẩn bị đi."

Quý Hạ gật đầu.

Mọi người rời đi, cô nghiêng đầu nhìn về phía tiểu Vân Bạch, đang định nói gì đó, bỗng thấy có một người đàn ông mặc vest chỉnh tề từ xa đi tới, hôm nay hình như đã rất nỗ lực ăn mặc tươm tất, ánh mắt người đó ôn hòa nhưng lại mang đến cảm giác có một mục đích gì đó rất mạnh, thậm chí mang tính xâm lược, anh ta đứng trước mặt cô.

"Anh Phó."

Quý Hạ nở một nụ cười nhẹ nhàng, gật đầu với người vừa đến.

Ánh mắt của Phó Cấn Dư thoáng liếc qua người Vân Bạch.

Anh ta nhìn thấy khuôn mặt non nớt xinh đẹp lại đơn thuần thì bỗng nhíu mày một cái.

"Cô Quý."

Rõ ràng anh ta đã nhìn thấy Vân Bạch, nhưng chủ đề nói đến lại không liên quan gì đến Vân Bạch, ngược lại chỉ cười, "Khoảng thời gian này tôi đã gây nhiều phiền phức cho cô Quý rồi, sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi mời cô Quý đi ăn một bữa cơm, cô Quý nhất định không được từ chối đấy."

"Không phiền đâu ạ, khách hàng càng yêu cầu tỉ mỉ chi tiết thì chúng tôi mới có thể đưa giải pháp phù hợp nhất để làm hài lòng khách hàng, cũng như khiến chính chúng tôi thấy thỏa mãn."

Quý Hạ chẳng qua chỉ khẽ cười lắc đầu một cái, anh ta không nói thẳng những lời trong bụng mình ra thì cô cũng sẽ không nói gì cả.

Phó Cấn Dư nghe vậy vẫn mỉm cười đáp lại, nhưng đáy mắt đã dâng lên một tia u ám.

Mẹ của Phó C ần Dư đứng bên cạnh xe cách đó một khoảng khá xa gọi anh ta một tiếng, bên cạnh bà còn có mấy cô tiểu thư con nhà danh giá, ánh mắt bọn họ dường như có chút không vui và những ánh mắt bắt bẻ đó cũng lướt một lượt qua người cô.

Sau đó, họ làm như không có gì rồi nhìn đi chỗ khác, làm bộ như không nhìn thấy cô.

Dù sao người được mời đến đây ai nấy cũng mặc quần áo lộng lẫy đến tham dự, mà những người nhân viên làm việc ở đây phần lớn đều là những người khôn khéo giàu kinh nghiệm, xung quanh đa phần sẽ đều là ánh mắt hiềm hòa, những cũng không ít những ánh mắt vừa lướt qua cũng có thể thấy được sự kiêu ngạo trong đó, bọn cô đều không mấy để ý đến những ánh mắt như vậy.

Nhưng mà nghĩ thì cũng phải thôi, ở trong mắt những người đó, bọn họ không cùng một giai cấp, hơn nữa nếu bạn ra ngoài ăn, đến một nhà hàng, cũng sẽ không đặc biệt chào hỏi những nhân viên phục vụ ở đó.

Phó C ần Dư quay lại gật đầu với mẹ một cái, sau đó quay lại nhìn Quý Hạ, nói một câu “xin lỗi, tôi không nói chuyện tiếp được” rồi xoay người rời đi.

Quý Hạ đi kèm đăm cười rồi gật đầu, sau đó có một người nóng hổi từ phía sau lưng cô đi tới.

Người này từ khi Phó C ần Dư xuất hiện, lỗ tai dưới mũ như sắp bật ra bên ngoài, cả người toát ra cảm giác khác thường.

Nhìn thấy người ta rời đi, không kịp chờ thêm nữa đã tiến lên nói xấu anh ta.

"Hạ Hạ, người này có phải là tên hai mặt chị nói với em không?"

Quý Hạ hơi ngửa đầu ra, cần cổ trắng nõn mảnh khảnh tạo thành đường cong xinh đẹp, đối mặt với chàng trai.

Khi cô nhìn thấy biểu cảm này của anh thì không nhìn được bật cười một tiếng, gĩa tay lên véo mặt anh một cái.

"Nói cái gì thế? Trở về ừ hãy nói." Con mèo này còn không biết xấu hổ khi đang ở trong bữa tiệc của người ta mà lại nói xấu người ta, cũng không sợ bị người khác nghe thấy.

Hiện tại không thể làm được gì khác, nhưng nói xấu lại rất nhanh.

"Ồ, nhưng em không giống anh ta."

Cậu bé...!À không, có lẽ nên nói là chàng trai hoặc người đàn ông thì đúng hơn.

Cho dù gương mặt đó có vẻ hơi ngây thơ, lúc anh nhìn người khác với ánh mắt vội tội thì trông có vẻ rất trẻ tuổi, nhưng vóc dáng cao ráo cùng với hành động sát lại gần này của anh thì thật sự không dám nói anh là một cậu bé.

Mèo con dường như không thềm để ý.

Anh tiếp tục nói, giọng của anh vốn đang đề thấp xuống, chất giọng trẻ trung mẽ mại, có một chút nũng nịu, dụ dỗ lòng người ngựa ngáy.

Hơn nữa anh còn áp sát lại gần cô, muốn nói gì đây?

Quý Hạ gĩa tay lên đẩy anh một cái, tỏ ý đợi bữa tiệc kết thúc ừ nói sau.

Vân Bạch ngoan ngoãn lùi lại một bước, nhưng anh giống như cái đuôi nhỏ cứ mãi đi theo sau lưng Quý Hạ.

Quý Hạ đi tới đâu, anh cũng sẽ đi theo đó.

Quý Hạ cũng không đuổi anh.

Đến khi buổi tiệc chính thức bắt đầu, tất cả mọi người ng ừ vào chỗ, một cái bánh được đặt làm theo phong cách sang trọng được đẩy lên, đèn

điện tắt.

Người dẫn chương trình đang dẫn dắt đám con cháu nhà họ Phó nói lời chúc mừng.

Quý Hạ và Vân Bạch đứng ở một góc, cô đang định nhìn xem biểu cảm của Vân Bạch thế nào, thì nhìn thấy cặp mắt màu đồng lấp lánh trong bóng tối.

Trong bóng tối mờ mờ, đôi mắt to tròn của anh sáng ngời, người nào đó nhìn về phía này chắc chắn sẽ bị dọa sợ.

Quý Hạ:...

Đôi mắt màu hổ phách tuy rất hiếm nhưng không phải không có, chỉ là trong bóng tối hai mắt anh phát sáng, đôi mắt này thật sự chưa từng có ai giống như vậy cả.

Vân Bạch còn chưa kịp nhận ra, Quý Hạ đã kéo lấy tay anh.

Vân Bạch: ?Không phải là không cho nắm tay sao?

Nhưng nếu là tay của Quý Hạ đưa tới, anh sẽ nhanh chóng đưa tay ra.

Anh cũng nắm ngược lại tay của Quý Hạ, một giây tiếp theo, cảm giác mềm mại đặt lên mí mắt của anh.

"Nhắm mắt lại đi."

Giọng nói của cô vang lên bên tai anh.

Vân Bạch lập tức hiểu ra có chuyện gì, anh nghe lời nhắm mắt lại.

Lông mi của anh nhẹ nhàng quẹt qua lòng bàn tay Quý Hạ, có hơi nhột.

Hai người càng lúc càng dựa lại gần nhau hơn, mà ở trong góc nhỏ này ngược lại không có ai chú ý đến.

Cho đến khi đèn được bật lên, Quý Hạ mới làm như không có chuyện gì mà bỏ tay xuống, giống như người vừa ngăn không cho cặp mắt màu đồng của mèo nhà mình phát sáng không phải là cô vậy.

Con người màu đồng của Vân Bạch từ từ mở ra, ánh sáng chiếu vào mắt, anh chưa kịp thích ứng híp mắt lại một cái, tiếp tục lười biếng đi theo sau lưng cô.

"Quý Hạ."

Hai người đi được vài bước thì thấy thời gian đã gần hết.

Quý Hạ thấy không có chuyện gì xảy ra, vừa thở phào nhẹ nhõm, đang định rời đi với chú mèo của mình thì chợt nghe thấy một giọng nói vang lên từ bên cạnh.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy dài mùa đông được cắt may tỉ mỉ đứng cách đó không xa, trên môi nở nụ cười nhìn Quý Hạ, lúc gọi cô trong giọng nói còn có chút khinh thường.

Quý Hạ nhìn về phía cô ta, gật đầu với người vừa gọi mình một cái.

Người này tên là Tiễn Quân, lúc còn học đại học thì cô ta và Quý Hạ học cùng chuyên ngành, ở cùng phòng ký túc xá, nhưng không biết cảm giác hơn người của đối phương đến từ đâu.

Lúc đầu mọi người còn rất hợp nhau, nhưng sau này dường như cả thế giới đều phải xoay quanh cô ta, bản chất con người thật của cô ta mới dần bộc lộ ra ngoài.

Quý Hạ và mấy chị em thân thiết dần dần bị cô ta ghẻ lạnh.

Chương 22: Chương 22

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hơn nữa ở với nhau càng lâu, cô ta bắt đầu bới móc soi mói những người khác, lâu lâu ở không chẳng có chuyện gì làm thì đi gây chuyện.

Đến khi tốt nghiệp, mặc dù ngoài mặt vẫn chưa trực tiếp đập vỡ mặt mũi của nhau nhưng về cơ bản là không còn chuyện gì để nói nữa, phòng ký túc xá của bọn họ chụp hình, cô ta cũng không tham gia.

Có lẽ là do lúc này, Quý Hạ đang mặc một bộ quần áo ra dáng một người phụ nữ trưởng thành giàu kinh nghiệm, áo khoác dày sụ còn chưa kịp mặc vào.

Cô bạn rộn cả một buổi sáng, cho dù có trang điểm nhưng nhìn vẫn hơi nhếch nhác, mà cô ta lại rất chú trọng ăn diện, cô ta mặc một bộ váy dài tao nhã được cắt may khéo léo, loại đầm mà có thể cho cô ta thêm sự tự tin.

Mặc dù cô ta đang tươi cười, nhưng từ tận đáy mắt rất nhanh lướt qua một tia ghen tị và không vui.

Cô ta thấy mặc dù Quý Hạ tóc tai hơi rối bù, nhưng vẫn không thể che giấu sự dịu dàng và xinh đẹp đó.

Khí chất của Quý Hạ, người khác có cố thể nào cũng không thể bắt chước được.

"Sau khi tốt nghiệp nghe nói cậu mở một studio hả? Cậu đang làm những công việc như chỉnh sửa sao?"

Tiền Quân vờ như vô tình giơ tay lên hất nhẹ chiếc vòng tay trị giá ít nhất một triệu tệ trên cổ tay mình, tao nhã vén tóc qua sau tai, nở nụ cười xinh đẹp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không mấy thân thiện.

Nhưng cô ta là khách, mà Quý Hạ với tư cách là bên tổ chức sự kiện, tất nhiên cô sẽ không ở trong bữa tiệc của nhà họ Phó có thái độ không tốt với khách mời của họ.

Cô đúng là chuyên nghiệp mà.

Nụ cười trên môi Quý Hạ vẫn không hề thay đổi, "Đúng vậy, đây là danh thiếp của tôi, nếu như cậu cần cũng có thể liên lạc với chúng tôi."

Có tiền ai lại không kiếm chứ? Mọi người đều kiếm tiền một cách hợp lý và hợp pháp mà, có cái gì không thể nói sao?

Đối phương nhìn dáng vẻ này của Quý Hạ thì hơi híp mắt lại.

Dường như cô ta hơi sửng sốt, cuối cùng khinh thường bật cười thành tiếng, giống như vừa buông bỏ được cái gì đó xuống.

Cuối cùng bọn họ vẫn không giống nhau, từ khi bắt đầu học đại học thì họ đã rất khác biệt rồi.

Cho dù thành tích của Quý Hạ rất ưu tú, được các thầy cô yêu quý thì thế nào? Không phải hôm nay vẫn là một người không cùng đẳng cấp với bọn họ, làm phục vụ cho giới nhà giàu sao?

Thật buồn cười khi cô ta cứ nhớ mãi không quên, cứ đặt nặng chuyện này ở trong lòng.

Tiền Quân nhận lấy danh thiếp, thấp giọng hừ một tiếng, "Cũng được, tôi thấy bữa tiệc hôm nay chuẩn bị cũng không tệ."

Đúng lúc cũng sắp đến sinh nhật mẹ chồng tôi, nếu thích hợp, qua một thời gian nữa tôi sẽ liên hệ với studio của cậu.

Bạn học cũ hiếm khi gặp lại, cùng nhau chụp một bức ảnh nhé?"

Quý Hạ phối hợp một nụ cười.

Cô cảm thấy không cần phải suy nghĩ nhiều, trên tường nhà cô ta rất nhanh sẽ xuất hiện một bài đăng là đi dự tiệc gặp bạn cũ làm người tổ chức chương trình.

Nhưng cô cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao cô đã xóa kết bạn với cô ta từ lâu rồi, không thấy nên cũng chẳng sao.

Không so đo với cô ta, chẳng qua là cô đã siêng năng trau dồi để có được sự chuyên nghiệp này.

Lúc này Tiễn Quân mới hài lòng, đang định nói gì đó thì đã thấy người đứng sau lưng Quý Hạ, người này từ nãy đến giờ vẫn luôn kéo thấp vành mũ xuống che khuất gương mặt.

Khuôn mặt xinh đẹp đó khiến cô ta sững sờ trong giây lát.

Trước khi cô ta kịp lên tiếng, Quý Hạ đã lùi lại hai bước, chắn cho mèo con của mình, gật đầu với cô ta.

"Bên kia tôi còn có chút chuyện, xin lỗi không thể nói chuyện tiếp với cậu được."

Hai người rời đi rồi, Tiễn Quân mới tỉnh táo lại.

Cô ta nghiêng chặt hàm răng, trong lòng lại bắt đầu có chút không cân bằng.

Lần nào cũng như vậy, những chàng trai chỉ cần hơi đẹp trai một chút, nếu hỏi bọn họ hình tượng lý tưởng là ai, câu trả lời sẽ luôn là Quý Hạ.

Bây giờ tốt nghiệp rồi, cũng có chàng trai trẻ tuổi đẹp trai như vậy lẽo đẽo đi sau lưng Quý Hạ.

Cô ta bật cười một tiếng, quay đầu nhìn nhân vật chính ngày hôm nay, rồi lại nhìn Phó Cần Dư đang cười nói xã giao với đám tiểu thư con nhà giàu.

Cũng không biết cô ta nghĩ gì, chỉ thấy cô ta xoay người rời đi.

Quý Hạ kéo chú mèo nhỏ của mình đi ra xa, cô thoáng thở phào một hơi, nhìn Vân Bạch một cái, sau đó nghiêm túc nói với anh: "Nếu có các chị gái muốn sờ em, có phải em cũng sẽ cho họ sờ không, một chú mèo ngoan là mèo sẽ không để cho người ta tùy tiện sờ mình."

Vân Bạch không chút nghĩ ngợi đáp lại.

"Em chỉ cho mỗi Hạ Hạ sờ thôi."

Anh nói xong, lanh lợi cong khoe môi kéo tay Quý Hạ.

Vân Bạch hài lòng nhìn Quý Hạ không né tránh tay của mình.

Quý Hạ: !

Cô cảm thấy con mèo nhỏ này đúng là được voi đòi Hai Bà Trưng.

Nhưng đầu ngón khê cựa quậy, cuối cùng lại giống như chịu trận, bàn tay mềm nhũn mặc anh nắm lấy.

Cô cảm thấy bần không khí xung quanh có chút ngọt ngào, không biết có phải là do sắp xếp quá nhiều món tráng miệng đẹp mắt hay không.

Nửa phần sau của buổi tiệc không nằm trong trách nhiệm của phòng studio của cô, lúc Phó Cầ Đư tiến cô ra về, đáy mắt dường như đó đi đầu suy ngẫm.

Bên cạnh anh ta còn có một cô gái, cô gái kia nắm tay Phó Cầ Đư, lúc nhìn thấy Quý Hạ thì mặt cô ta có hơi trắng một chút.

Quý Hạ: Đây là một thảm họa vô vọng.

Lúc này Phó Cầ Đư như biến thành một người khác, cũng không có phản ứng gì, sau khi Quý Hạ hoàn toàn bàn giao lại công việc xong và định rời đi thì cũng chỉ gật đầu một cái, rõ ràng không còn dáng vẻ nhiệt tình như trước đó.

Quý Hạ lại cảm thấy nhẹ nhõm, cũng không đào sâu tìm kiếm nguyên nhân vì sao, tóm lại thường ngày cô cũng sẽ không có liên lạc qua lại gì với bọn họ.

Nếu cô cứ phải cố chấp hiểu hết mọi chuyện, muốn biết người khác có thái độ gì với mình, thì chẳng phải cô sẽ kiệt sức chết luôn sao?

Cô không nói gì nữa, rời khỏi chỗ này và về nhà.

Cô và mèo con về đến nhà đã là ba, bốn giờ chiều, cơm trưa còn ăn chưa no mà đã sắp đến giờ ăn tối.

Cô mở tủ lạnh, nhìn Vân Bạch đi theo sau, dịu dàng hỏi anh.

"Buổi tối em muốn ăn gì nào?"

Ánh mắt Vân Bạch nhìn thẳng vào cô.

"Hạ Hạ."

Quý Hạ:...?

"Ăn Hạ Hạ."

Anh bỗng nở nụ cười, không biết có phải do Quý Hạ nhìn thấy ảo giác hay không, mà cô luôn cảm thấy nụ cười đơn thuần trên gương mặt xinh đẹp vô tội bỗng thoáng qua một tia trêu chọc rồi vụt mất trong nháy mắt.

Quý Hạ:...

"Buổi tối ăn sườn heo hầm, thêm một phần cà chua xào trứng, sau đó trộn xà lách..."

Có lẽ là do anh nhìn ra Quý Hạ nuông chiều mình, nên ngay sau đó, một bàn tay khớp xương rõ ràng thuận thế ấn vào cửa tủ lạnh.

Quý Hạ bị chặn lại, cô xoay người dựa lưng vào tủ lạnh, ngược nhìn chàng trai có hơi thở nóng hổi này.

Anh không biết mình lén ăn bánh ngọt nên giờ trên người có một mùi hương ngọt ngào,

Vân Bạch cup mắt xuống nhìn cô, anh cúi sát lại, gần đến mức Quý Hạ dường như có thể đếm được lông mi của anh.

"Hạ Hạ, đừng nói sang chuyện khác."

Quý Hạ: ...

Cô có chút bất lực nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc này.

"Không nói sang chuyện khác thì chị với em nói chuyện gì đây?"

Theo như anh thì tối nay phải thảo luận xem nên hấp cô lên như thế nào sao?

Vân Bạch không vừa ý cúi đầu xuống, sượt một cái qua cổ Quý Hạ.

"Rõ ràng Hạ Hạ cũng biết mà, hôm nay Hạ Hạ nói ra rồi đó."

Hạ Hạ, em không phải là mèo thật, em ngoại trừ có dáng vẻ của một con mèo ra, những thứ khác em vẫn giống loài người."

Vì vậy, cái gì không nên biết, anh đâu biết.

Đừng nói là anh nói những lời này còn thật sự cảm thấy tự hào đấy nhé?

Quý Hạ hơi buồn cười, cô thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng đáp: "Bây giờ chị biết rồi."

Tâm tư của một người mẹ già như cô trong khoảng thời gian sống chung cũng đã dần dần thay đổi.

Cô biết thật ra anh rất mưu mô, lại còn thích giả bộ đơn thuần, nhưng cũng không thể không thừa nhận, lòng của cô bị con mèo nhỏ này cào loạn cả lên rồi.

Chương 23: Chương 23

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xác định quan hệ thật rồi thì cô cũng không biết nói với người nhà thế nào.

Đâu thế nói với bố là: Này, lão Quý, con tìm cho bố chàng rể nè, là một con mèo.

Chắc chắn lão Quý sẽ giật nảy mình, sau đó cần cái chổi lông gà của ông ấy lên, đập con mèo què của con gái mình.

Nghĩ một chút thôi mà đã thấy khung cảnh ấy quá “đẹp”, nhất thời Quý Hạ chìm vào suy nghĩ miên man.

Còn Vân Bạch thì có phần không nhịn nổi nữa, cau mày không vui với Quý Hạ vẫn còn đang thất thần, cúi đầu xuống.

Quý Hạ sửng sốt.

Xúc cảm mềm mại trên môi xen lẫn vị ngọt của lớp đường áo.

Phá án rồi, chắc chắn trước đó anh đã ăn vụng bánh donut phủ đường trên xe! Trên môi còn dính đường phủ ngoài bánh chưa lau.

Đến khi đầu lưỡi mềm lại thăm dò vào trong, sau đó còn hung hăng cạy môi cô, đầu óc Quý Hạ rồi hết lên chỉ trong nháy mắt, cảm thấy vừa nãy mình còn nghĩ con mèo này ăn vụng gì đó đúng là rộng lượng.

Bên ngoài gió Bắc thổi mạnh, không phải thời tiết ôn hòa gì cho cam.

Trong phòng chỉ có một cái đèn ở sảnh lớn bật sáng, trời còn chưa tối, chỉ che mất ánh mặt trời chói lọi.

Quý Hạ bị một dáng người cao lớn đặt lên tủ lạnh, anh cúi đầu rũ mắt, tiếng hít thở hơi dãn dập.

“Được, được rồi...”

Quý Hạ bị anh quét qua hàm răng trắng, cơ thể run lên, cuối cùng hơi đẩy anh ra, nhỏ giọng nói.

Người đã mềm nhũn.

Anh liếm khoe môi, cúi đầu không nhìn được cọ qua cọ lại.

“Ăn vậy là vì thích, thích Hạ Hạ, không phải người khác.”

Nếu là người khác thì anh sẽ không để họ nuôi mình.

“Ừ, chị biết rồi...”

Gương mặt dịu dàng của Quý Hạ hơi ửng hồng, đôi môi sưng đỏ, trong lòng còn vô thức nghĩ đây là một con báo mới đúng chứ nhỉ?

Chẳng có chút xíu lười nhác giống mèo gì cả, hôn còn dữ dội như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên trái tim Quý Hạ đập nhanh đến thế, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, giọng hơi mềm xuống, “Chị cảm thấy chúng ta có thể thử một lần.”

Vốn dĩ cô cảm thấy đời người không cần phải theo khuôn phép cũ, nghe theo ý kiến của người khác quá mức, cô có quan điểm nổi loạn khác với bên ngoài khiến cô lúc trước chấp nhận Vân Bạch một cách dễ dàng.

Còn bây giờ, cô không cảm thấy đối phương có hình dạng mèo sẽ là trở ngại với bọn họ.

Tất cả cứ tự nhiên mà thành.

Ngày hôm sau, lúc Tống Nhược tới làm thì nhìn thấy gần như cả người Vân Bạch đều nằm nhào lên người Quý Hạ, cứ cách một lúc lại giương

mắt lên gọi một tiếng Hạ Hạ, chủ yếu là Quý Hạ cũng không thấy phiền, cứ dụi dằm đáp lời.

Tống Nhược: ...

Nói thật sao?

Ai yêu vào cũng biến thành đờ đừ đất làm mấy trò vô vị ấy? Ngay cả chị Hạ của cô ấy cũng không ngoại lệ?

Bong bóng hường phấn của hai người tràn hết ra ngoài rỗ đây này, nếu giờ ai nói với cô ấy rằng không có chuyện gì đâu, không có gì hết thì cô ấy sẽ chẳng tin bất cứ chữ nào!!

Đợi đến lúc nghỉ trưa, Vân Bạch bên kia nằm sấp ngủ mất, Quý Hạ vẫn đang thu dọn đờ đừ, lúc này áo khoác của cô đang đắp trên người Vân Bạch, ngập tràn mùi của Quý Hạ, khiến con mèo nhỏ ngủ ngon hết sảy.

Tống Nhược sán đến.

“Thành đôi rỗ?”

Quý Hạ hơi sững sốt ngẩng đầu lên, sau đó hơi mất tự nhiên gật đầu.

“Chắc chắc chắc, còn là chàng sói nhỏ nữa, chị Hạ, miệng chị sưng hết lên rỗ kia.”

Quý Hạ che miệng mình theo bản năng, sau đó híp mắt nhìn cô Tống Nhược.

Tống Nhược: ?

“Trên cổ em, đừng nói với chị là bị muỗi đốt nha, giờ đang mùa đông, các bé muỗi đâu đi ngủ rỗ.”

Hiếm khi Quý Hạ nói ra lời đáng yêu như thế.

Tống Nhược vô thức cúi đầu xuống, không biết nghĩ tới đi đâu gì, mặt đỏ ửng lên.

“Khụ...!Được rồi, được rồi, hai chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, không ai nói ai nữa được không?”

Tống Nhược cúi đầu hòa.

“Không được.”

Quý Hạ cười híp mắt.

“Em nói đi, chị không sợ.”

Bạn trai mình tự nhật mang về nhà, tại sao phải che giấu gì chứ?

Tống Nhược: ...

Tống Nhược thua liên tiếp.

“Em sao thế hả? Trước kia có nghe em nói quen bạn trai gì đâu.”

Quý Hạ cứ nói vậy thôi, lúc đứng dậy đã nhỏ giọng xuống, lấy một cái khăn tờ tầm mình không hay dùng trong cái tủ bên cạnh, cẩn thận thắt lên cổ Tống Nhược, che dấu vết đó lại.

Tống Nhược hơi lúng túng nhìn qua phía khác, cuối cùng vẫn đỡ trán, khẽ nói:

“Là một đứa em trai lớn lên bên nhau từ nhỏ, vốn dĩ em không có cảm giác gì cả, người trong nhà khăng khăng nói trước đây cho em và cậu ta đính ước từ bé.

Công ty mà cậu ta đi làm sau khi tốt nghiệp ở gần đây, không mua nhà cũng không thềm thuê, cứ ăn vạ ở nhà em không chịu đi...”

Sau đó không biết tại sao, chẳng hiểu kiểu gì cô ấy ngớ ngẩn thế nào mà ngủ với người ta luôn...

Thậm chí còn cảm thấy cũng không tệ lắm.

Cô ấy không còn trong sạch nữa rồi!

Quý Hạ im lặng một lúc, giơ tay vỗ vai cô ấy: “Cố lên.”

“Cùng nhau cố gắng.”

Lần này Tống Nhược trả lời lại rất nhanh, khiến cho Quý Hạ không còn gì để nói.

Tối về nhà, Quý Hạ đang nấu cơm, Vân Bạch gác cằm lên vai cô mà nhìn, nghe Quý Hạ thuận miệng nói chuyện.

Chắc Tống Nhược sắp kết hôn rồi, đợi đến lúc đó mọi người cùng nhau vui mừng này kia.

Kết hôn, hôn...! Vân Bạch cup mắt, không biết đang nghĩ gì mà suy nghĩ một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Quý Hạ không để ý, bình thường có rất nhiều lúc anh không nói gì cả, thật ra trong cái đầu bé xíu ấy nghĩ nhiều thứ lắm, cô cũng quen rồi.

Ăn cơm tối xong, Quý Hạ thấy Vân Bạch rũ đầu ngáp bèn vươn tay đẩy anh một cái.

“Sao cả ngày nay đầu buồn ngủ thế? Còn chưa đi ngủ đi à?”

“Hạ Hạ ngủ cùng em.”

“Không, chị còn chưa xem phim nữa, em đi ngủ trước đi.”

“Vậy em đổi cách nói khác...! Em muốn ngủ với Hạ Hạ.”

Một giây sau khi câu ấy vừa dứt thì cái tai mèo nhỏ của anh bị Quý Hạ vỗ cho một phát.

“Nói, nói nhăng gì vậy hả?! Vân Tiêu Bạch, sao chị thấy em được đăng chân lên đăng đầu hơn cả trước đây thế?”

Mèo nhỏ bị vỗ chúi đầu xuống rồi ngẩng đầu lên, gò má trắng nõn từ từ nhô lên, có chút tức giận nhìn cô, nhưng vẫn buồn ngủ, vừa hung dữ vừa không nhịn được ngáp một cái.

Đến lúc phản ứng lại được thì đôi mắt mèo chớp một cái, hơi ngốc, sau đó lại rầu rĩ không vui dịch sang bên cạnh một chút, cụp mắt xuống, dáng vẻ như vừa bị bắt nạt vậy.

Quý Hạ có chút dở khóc dở cười.

“Giận rồi? Không phải chỉ vỗ tai của em một cái thôi sao? Mà tai em vẫn chưa thể thò ra thu vào tự do được hả?”

Cả ngày đội mũ ở bên ngoài cũng không tiện lắm, trong nhà cũng không bỏ xuống thì có hơi gây chú ý.

Con mèo nhỏ bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn, rầu rĩ gật đầu.

Sau đó cái đầu nhỏ lại cúi xuống rồi ngáp hai cái liên tiếp.

Quý Hạ bị chọc cười.

“Vậy thì lại đây...! Gối lên người chị ngủ?”

Quý Hạ hơi ngừng lại, lên tiếng hỏi dò.

Con mèo nhỏ giương mắt nhìn cô hai giây, cơ thể chậm chạp dịch trở lại, ngáp thêm cái nữa, cứ thế dựa vào vai cô, híp mắt lại, toát ra mấy phần thoải mái thích ý.

Quý Hạ đi đều chỉnh tư thế một chút để anh dựa vào thoải mái hơn.

Chương 24: Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quý Hạ ngây người, cúi đầu nhìn thấy một cái đuôi lông xù không biết chui ra từ đâu, lông màu cam trắng, cuốn quanh Quý Hạ như cuốn tất cả mọi thứ vào trong phạm vi của anh.

Đuôi mèo.

Màu lông mang lại cảm giác dịu dịu, nhìn qua đã biết được cô nuôi rất tốt, bóng loáng mượt mà.

Cái đuôi này nhô từ đâu ra nữa đây?

Quý Hạ chẳng biết làm sao, để mặc con mèo nhỏ trông cô đơn ấy cuộn cô lại.

Cô nghiêng đầu nhìn Vân Bạch đang ngả lên bả vai mình.

Chàng thanh niên đã nhắm hai mắt lại, lúc không nói chuyện khoe môi mím lại trông rất kiêu ngạo lạnh lùng, cực kỳ dọa người.

Nếu như bỏ qua cái đuôi không ngừng đong đưa tính hấp dẫn sự chú ý của Quý Hạ.

Tương phản rõ ràng.

Cuối cùng Quý Hạ không nhịn được vươn tay ra, cứng chiêng vuốt tóc anh.

Anh không mở mắt ra nhưng vô thức cọ vào tay cô.

Quá mềm.

Quý Hạ cảm thấy trên mặt mình hơi nóng.

Cô cảm thấy mình lại bị con mèo nhỏ được sủng mà kiêu chọc ghẹo, cứ thế này thì sớm muộn gì cô cũng bị con mèo xảo quyệt này ăn mất thôi.

Giờ mới được bao lâu, đối với Quý Hạ vẫn luôn độc thân, đến tận khi gặp Vân Bạch thì thế này quá kích thích, không dám nghĩ đến...! Dù sao cũng phải kết hôn trước chứ?

Con mèo này sẽ không chỉ muốn ngủ r ồi làm một con mèo cận bã không muốn phụ trách đó chứ?

Ngày hôm sau, “con mèo cận bã” chỉ một lòng muốn ngủ vác khuôn mặt ham học hỏi chủ động đến tìm Tống Nhược.

“Kết, kết hôn?”

Tống Nhược trợn tròn mắt, “Tôi, tôi không có ý định kết hôn, mặc dù cũng viết lên lịch r ồi đấy nhưng, khụ...”

Cô ấy không ngại để Vân Bạch biết, dù sao Vân Bạch cũng được coi là người nhà chị Hạ, nhưng chuyện này anh biết r ồi thì biết thế thôi, sao cứ nhất quyết phải lôi ra, cố ý nhắc đến vấn đề này chứ?!

Anh là kiểu thẳng nam gì đây?

Rốt cuộc anh theo đuổi chị Hạ của bọn tôi thế nào vậy?

Khụ..

Được r ồi, cô ấy cảm thấy khả năng là khuôn mặt này thêm được không ít điểm.

“Chủ yếu là cậu hỏi tôi tại sao anh ta có thể thuận lợi kết hôn với tôi, tôi cũng không có gì để cho cậu tham khảo được, chỉ bằng cậu hỏi thẳng anh ta...”

Hai má Tống Nhược sắp bùng cháy lên rồi, “Nhưng mà tôi có thể cho ý kiến gì đó, con gái ấy à, chỉ có mấy yêu cầu đơn giản thế thôi, cậu có thật lòng không, cậu có giấu gạt cô ấy chuyện gì không, người yêu cũ thế nào...”

Vân Bạch ngồi trên cái ghế cạnh cô ấy, xòe tay ra đếm.

Thật lòng?

Thật lòng chứ, nếu không sẽ không đi ăn ạ.

Người cũ?

Anh không có người cũ, anh là một con mèo trong trắng thuần khiết.

Chuyện giấu diếm...

Cơ thể Vân Bạch run lên, giằng co.

“Trong mấy thứ đó thì cái nào tương đối quan trọng?”

“Đương nhiên là có chuyện giấu, hai người ở bên nhau thì quan trọng nhất là thẳng thắn, xử đối chân thành với nhau, không phải sao?”

Vân Bạch gục đầu xuống.

Đúng lúc ấy Quý Hạ đẩy cửa bước vào, thấy con mèo của mình ủ rũ, cúi gằm đầu xuống thì dở khóc dở cười.

“Sao thế Nhược Nhược, em bắt nạt Bạch Bạch nhà bọn chị hả?”

“Em đâu có, chị Hạ, chị đừng đổ oan cho em.”

Tống Nhược xua tay, nhìn cô một cái, ánh mắt đăm chiêu.

Cô ấy cũng không phải kẻ ngốc, với phản ứng của Vân Bạch khi nghe cô ấy nói xong, thật ra có thể hiểu ra vấn đề rồi.

Vân Bạch có chuyện giấu chị Hạ?

Sau này Tống Nhược nói với Quý Hạ thì Quý Hạ cũng chỉ khoát tay một cái, tỏ ý cô biết hết rồi.

Thật ra Vân Bạch thể hiện rất rõ, anh không đơn giản chỉ là một con mèo bình thường.

Ai bảo anh đẹp như vậy, vì thế che giấu không phải vấn đề nguyên tắc, cô cũng không đi đâu tra sâu.

Bây giờ cô cảm thấy con mèo này nhất quyết không chịu nói bí mật ra, có khả năng là chuyện anh có phải mèo hoang hay không.

Dù sao lúc cô quét dọn phòng còn nhìn thấy một cái điện thoại bị con mèo này giấu dưới giường, mặc dù cái đó chẳng nói lên điều gì, nhưng lúc này hành vi cố ý dối gạt cô thì cô có thể cảm nhận được.

“Được rồi, dù sao cũng là chuyện của hai người, chủ yếu là chị Hạ ý, chị đừng chỉ thấy đàn ông đẹp trai, bọn họ biết lừa gạt người ta đó!”

Quý Hạ: ...

“Không phải phụ nữ càng đẹp mới càng biết lừa người khác sao?”

“Hả? Không quan trọng! Quan trọng là chị Hạ, chị phải cẩn thận đừng bị Vân Bạch đánh lừa, cậu ta có đáng tin không? Có nhiều người đàn ông xấu xa lắm đó.”

“Được rồi được rồi, chị biết rồi.”

Quý Hạ cười nhận tấm lòng của cô ấy.

Nhưng mấu chốt không phải cô có đề phòng hay không...! Mấu chốt là anh nhà cô không phải đàn ông, chính xác mà nói thì anh là một con mèo đực có ham muốn chiếm hữu bùng nổ.

Có lẽ là biết bí mật này của đối phương nên Quý Hạ cũng không biết tại sao lại vô cùng tự nhiên tin tưởng anh.

“À, đúng rồi, chị Hạ này, cũng đến ngày có danh sách bạn học cấp ba của chị rồi, có phải chị ta có thù oán gì với chị không?”

“Hả? Là sao?”

“Trước đó, Tiểu Tường – người phụ trách danh sách này than với em là chị ta có nhiều yêu cầu lắm luôn, làm theo yêu cầu của chị ta rồi thì chị ta lại đổi ý, nhưng giữa chừng thì lại ổn.

Không biết có phải nghĩ thông chuyện gì rồi hay không, bây giờ không nghe thấy vấn đề gì nữa, đến lúc đó chị Hạ cần theo kịp tiến độ nhé.”

“Ừ, chị biết rồi, tặng tiền thưởng cho Tiểu Tường, chắc là có chút ân oán cá nhân.

Đó là bạn cùng phòng ký túc đại học của chị, lúc ấy chưa rõ ràng lắm, chính là kiểu cô ta dậy là không thèm quan tâm người khác có ngủ hay không, bất kể là sáng hay trưa cô ta đều kéo rèm cửa sổ ra, mở đèn các thứ, cô ta mà buồn ngủ thì không cần biết người khác cần làm gì, cứ tắt đèn kéo rèm vào thôi.

Lúc ấy bài vở nhiều, ngủ trưa mê man chưa vào giấc thì đã bị cái đèn sáng choang của cô ta đánh thức, ầm ĩ một trận, chắc là còn nhớ đến tận bây giờ? Nhà chông hiện tại của cô ta cũng không tệ.”

“Em đoán tám mươi phần trăm là có gì đó, không giống tình cảm bạn cũ.

Không sao đâu, hồi đại học có mấy ai không gặp được thể loại hiếm có khó tìm ấy chứ, sau này chắc cũng không liên lạc gì, chị không cần để ý đến chị ta.”

Quý Hạ gật đầu, không để tâm đến đối phương.

Sau đó cô về nhà chỉ thấy con mèo nhỏ vẫn gục đầu xuống, không biết đang nghĩ gì.

Quý Hạ thấy vậy cũng không nói gì, để xem anh có thể gục được mấy ngày.

Mèo nhỏ còn tưởng rằng mình che giấu khá tốt, cái tai mèo trên đầu dựng thẳng lên, vặn một chút xíu rồi quay sang bên kia nhìn Quý Hạ, trong mắt là sự đấu tranh, giọng nói lạnh nhạt thêm phần mềm mại ở âm cuối, “Hạ Hạ, muốn ôm hôn.”

Còn muốn nhiều hơn cơ, nhưng hình như bây giờ vẫn chưa được.

Người ta bảo là nói vậy dễ bị coi thành giở trò lưu manh.

Nhưng anh đâu có giở trò lưu manh, chỉ đang nói ra cảm xúc chân thành của mình.

“Muốn hôn mèo.”

Không muốn hôn anh.

Quý Hạ nhin cười.

Nhìn dáng vẻ như trời sập rồi của mèo nhỏ.

Dù là mèo hay là người thì đều là anh, nhưng từ khi trở thành người yêu với Quý Hạ, mèo nhỏ hiểu rằng không thể để “tình yêu của mẹ” tiếp diễn đến tận bây giờ nữa.

Anh muốn Quý Hạ giống như anh đối với cô, thẳng thắn và đơn thuần cùng yêu nhau say đắm.

Chương 25: Chương 25

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nhưng mà giờ đây, Vân Bạch không tìm được mà tiến lại gần, tai nhọn mồm mại cọ vào mặt Quý Hạ.

"Cho chị sờ tai."

Cho nên hôn em, không hôn mèo.

Quý Hạ nhin cười, sờ vào đôi tai mèo nhỏ đưa tới, mở miệng cố tình hỏi một câu:

"Vân Bạch không còn chuyện gì khác giấu chị sao?"

Quý Hạ nhìn đôi tai dựng lông kia.

Người thanh niên ngẩng đầu hơi đáng thương và tủi thân.

"Nếu em nói...có thì sao?"

Nói chuyện cũng rất đáng thương.

"Không muốn nói với chị sao?"

Quý Hạ chống cằm nhìn anh.

"Thực ra cũng không phải."

Nhưng mà sau khi nói ra thì không phải anh trở thành chú mèo tâm cơ rồi sao?

Dù thế nào cũng phải lừa người tới tay trước đã...

Tai mèo khi căng thẳng sẽ dựng đứng, tiếp đó anh kéo tay của Quý Hạ: "Phải, phải kết hôn, kết hôn rồi sẽ nói với Quý Hạ."

Lời nói này hơi lấp, nhưng tóm lại suy nghĩ trong lòng không có gì thay đổi, muốn lừa người về nhà.

Sao anh vừa mới nghĩ đã là như thế rồi?

Quý Hạ bị anh làm cho ghen một lúc.

Cô nghi ngờ nhìn anh.

Gấp gáp như thế sao?

Rốt cuộc là giấu cô chuyện gì chứ?

Dù sao thì cũng không thể là vì không “được” ở phương diện kia, nên muốn trói chặt cô để cô không thể quyệt nợ?

Quý Hạ cúi đầu, ánh mắt mập mờ lướt qua nơi nào đó của người thanh niên, giống như có suy nghĩ gì đó.

"Hạ Hạ đang nghĩ gì thế?!" Tiếng nói chán nản của chàng thiếu niên vang lên, cơ thể nghiêng nghiêng.

"Khụ..."

Hình như vừa rồi cô hơi giống bà cô lập dị.

"Không phải là vấn đề phản bội gì đó chứ?"

Quý Hạ mở lời dò xét: "Người nhà của em?"

"Em không có người nhà, đây là sự thật."

Vân Bạch trả lời nhanh chóng: "Không phải vấn đề phản bội gì đó, thật đó, Hạ Hạ....!kết hôn, chị, kết hôn với em, có được không?"

Ngay cả chị cũng gọi rồi.

Bị choáng váng bởi sự làm nũng của Vân Bạch, Quý Hạ suýt chút nữa đã trực tiếp đề nghị, nhưng ngay sau đó đã lấy lại tinh thần.

"Không có cầu hôn, không có nhẫn, không có hoa tươi, em cứ cầu hôn chị như thế à? Vân Tiêu Bạch? Lấy đồ ăn cho mèo của em làm nhẫn à? Nhân tiện túi đồ ăn cho mèo kia của em cũng sắp hết hạn rồi, em cho mèo lang thang ăn như thế sao?"

Đây không phải là lãng phí à?

Quý Hạ khá khó hiểu.

"Kệ, dù sao cũng là của em."

Vân Bạch lẩm bẫm, lục lọi trong túi áo.

Sau đó đuôi cũng lộ cả ra, cứ trực tiếp quấn lấy Quý Hạ, tay kéo lấy tay của Quý Hạ.

Đầu ngón tay cô bỗng dưng lạnh đi.

Quý Hạ nhìn thấy chiếc nhẫn tinh xảo trang nhã trên ngón áp út của mình.

Cô nói là học thiết kế, nhưng không chỉ có ở mảng bánh, ngay từ ban đầu trang sức mới là hướng đi chuyên ngành của cô, khóa làm bánh chỉ là khóa học nháp nghiệp dư.

Chuyện này cũng liên quan tới việc làm ăn trong nhà, vì thế cũng không đến nỗi không phân biệt được.

Cô sững sờ một lúc.

Trong lòng cô theo bản năng suy nghĩ, con mèo này làm thế nào mà đổi được tiền mua chiếc nhẫn này nhỉ? Không thể nào ra ngoài bán thân đó chứ?

"Cầu hôn...phải quỳ một gối xuống đất sao?"

Vân Bạch không biết rõ những đi ều này, cũng chưa kịp tra cứu, hoặc là như Quý Hạ nói trước đó, anh cũng không nhớ rõ còn có chuyện c ầ u hôn này, chỉ biết c ầ u hôn phải có nh ấ n.

Còn từ này thì dường như trong lúc anh lơ mơ ngủ từng nghe phim truyền hình nhắc tới, hình như là phải quỳ xuống c ầ u hôn nhỉ?

"Nh ấ n của em đã đeo cho chị r ấ i."

Quý Hạ bu ồ n cười mở miệng.

Mèo Vân Bạch cúi đ ầ u suy nghĩ rằng chuyện này có phải bị mình phá hỏng r ấ i không.

Giây tiếp theo, đôi tai lông m ề m được hôn một cái.

"Chị nói với người nhà r ấ i, người nhà chị không ở thành phố S làm việc mà ở thành phố bên cạnh, đợi cuối tu ầ n này hoàn thành xong đơn này thì về nhà gặp bố mẹ với chị nhé?"

Vân Bạch nghe thấy giọng nói thì như mở c ờ trong bụng.

Đêm khuya, Quý Hạ đã say giấc, vùi mặt vào trong lòng Vân Bạch.

Đôi mắt mở trừng trừng của Vân Bạch cũng đã có phần mệt mỏi.

Anh cúi đ ầ u nhìn Quý Hạ, không tìm được c ọ vào mặt của cô r ấ i lại ch ố ng người dậy, ngáp một cái, đứng dậy tới phòng khách.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi phải đi ều chỉnh một chút....!Không đúng, có lẽ phải nghỉ ngơi h ầ n hoi, cả ngày mệt tới mức thời gian ở chung với Hạ Hạ cũng chẳng có, chỉ muốn ngủ thôi.

Phòng khách.

Vân Bạch ng ồ i trên đệm c ầ m điện thoại, lấy máy tính từ một góc mà Quý Hạ chưa từng để ý tới, mở tất cả thiết bị, ngáp một cái.

Điện thoại đang liên lạc với một dãy số, không bao lâu bên kia đã nhấc máy.

"Anh, hôm nay anh hơi muộn đấy."

Vân Bạch lạnh lùng đáp một tiếng.

"Mà bao giờ anh về thế? Em cảm thấy hạng mục mới bắt đầu, không có anh thì không áp chế được đám khốn kiếp kia đâu."

"Vẫn còn sớm, cậu áp chế trước đi."

Vân Bạch lại ngáp một cái.

Bên kia bu ãn cười nói.

"Anh Vân, anh như này là ban ngày làm việc, ban đêm lén lút làm nhanh đấy à, chức năng của thận không sao chứ, đợi tới lúc anh thật sự muốn tới chuyện cưới hỏi với chị dâu của tụi em thì không thể không được đâu đấy."

Vân Bạch: "...Câm miệng, cậu nói nhiều quá."

Máy tính mở lên, đầu ngón tay của Vân Bạch đang lướt nhanh trên máy tính: "Số liệu thí nghiệm sao rồi?"

"Giống như mong đợi, tất cả số liệu đều đang được tiến hành như bình thường ạ."

"Ừ...!cậu có biết c ãu hôn như nào không?"

"Cái gì? Anh, hai người như này mới bao lâu chứ? Đã định c ãu hôn rồi sao?"

Bên kia tràn đ ãy kinh ngạc.

"Ừ...Cô ấy nhận nhẫn của tôi rồi, nói là tôi không biết c ãu hôn."

Bên kia:Là lỗi của em, cả ngày anh vui mình trong phòng thí nghiệm, làm gì biết mấy chuyện tán tỉnh yêu đương này chứ.

Quan trọng là bọn họ chẳng ai ngờ được người được sao đào hoa* rọi sớm nhất lại là cái người này.

Chưa đợi bên kia tiếp lời thì Vân Bạch đã cong khóe môi: "Cuối tuần tới gặp bố mẹ cô ấy."

".....Không, không phải, anh, anh tiến triển nhanh quá đấy chứ? Em nói với anh này, nguyên hình của anh đừng để người khác biết được, vốn dĩ anh dùng nguyên hình tới tìm chị dâu đã đủ khiến đám đó không vui rồi."

"Tôi lấy lòng vợ, liên quan gì tới bọn họ."

Vân Bạch cau mày, nói với giọng lạnh lùng.

Bên kia:...

"Anh, lấy mấy người anh em của em qua hỗ trợ với chút lòng thành thì thế nào? Chủ yếu là mấy giấy phép nhà đất bên chỗ anh lộn xộn quá, em đưa cho anh để nhà chị dâu biết rằng anh cũng có khả năng nuôi chị dâu nhé?"

"Hạ Hạ rất sẵn lòng nuôi tôi."

Vân Bạch đờ giọng nói: "Hơn nữa chuyện này tôi vẫn chưa nghĩ kỹ phải nói thế nào với cô ấy, đợi trước khi gặp gia đình, tôi sẽ suy nghĩ nói thật với cô ấy."

".....Được, anh đang ăn không ngủ rồi mấy tháng ở nhà chị dâu à?"

Vân Bạch suy nghĩ.

"Tôi tự kiếm đồ ăn cho mèo cho mình."

"Em thấy anh là đang tung 'cơm trớ' cho tụi em đây mà.

Số liệu đã gửi anh rồi, em không làm nữa, đi đây đi đây, cả ngày ăn ‘cơm trắng’ em buồn nôn lắm."

Vân Bạch ngừng một lúc, sau đó cười cười, hiếm khi cười đùa một câu: "Ai thèm quan tâm chứ, đúng rồi, mấy thứ lộn xộn của tôi, cậu chụp lại xong thì gửi cho tôi."

"Được, em biết rồi, anh vẫn suy nghĩ cẩn thận nói thật với chị dâu thế nào đi."

Biểu cảm của Vân Bạch không thay đổi, chỉ là tai mèo cụp xuống trên đầu lại dựng đứng lên rồi.

Quy cách bữa tiệc của nhà chồng Tiên Quân không phải chuẩn bị lâu như nhà họ Phó trước đó.

Vả lại từ sau lần đó, Phó Cần Dư đúng là không còn liên lạc với Quý Hạ nữa rồi.

Chương 26: Chương 26

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vân Bạch cũng chủ yếu ở sau Quý Hạ, giúp chuyển đồ lấy đồ.

Cậu thanh niên quá đẹp trai nên thu hút ánh nhìn của không ít người xung quanh.

Còn Quý Hạ thì nở nụ cười ôn hòa, không phải nụ cười miễn cưỡng máy móc mà trông rất chân thành, khiến người khác cực kỳ muốn có được.

Nhưng mà xem ra sự rung động nhất thời của anh ta đã không còn cơ hội nữa rồi, giống như là đã thua, hơn nữa với tình hình trong nhà đúng là cũng không cho phép anh ta cưới một cô gái như vậy.

Mẹ Phó Cảnh Dư đứng bên cạnh anh ta, thấy anh ta nhìn Quý Hạ mất hồn mất vía thì không khỏi cau mày: "Tiểu Dư, con quên mẹ đã nói gì với con rồi sao? Con phải qua lại nhiều hơn với các tiểu thư thực sự xuất thân từ đại gia tộc, chứ không phải cô gái như vậy."

"Mẹ."

Phó Cảnh Dư cau mày, trầm giọng gọi một tiếng.

May mà họ cách xa cho nên Quý Hạ không nghe thấy, hoặc là nghe thấy cũng không để ý quá nhiều.

Tiền Quân ở bên này kéo tay mẹ chồng của cô ta, tươi cười kiêu căng, còn cố ý giới thiệu với mẹ chồng: "Mẹ nhìn xem, đó chính là bạn đại học, bạn cùng phòng con nói với mẹ, bây giờ đang làm công việc này."

Con đặc biệt tìm phòng làm việc của họ để phụ trách tiệc mừng thọ của mẹ đấy, mẹ xem có hài lòng không ạ? Mẹ phải biết bạn cùng phòng của

con là người mà lúc học đại học, năm nào cũng ẵm được học bổng xuất sắc đó."

Quý Hạ nghe thấy thế thì không kìm được cong môi.

Lại nữa rồi.

Hình như luôn có những người bất cứ lúc nào cũng muốn nói với người khác rằng mình sống tốt hơn người vốn dĩ có năng lực cao hơn mình.

Cô cũng không biết đây là tâm lý gì.

"Quý Hạ."

Tiền Quân hơi hít hàm, vẫy tay với Quý Hạ, ra hiệu Quý Hạ tới đây chào hỏi với mẹ chồng của cô ta.

Quý Hạ vỗ về Vân Bạch đang hơi nhú mày rồi nhắc chân đi qua đó "Chúc bác sinh nhật vui vẻ."

Thái độ rất chần chừ, nụ cười dịu dàng khiến người ta cảm thấy rất có cảm tình.

Mẹ chồng của Tiền Quân lại xoi mói Quý Hạ một lượt: "Phòng làm việc của cô là tự mình thành lập sau khi tốt nghiệp à? Cô có người yêu chưa?"

"Có rồi ạ, nhưng mà cháu cảm thấy, tình trạng cuộc sống của cháu hình như chẳng liên quan gì tới tiệc đón sinh nhật của bác nhỉ?"

Nụ cười của Quý Hạ vẫn dịu dàng.

Bà bác ngại ngừng một lúc, hừ một tiếng: "Đợi cô kết hôn sinh con rồi thì biết, dù mình có giỏi thì làm sao, một nửa không đáng tin cậy thì tới lúc hối hận cũng là cô thôi."

Đây là tôi có ý tốt khuyên cô, đừng nhìn mặt mà tiêu tiền cho người ta, cẩn thận bị lừa rồi cũng chẳng biết đây."

Ban đầu nói cô, Quý Hạ cũng chẳng có phản ứng gì.

Nhưng mà lời này rõ ràng là không biết Tiền Quân đã nói cái gì về Vân Bạch với người này rồi, ném đá giấu tay chỉ tới Vân Bạch.

Nụ cười Quý Hạ tắt ngúm, khuôn mặt dần dần sa sầm.

"Hôm nay là sinh nhật của bác, vốn dĩ là một ngày tốt đẹp, cháu cũng chẳng muốn cãi cọ gì với bác cả.

Nhưng mà cháu cũng chẳng hiểu nổi bác, cuộc sống của mình thì là của mình, nếu cứ gửi gắm vào người khác, vậy còn gọi gì là cuộc sống của mình nữa? Cháu dựa vào hai tay để ăn cơm, tất cả đều là tự mình kiếm, sạch sẽ vô cùng, người mình thích cũng chắc chắn là rất thích mới ở bên nhau, không màng lợi ích.

Đã là thế kỷ mới bao lâu rồi, nữ chủ tịch công ty đại chúng không biết có bao nhiêu người rồi, sao ở trong mắt bác lại mang tư tưởng cũ rích của thế hệ trước như thế chứ? Hơn nữa nói ra ở nơi công cộng...."

Mặc dù tiếng nói của Quý Hạ dịu dàng hòa nhã nhưng nụ cười đã dập tắt, lúc nhìn thoáng qua chợt thấy khí thế rất đáng kinh ngạc.

Khí chất hiện ra từ trong xương tủy đó khiến người khác theo bản năng phải né tránh, cô chậm rãi bổ sung thêm vào lời vừa nói: "Đúng là không tốt lắm."

"Đương nhiên hôm nay là sinh nhật của bác nên bác sẽ thấy được, đội đứng đầu hạng mục thiết kế xây dựng thành phố S, giành được hạng 1 trong cuộc thi Suym sẽ đem tới bất ngờ cho tiệc mừng thọ của bác.

Dĩ nhiên, bây giờ cho dù là phía khách hàng hay là bên thiết kế, hợp đồng ban đầu chúng ta ký kết chính là căn cứ vào cơ sở tôn trọng lẫn nhau để hợp tác, mong bác xin lỗi bạn trai của cháu ạ."

Suym?

Có mấy người hiểu được trong số đó đâu hít một hơi khí lạnh.

Mặc dù vào năm ngoái nghe nói rằng trong nước có một văn phòng tạo ra kết quả bất ngờ cho giải quán quân của Suym, nhưng vì không liên quan mật thiết tới ngành nghề của họ, nên chẳng có bao nhiêu người biết được giải thưởng này cuối cùng lại rơi vào đội của Quý Hạ.

Vân Bạch cũng đã đi lên phía trước, đứng bên cạnh Quý Hạ.

Anh giương ánh mắt lạnh lùng nhìn người xung quanh một lượt, cuối cùng rơi trên mặt của Tiễn Quân.

Giọng nói vừa lạnh lùng vừa xuôi tai.

"Có vài người càng không có gì càng biết khoa trương, Hạ Hạ cảm thấy đâu là người trưởng thành rồi không đến nỗi trẻ con như thế, nhưng mà rất rõ ràng, trên thực tế còn có người ảo tưởng hơn cả trong tưởng tượng.

Những thứ bản thân cần mà không được, thì lại muốn gõ vào cảm xúc của người khác trên một phương diện khác được gọi là ghen tị đấy."

Vân Bạch hơi dăm chiêu: "Cô ghen tị với Hạ Hạ sao?"

Sau đó lại gật đầu: "Ừm, Hạ Hạ xuất sắc như thế, cô ghen tị cũng là điều đương nhiên."

Người xung quanh: ...

Hài hước đấy.

Lời này đâu để cậu nói hết đấy.

Thật ra bọn họ nói cũng đúng, tiệc mừng thọ tốt đẹp, bản thân tự nói vui về gì đó không phải tốt ư, không nên làm những chuyện có, không có như thế này.

Lần này thì tốt rồi, năm tới mức bản thân cũng chẳng vui, hà tất gì phải thế chứ.

Phó Cần Dư cũng cau mày, mẹ anh ta lại không đồng ý: "Con xem, còn nhanh miệng nhanh miệng như thế, mẹ đã nói với con từ lâu rồi, cô gái như này có gì đáng để thích chứ?"

"Ha..."

Một tiếng cười nhạo trầm thấp vang lên bên cạnh.

Mẹ Phó Cần Dư sững sờ, chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một thứ sáng loáng gì đó, có người nhấc chân bước ra khỏi đám người.

Áo khoác màu xanh quân đội, quân phục cổ đứng khuy đối xứng, những ngôi sao trên quân hàm đang tỏa sáng cũng chính là thứ thoáng qua mắt mẹ Phó Cần Dư.

Vài người nhìn thấy ông, mặc dù không biết người này là ai nhưng vẫn biết quân hàm.

Từng người đầu ngơ ngàng thảo luận, không biết người này đi vào thế nào.

Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo vài phần nuông chiều.

"Hạ Hạ."

Hạ Hạ sững người, Vân Bạch cũng sững sờ, cùng lúc quay đầu lại.

Vân Bạch bất ngờ nhìn thấy một người đàn ông như vậy, lông mày trong nháy mắt nhíu lại.

Bộ dạng rất cao, mặt...hình như cũng không tệ, xưng hô thân thiết nữa.

Mèo rất tủi thân.

Có quan hệ gì với Hạ Hạ chứ?

Vân Bạch cầm tay Quý Hạ theo bản năng.

Quý Hạ: !

"Anh trai! Sao anh..."

Quý Hạ hiển nhiên ngỡ ngác một lúc.

Thấy người đàn ông tiến lên trước, khóe môi cong lên, ánh mắt hơi lạnh lùng lướt qua người thằng nhóc đang kéo tay của em gái mình.

Anh trai?

Người còn lại đều theo bản năng nhìn về phía Quý Hạ.

Sau đó trong phút chốc tiếp thu xung hô này, rồi lại nhìn kỹ lần nữa.

Quả thật, dung mạo hai người rất giống nhau, chỉ là một người thì lạnh lùng còn một người lại luôn tươi cười, cho nên khi nhìn lần đầu tiên, trong chốc lát không thể nhận ra ngay được.

"Em đã đưa bạn trai về rồi, anh không thể đến xem tên nhóc nào lừa em gái cục cưng của nhà anh đi à?"

Chương 27: Chương 27

Tải ebook: dtv-ebook.com

Quý Hạ: ...

Vân Bạch: À, là anh trai ruột.

“Quý Thuần.”

Người đàn ông tùy ý mở miệng nói tên mình.

Vân Bạch đứng vững, gật đầu với Quý Thuần.

Bởi vì đối phương tham gia quân ngũ, thể trạng khá hơn Vân Bạch nhiều, cho nên nhìn cũng cao hơn Vân Bạch một chút.

Nhưng đi đâu khiến cho người ta kinh ngạc là anh ấy không cao hơn anh bao nhiêu cả, sức lực có khi còn ngang nhau.

Quý Thuần cẩn thận đánh giá Vân Bạch, chột mím môi, “Hình như tôi gặp cậu ở đâu đó rồi thì phải?”

Vân Bạch dựng lông, theo bản năng mở miệng, “Không có.....đâu?”

Trong đầu anh cũng nhanh chóng tìm kiếm.

“Vân, giáo sư Vân?”

Ngược lại mấy anh em theo sau Quý Thuần đi vào, nhìn kỹ mặt Vân Bạch, ngây ngốc hỏi.

Giáo sư Vân??

“À, giáo sư mà Quốc Đại đặc biệt chiêu dụ vào.”

Quý Thuần nhớ ra, lần trước chấp hành nhiệm vụ, anh ấy từng đứng từ xa nhìn thấy Vân Bạch một lần.

Người này là người được quốc gia che chở, hơn nữa nghe nói sau lưng còn có một tổ chức thần bí bảo vệ, trên cơ bản là không được để lộ tin tức ra ngoài.

Hơn nữa người này cũng khiêm tốn, bên ngoài cũng không có tin tức cậu ta sắp được bầu làm giáo sư cấp bậc Viện sĩ*.

*Viện sĩ: là danh xưng cao quý trong giới học thuật, ở Việt Nam chia làm hai loại là viện sĩ viện hàn lâm khoa học và thành viên của một hội khoa học.

Hay có thể nói, nếu bạn đi điều tra tỉ mỉ thì cũng sẽ ra thôi, nhưng rất ít người sẽ đi tra những việc như thế này.

Quý Hạ ngây ngốc, cùng Vân Bạch liếc mắt nhìn nhau.

Hình như mèo con hơi hốt hoảng, không ngờ mình còn chưa mở miệng đã bị bại lộ.

Anh cúi đầu, rồi nâng mắt nhìn Quý Hạ, sau đó lại cúi đầu, trông cực kỳ tủi thân.

Quý Hạ:

“Được rồi, vốn dĩ anh tới đây là để thăm em, bố nói anh rằng lúc đi ngang qua đây thì mang em và bạn trai nhỏ của em về”

Quý Thuần nâng mắt nhìn Tiễn Quân và mẹ chồng cô ta đang bị dọa đến choáng váng.

Anh ấy tới rất đúng lúc, vốn anh ấy định thay quần áo rồi lại đến, kết quả khi đi ngang qua đây thì thấy em gái mình nên tiện thể dừng lại luôn.

Người chung quanh cũng ngây ngốc, càng đừng nói đến mẹ của Phó Cấn Dư.

Vừa rồi bà ta đứng cạnh Quý Thuần chờ rửa Quý Hạ, giờ phút này trong lòng lo âu cực kỳ.

Mà nhắc tới cái tên Quý Thuần, những người biết chuyện ở xung quanh đã bắt đầu “phổ cập khoa học” cho mọi người biết rằng anh ấy có chức vị gì: gia đình có công ty sản xuất châu báu lớn nhất nước, ông ngoại từng công tác trong quân đội.

Có đi đâu ông bảo mật thông tin riêng tư cho các thành viên trong gia đình rất kỹ, nên thực ra không có nhiều người biết đến con cháu của ông.

Xong rồi, xong rồi.

Đây là tiếng lòng của những người vừa đắc tội với Quý Hạ.

Nói như vậy, Quý Thuần kế thừa ông ngoại phấn đấu trong quân đội; vậy thì rõ ràng cuối cùng quyền thừa kế công ty châu báu sẽ thuộc về Quý Hạ.

Người thừa kế luôn được yêu cầu rất cao, cũng khó hơn người khác, sau khi tốt nghiệp sẽ bắt đầu gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Tin tức đó khiến cho những người chung quanh trở nên hoảng hốt.

Đương nhiên, đây là bọn họ còn không biết hai chữ “Vân Bạch” thể hiện cho đi đâu gì.

Nhưng chỉ cần chờ thêm năm năm nữa thôi, bọn họ sẽ cảm thấy thật may mắn vì lúc ấy mình không ‘gặp sao hay vậy’, đi phụ họa theo mấy người quý tộc trào phúng người ta.

Tất cả các hoạt động vẫn tiếp tục tiến hành, hết thấy mọi thứ đều đẹp mắt tinh xảo, có thể nhìn ra người tổ chức đã dụng tâm như thế nào.

Nhưng đối với người một nhà Thiên Quân thì đã bắt đầu kinh hồn bạt vía.

Lúc này, Quý Hạ đã kéo Vân Bạch và anh trai ra khỏi sảnh tiệc.

“Anh, anh mà như này thì tương lai em kinh doanh kiểu gì nữa đây?”

Quý Hạ nhin không được, lẩm bẫm như cô gái nhỏ.

Quý Thu ần rũ mắt nhìn cô, bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu em gái, “Chắc không sao đâu nhỉ? Lão Quý đang chờ em về thừa kế gia sản đấy.

Ông ấy mong ngôi sao, mong ánh trăng cũng không nhìn thấy áo bông nhỏ* của ông ấy về

Em nói xem, chờ đến khi công ty của em có thể phát triển thành một công ty độc ngành thì em mới quay về hả, đừng có nói chuyện mà không tính toán gì hết.”

*Áo bông nhỏ: thường để chỉ con gái, ý nói con gái là người dịu dàng, tinh tế, gần gũi với cha mẹ hơn, là áo bông sưởi ấm trái tim cha mẹ.

Quý Hạ: ...

Quý Thu ần thu tay, tức giận nhìn sang Vân Bạch.

Tuy rằng anh vợ nhìn em rõ kiểu gì cũng ngứa mắt, nhưng không thể không thừa nhận rằng Vân Bạch thật sự giỏi giang, hơn nữa tuổi còn nhỏ, hình như chỉ mới hai mươi thôi?

Anh ấy nhớ mang máng trong tư liệu viết thế.

Nhiều năm qua em gái cứ bận rộn làm việc, không có tâm tư yêu đương, chờ sau khi về bị lão Quý “áp bức” thì lại càng không có thời gian, nên con bé thích thì cứ thích thôi.

Sau khi gặp người thật thì ngoài khó chịu ra, anh ấy cũng không có ý kiến gì quá lớn.

“Anh đi lấy xe, có vẻ như hai đứa đang có chuyện gì đó muốn nói với nhau nhỉ? Vậy thì cứ nói đi.”

Hơn nữa nhìn bộ dạng như thế này, rõ ràng không ai biết thân phận thật của đối phương cả.

Quý Thuần bật cười, xoay người rời đi.

Quý Hạ:

Quý Hạ nhìn mèo con trước.

Đôi mắt nheo lại.

“Mèo lưu lạc, vừa trưởng thành, mùa đông lạnh quá nên không ai thu nhận? Không biết thưởng thức?”

Mỗi một câu nói của Quý Hạ vang lên thì đầu Vân Bạch lại càng cúi thấp xuống, nhìn thoáng qua cũng thấy rõ đôi tai sắp phá mũ chui ra.

“Hạ Hạ cũng giấu anh.”

Cuối cùng anh không nhịn được phản bác lại.

“Hơn nữa, hơn nữa.....anh muốn nói nhưng chưa kịp.”

Buổi tối hôm nay anh chuẩn bị rất lâu, rất lâu rồi, ai mà ngờ anh vợ lại đến nói toạc ra hết trơn.

Nhìn mèo ta ấm ức, Quý Hạ không kìm được bật cười ha hả, rồi khẽ ‘hừ’ một tiếng, nhìn chú mèo này.

Cuối cùng cô đưa tay ra, xoa xoa mặt anh.

“Rốt cuộc chuyện là thế nào?”

“Do anh thích Hạ Hạ quá, muốn được Hạ Hạ nuôi.”

Vân Bạch chậm rì rì mở miệng, duỗi tay ôm Quý Hạ vào lòng, “Anh thích đờngọt, thích mùi hương trên người Hạ Hạ, thấy Hạ Hạ cho những con mèo lang thang khác ăn nên anh cảm thấy mình cũng có thể.”

Đơn giản mà nói đây là một chú mèo thích ngọt, thích một cô gái, thấy cô gái kia cho mèo lang thang ăn nên nghĩ rằng một chú mèo lông mền màu quất xen trắng cũng sẽ có được.

Quý Hạ: ... Cho nên, quả nhiên cô bị gài bẫy.

“Giáo sư Quốc Đại?”

“Cái này anh không lừa Hạ Hạ.”

Vân Bạch nhanh nhẩu mở miệng.

“Anh nói anh ở Quốc Đại.”

Chính là chưa nói anh không phải học sinh.

Quý Hạ thật muốn nhéo tai mèo của anh.

Nhưng mà ai bảo đây là mèo nhà mình cơ chứ?

Quý Hạ hừ hừ.

Cảm nhận được đối phương càng ôm chặt hơn.

“Em nói cho anh biết, anh đây là đang được một tác lại muốn tiến thêm một thước đó.

Em không giấu anh chuyện khác, rất nhiều người quen đều không biết tình huống gia đình của em, em cũng không định che giấu, chỉ là chưa nói mà thôi.

Còn anh thì thật sự gạt người đó biết không hả Cam Ngọt?”

Vân Bạch ngoan ngoãn gạt đầu.

Hai người ôm nhau, cái bóng dưới đèn bị kéo đi rất dài.

Thật lâu sau, anh chợt mở miệng: “Anh không có cách nào khác, trước kia anh chưa từng tiếp xúc với sinh hoạt của người thường, chỉ cảm thấy làm yêu quái cô độc quá, có đôi khi anh sẽ nghĩ gia đình của người thường sẽ như thế nào nhỉ.....Sau khi gặp được Hạ Hạ, anh bắt đầu mong đợi, muốn Hạ Hạ cho anh một gia đình.”

Trước kia anh chưa từng quan tâm, sau khi tưởng tượng thật lâu thì cực kỳ mong chờ có một gia đình.

Có thể che mưa chắn gió, có thể cho anh rúc vào lòng xem TV, cho anh một cái ổ nhỏ để anh an tâm ngủ.

Vì thế, anh dùng hết sự giao hoạt trong cuộc đời để tạo ra tất cả sự ăn vạ và “ngoài ý muốn”, lòng tham cũng theo đó dần dần được tích góp.

Anh chỉ muốn -----

Trong thế giới rực rỡ muôn màu này, anh chờ em đưa anh về nhà.

Chương 28: 28: Ngoại Truyện

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngoại truyện trước khi kết hôn

Editor: Táo

Beta: Anh Đào

Giấu giếm cũng chẳng phải vấn đề mang tính phản bội* gì, chẳng qua là một con mèo sau khi thành công ăn vạ nếm được ngon ngọt, sợ không nắm chặt được người thì người đó sẽ chạy, cho nên ngu ngốc không dám nói.

*Gốc là原则性 (tính nguyên tắc): dùng để chỉ hành động ngoại tình trong mối quan hệ vợ chồng, chuyện gì cũng khoan dung được, trừ những vấn đề mang tính nguyên tắc.

Vì thế, sau khi vợ chồng son nhỏ làm loạn học hặc nhau thì quay lại ngọt ngọt ngào ngào, Quý Thuần rất chua*.

*Vừa mang ý chỉ ghen tuông, ghen tị, vừa mang ý chua xót.

Trước tiên đưa hai người về thành phố lân cận.

Kế hoạch cầu hôn Vân Bạch chuẩn bị cả đêm xem như công giã tràng.

Nhưng mà đối với người con rể như anh, tuy rằng bố Quý Hạ không quá sẵn lòng tin tưởng áo bông nhỏ nhà mình đã tìm được chồng, không còn thuộc về bố nữa, nhưng người mẹ dịu dàng của Quý Hạ lại có ấn tượng không tệ với Vân Bạch.

Biết loại nhân viên nghiên cứu như Vân Bạch những lúc muốn đi ra ngoài đều rất phiền phức, chính là bởi vì thích Hạ Hạ nên mới đặc biệt chạy theo ra.

Bởi vì không thể nói chuyện mình là yêu quái, Quý Hạ đổ tai nghe Vân Bạch ở bên kia tự biên tự diễn anh là kẻ thâm tình cỡ nào, chạy ra ngoài để theo đuổi cô.

Nhưng sự bực tức và bất mãn của lão Quý khi biết đối phương không còn người nhà, trên cơ bản sẽ đi theo ở chung với Quý Hạ thì thật ra lại tan đi không ít, biểu cảm khi nhìn cậu trai cũng mang theo vài phần mềm mỏng.

Người lớn, đặc biệt là người lớn nhớ tình cảnh gia đình ruột thịt vui vầy, đối với người nhỏ có thân thế như vậy thì luôn có vài phần bao dung.

Mà Quý Hạ cuối cùng cũng chuẩn bị tiếp nhận các loại công việc trong nhà, lúc mọi người trong phòng làm việc nhận được thông báo của Quý Hạ, cả đám đều ngờ ra.

—— Thì ra chúng ta đã sớm được ôm đùi?

—— Cả ngày chúng ta nói tìm đùi để ôm, tìm đùi để ôm, thì ra đùi đã ở bên cạnh chúng ta??

Một đám người choáng váng, bởi vì bản thân Quý Hạ chẳng có dáng vẻ kiêu ngạo gì, tính tình cũng rất tốt, vì thế cũng bắt đầu điên cuồng gửi tin nhắn cho Quý Hạ.

Dẫn tới buổi tối mấy hôm nay Quý Hạ khá bận rộn.

Xử lý đủ mọi chuyện.

Vân Bạch bên kia sau khi được đưa ra ngoài ánh sáng, cũng có người đặc biệt đến cam đoan với nhà họ Quý bên này, nói Vân Bạch như thế nào thế nào, trong đó một gia đình đã qua lại nhiều đời với nhà họ Quý cũng đặc biệt đến đây một chuyến.

Cũng bởi vì vậy, lão Quý cũng biết rõ cuộc Vân Bạch có lai lịch gì, được quốc gia coi trọng, tài sản dưới tay nếu nghiêm túc mà tính, cũng thật đúng là không ít hơn so với tài sản nhà họ Quý.

Dù sao trong tay người ta còn nắm bản quyền sáng chế hạng nhất, đó đâu là tiền tới như nước.

Ở thành phố bên cạnh khoảng chừng một tuần, cuối cùng chuyện kết hôn lại được thuận lợi thương lượng xong.

Mắt nhìn ngày cưới của mình mẹ đã giúp cô chọn xong, Quý Hạ vẫn có chút hoảng hốt.

Cuối cùng đột nhiên thành người có chồng chưa cưới, qua một thời gian nữa là phải kết hôn, sự thay đổi này vẫn là long trời lở đất.

Chờ đến khi giải quyết xong mọi chuyện, lúc Quý Hạ cuối cùng cũng kéo con mèo nhà mình trở về căn nhà nhỏ của mình, thì bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Trong phòng có không ít bóng bay teo quắt lại cùng hoa hồng, sự trang trí dày công các loại đã thể hiện dụng tâm trước kia của người này.

Vân Bạch rũ mắt, kéo tay Quý Hạ.

“Chưa kịp.”

Lúc ấy chỉ là chậm một bước nhỏ, chưa kịp giải thích, chưa kịp để Hạ Hạ thấy kết quả học tập của anh.

Trong nháy mắt Quý Hạ có chút dở khóc dở cười, ngoéo ngón út với Vân Bạch, “Lại đây.”

Vân Bạch thuận theo mà cúi đầu.

Sau đó khóe môi nhận được một cái hôn.

“Cảm ơn anh nhé, bạn trai.”

Lỗ tai trên đầu Vân Bạch lập tức thò ra.

“À, đúng rồi, anh nói lỗi tai của anh không không chế được, không phải bởi vì tuổi anh còn nhỏ sao? Đây là thật sao?”

“... Một nửa.”

“Có ý gì?”

“Khi kích động cũng không không chế được, cho nên anh bảo vệ tin tức khá toàn diện, nhưng mà... muốn thu hút sự chú ý của em, lúc muốn em cũng sẽ lộ ra.”

Anh vẫn luôn theo đuổi phối ngẫu.

Chẳng qua không để cô biết mà thôi.

Lúc hai người trở về đã là buổi tối, giọng nói vốn trong trẻo lạnh lùng mang theo âm cuối mềm mại của anh lập tức nghẹn lại, đáy mắt cũng như đang đốt lửa.

Vì sao chuyện lại phát triển trở thành như vậy, Quý Hạ thoáng có chút không nhớ rõ.

Tóm lại là cảm thấy mơ mơ hồ hồ đã lên đến giường rồi.

Chàng trai đè cô xuống bằng hai tay, xem ra lúc trước cũng không ít lần làm việc này, tốc độ dùng răng cởi nút cực nhanh.

Quý Hạ còn chưa nghĩ ra nguyên do, ngực đã chợt lạnh.

“Vân Bạch... Anh chờ chút...”

“Chỉ một chút anh cũng không muốn chờ...” Giọng nói ấm ức của cậu thanh niên vang lên.

“Lúc trước không phải anh nghi ngờ em sao? Xét hàng trước có được không?”

Cậu chàng dưới phần tối của ánh đèn lay lắt lại điệt lệ* đến hại người, lúc cong môi cười như vậy khiến người ta không khỏi bần thần, ngón tay bị khóa chặt.

Mặc dù cô muốn nói không, nhưng dưới tình thế này, một chút cô cũng không từ chối được.

*Điệt lệ: thần thái tỏa sáng, dung mạo mỹ lệ.

Anh khẽ khàng lê qua, tai mèo lộ ra ngoài, gương mặt cọ cọ cô, tai mèo thẹn thùng mà úp sấp, nhiễm màu hồng phấn nhàn nhạt.

“Được không nha, chị ơi.”

Quý Hạ cứ như vậy mà chìm đắm trong tròng mắt màu hổ phách của anh, cơn đau đầu bị anh nuốt hết.

Lúc ngẩn ngơ còn nghĩ, may là giờ là mùa đông, mặc nhiều đồ.

...

Ngoại truyện 2: Quãng đời còn lại là em

Đó là năm thứ sáu sau khi Quý Hạ và Vân Bạch kết hôn.

Thành tựu của Vân Bạch đột nhiên tập trung tuôn trào, các hạng giải thưởng lớn trên thế giới đều rơi trên đầu anh.

Người trong nước lập tức biết được quốc gia có một nhân vật trẻ tuổi cấp bậc đại lão*, là giáo sư của đại học quốc gia, sắp được bầu làm viện sĩ, là viện sĩ trẻ tuổi nhất trong nước.

*Đại lão: trước là chỉ những đại ca xã hội đen máu mặt, sau này dùng để chỉ những người có quyền lực ở một số khía cạnh nào đó.

Mà Quý Hạ đôi lúc hồi tưởng lại còn không khỏi có chút cảm thán, cuối cùng mình lại kết hôn cùng với con mèo mà mình nhặt về, còn sinh mèo con.

Thật sự là sinh ra một con mèo con, cùng một đức hạnh với ông bố của nó.

Dường như chỉ số thông minh đặc biệt cao, khi còn nhỏ trong bộ dạng em bé, lúc ba tuổi sẽ đột ngột biến thành hình mèo, là một con mèo sữa lông cam trắng, đáng yêu cực kỳ.

Sau khi biến về hình người cũng thường xuyên không thu lỗ tai lại, chỉ số thông minh lại cao thái quá, trên con đường trường thành còn nhảy lớp liên tục, khiến cho bà mẹ già vốn dĩ cảm thấy mình vô cùng xuất sắc này cũng không còn tự tin nữa.

Ánh nắng sau mười hai giờ, Quý Hạ nhìn ông chằng đang yếu đuối nằm bò trên ghế sofa, tai mèo thoải mái để lộ ra, vẫy tay với cô.

Lười không chịu được, căn bản không thích cử động.

Trải qua hơn sáu năm, vẻ ngoài của đối phương càng ngày càng đẹp, khí thế càng lúc càng mạnh nhưng vẫn mang theo hơi thở của thiếu niên.

Mà Quý Hạ cũng không có thay đổi gì, tổng quan mà nói thì càng thêm khiên tốn, người làm ăn với Quý Hạ đều nói rằng không hổ là người thừa kế có thể tự mình gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, qua lại với nhau, hoàn toàn không tầm thường.

Cô buộc tóc lên, mu bàn tay giấu ở phía sau, đi tới chỗ sofa trước mặt, rũ mắt.

Vân Bạch mơ hồ cảm nhận được sự bất thường, nghi ngờ nhìn tay phía sau lưng cô, “Hạ Hạ... muốn làm gì?”

Quý Hạ đã lập tức ngẩng đầu trên người anh, véo lỗ tai mèo của anh một cái, cảm nhận cơ thể của anh mềm đi trong nháy mắt, giữa đôi môi tựa hồ còn bật ra một tiếng meo.

Quý Hạ lấy bình nước thuốc trong tay mình ra, nhìn đồng tử của Vân Bạch co rụt lại, định chuồn.

“Bác sĩ nói, một năm ít nhất phải rửa lỗ tai một lần để phòng ngừa, ít bị bệnh hơn.”

Tình hình cơ thể của yêu quái dù sao cũng không quá giống với con người, hơn nữa còn có bác sĩ chuyên kiểm tra sức khỏe cho bọn họ.

Mà rửa tai cho Vân Bạch là vấn đề đau đầu của tất cả các bác sĩ, bao gồm cả Quý Hạ.

Tuy chỉ là nhỏ vài giọt nước thuốc, nhưng lỗ tai anh rất nhạy cảm, đặc biệt không thích nước lạnh chảy vào, còn phải xoa vành tai.

Giờ phút này anh đang ra sức giã giũa, muốn thu lỗ tai lại, nhưng nó đã bị Quý Hạ kích thích rồi nên không thu lại được.

Cuối cùng người đàn ông nọ nằm yên, đôi mắt mèo màu hổ phách u oán nhìn Quý Hạ.

“Đừng rửa, chị ơi, không rửa có được không?”

Quý Hạ đã nắm lấy lỗ tai cụp xuống của anh, nhanh chóng nhỏ vài giọt nước thuốc mà bác sĩ pha chế riêng cho yêu quái tộc mèo bọn họ, công việc còn lại là bắt đầu xoa.

Đầu Vân Bạch quay qua, muốn vấy tai, lại bị Quý Hạ ngăn lại.

Chờ khi xoa xong, Vân Bạch vấy xong cũng bất động, ánh mắt càng u oán hơn, “Chị, chị bắt nạt em...”

Người đàn ông bị Quý Hạ đè xuống dưới người xoa tai mèo, đầu tai đỏ hồng, gương mặt đẹp trai mang màu hồng nhạt, rất dễ khiến cho người ta nghĩ nhiều...

Quý Hạ đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng, vừa định nói chuyện thì cửa phòng bên kia lại bị mở ra.

Một cái đầu nhỏ ló ra ngoài.

Là một tiểu shota, trên đầu cũng có một cặp tai mèo có vài phần tương tự như bố cậu, cặp tai kia run run, nhìn cha mẹ có chút chần chừ.

“Bố, mẹ, hai người đang làm gì vậy?”

Vân Bạch xoay người, ôm Quý Hạ vào lòng, giấu nước rửa tai đi rồi ngoắc ngón tay với Vân Nhiêu, “Lại đây.”

Vân Nhiêu: ?

Quý Hạ phản ứng lại, cũng hơi lạnh lùng, vỗ vỗ tay với Vân Nhiêu, “Tới đây, Nhiêu Nhiêu, qua chỗ mẹ đi.”

Mẹ gọi hiển nhiên là có tác dụng hơn bố gọi, mèo nhỏ* bước ra, bạch bạch chạy về phía sofa, giây tiếp theo đã bị ông bố của cậu xách lên đặt trên sofa.

*Nguyên văn là tiểu tiểu miêu, vì là con của tiểu miêu =))))

Vân Nhiêu: ?

“Bà xã, mời em.”

Còn đặc biệt moi cái lỗ tai nhỏ của cậu để nó thò ra.

Vân Nhiêu: ???

Vân Nhiêu tới tuổi này rồi, cũng phải bắt đầu chú ý định kì, khi còn nhỏ là sợ cậu bé bị kích ứng hoặc có tác dụng có hại gì đó.

Chờ đến khi nước dịch lành lạnh chảy vào tai, mắt mèo của Vân Nhiêu trong nháy mắt tuôn ra một lớp trong suốt.

Nhìn ông bố đã lừa gạt cậu bé, meo meo, cậu giống y xì đúc ông bố già của cậu, trong miệng còn kêu lên, “Kẻ xấu! Mẹ đừng nghe lời người xấu.”

“Nhiêu Nhiêu ngoan nhé, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Vân Bạch dù sao cũng đã chịu khổ xong rồi, hài lòng giúp Quý Hạ trêu chọc thẳng oắt này.

Nhìn bình chất lỏng đã dùng xong, anh cười, trước kia anh không hay khuấy phục, chỉ là giờ đã có một cái cối để cọ mặt làm “hoạt động” tạo sản phẩm mèo con cùng Quý Hạ.

Bé mèo nhỏ ghét bỏ cầu nhàu trong miệng.

“Con trai, bố yêu con.”

Anh tổn thất có một câu cũ rích này, nên năm nay chỉ cần nhỏ thuốc một lần thôi.

Bé mèo con nghe răng sữa nhỏ của mình, “Meo!” Cái rắm!!

Quý Hạ ở một bên cười cười, xoa lỗ tai của mèo con, ôm cậu bé vào lòng, nhìn cậu bé giấu người vào lồng ngực mẹ ấm ức làm nũng mà ghen ngào khóc hu hu.

Mà một chú mèo nhỏ khác nhà cô lại không vui, muốn xách người từ trong lồng ngực cô ra.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xán lạn, trong nhà là một gia đình ba người.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nhưng qua bao năm tháng vẫn tốt đẹp như cũ.

—Hoàn toàn vẫn—.